

495.918

อ 916 ก

ร.3

การศึกษาศักยภาพทางการเขียนเรียงความของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1

ปริญญานิพนธ์

ของ

อิงอร อมาตยกุล

18 ต.ค. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย

กุมภาพันธ์ 2535

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

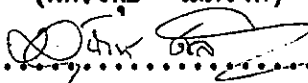
180227

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปฏิญานพนธ์ฉบับนี้แล้วเห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย ของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

..........ประธาน

(ผศ.วิฑูร โสภางค์)

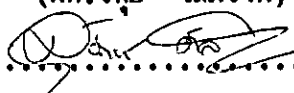
..........กรรมการ

(ผศ.ดร.สุนันท์ สลโสสม)

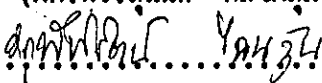
คณะกรรมการสอบ

..........ประธาน

(ผศ.วิฑูร โสภางค์)

..........กรรมการ

(ผศ.ดร.สุนันท์ สลโสสม)

..........กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อ.วิรุฬห์รัตน์ โฉนจัน)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปฏิญานพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..........คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่ ๑๔ เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๕

ประกาศคุณูปการ

ปรีชญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยการแนะนำ และช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก
ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิฑูร โสภวงศ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุนันท์ สลโกศล
ผู้วิจัยซาบซึ้งในความกรุณาจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ และขอกราบ
ขอบพระคุณ อาจารย์วิฑูรย์หิรัญณ์ ไฉนงัน ที่ได้กรุณาได้รับเป็นกรรมการสอบเพิ่มเติม

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ปรางณี บุตุ่ม อาจารย์พิศศรี แจ้งไทร และ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์จันทิมา พรหมโชติกุล ที่ได้กรุณาให้ข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็น
ประโยชน์ต่อการวิจัย

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ อาจารย์ใหญ่ และอาจารย์ในโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
ที่กรุณาให้ความร่วมมือ และช่วยเหลือในการเก็บข้อมูลสำหรับการวิจัยในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อคุณแม่ที่ให้การสนับสนุน และเป็นกำลังใจ ตลอดจนขอขอบคุณ
ทุกคนในครอบครัว และเพื่อนร่วมรุ่นที่เป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยตลอดมา

คุณค่าและประโยชน์ของปรีชญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของคุณพ่อ
คุณแม่ ครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ตลอดจนถึงส่วนในการวางรากฐาน
การศึกษาให้กับผู้วิจัย

อิงอร อมาตยกุล

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	6
ข้อตกลงเบื้องต้น	6
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
หลักทั่วไปของงานเขียน	10
คำจำกัดความของเรียงความ	15
ความสำคัญของการเขียนเรียงความ	15
ลักษณะของเรียงความที่ดี หรือหลักการเขียนเรียงความ	17
รูปแบบการเขียนเรียงความ	20
การประเมินผลงานเขียนเรียงความ	22
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเรียงความ	32
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	36
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	36
เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือ	38
การเก็บรวบรวมข้อมูล	45
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้	45

4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	49
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	49
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	49
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	71
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	71
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	71
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	71
การวิเคราะห์ข้อมูล	73
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	74
อภิปรายผล	75
ข้อเสนอแนะ	78
บรรณานุกรม	86
ภาคผนวก	92
ประวัติย่อของผู้วิจัย	164

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนประชากรที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	7
2 แบบประเมินผลงานเขียนเรียงความ	42
3 การจัดอันดับคุณภาพของคะแนนงานเขียนเรียงความ	44
4 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถทางการเขียน เรียงความ	50

ภูมิหลัง

การเขียน คือการสื่อสารทางภาษารูปแบบหนึ่งที่มีความสำคัญ เพราะเป็นเครื่องมือที่ใช้แทนภาษาพูด และเป็นเครื่องมือสำคัญทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดมรดกทางด้านสติปัญญา ความรู้ ความคิด และความรู้สึกของมนุษย์ได้สืบเนื่องต่อกันทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคต การติดต่อสื่อสารทั่วไปที่เป็นลายลักษณ์อักษรต้องใช้ทักษะการเขียนทั้งนั้น เพราะสามารถสื่อความหมายที่เป็นหลักฐานแน่นอนกว่าทักษะทางภาษาอีก 3 ด้าน คือ การฟัง การพูด และการอ่าน การเขียนจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องสอนในวิชาภาษาไทยทุกระดับ เพราะเป็นทักษะสื่อกลางสำหรับการศึกษาทุกสาขาวิชา ยิ่งระดับการศึกษาสูงขึ้นเท่าใด การเขียนย่อมมีบทบาทมากขึ้นเท่านั้น กระทรวงศึกษาธิการได้เล็งเห็นความสำคัญของการเขียน ประกอบกับการเขียนเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝน จึงได้กำหนดให้วิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และยังกำหนดเป็นเกณฑ์การเรียนจบหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายว่า ต้องสอบได้ในรายวิชาภาษาไทยทั้ง 6 หน่วยการเรียนรู้ ซึ่งในหลักสูตรก็ได้กำหนดจุดประสงค์เกี่ยวกับการเขียนไว้ 3 ข้อ ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2531 : 15)

ข้อ 3 เพื่อให้สามารถใช้ภาษาไทยสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพอันจะนำไปสู่การพัฒนาตนเองและสังคม

ข้อ 4 เพื่อให้สามารถติดต่อสื่อสารกิจธุระต่าง ๆ ให้สัมฤทธิ์ผล สามารถใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องตามระดับของบุคคล เหมาะสมกับกาลเทศะและสถานการณ์

ข้อ 9 เพื่อให้สามารถใช้ทักษะทางภาษาเป็นเครื่องมือในการศึกษาต่อ หรือในการศึกษาค้นคว้าวิทยาการต่าง ๆ ตามความสนใจ

รับ 26/11/2564
ปรตอ. 1/26

จากจุดประสงค์ของหลักสูตรที่กล่าวมาแล้วนั้น เมื่อพิจารณาในเนื้อหารายวิชาภาษาไทย
บังคับของชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ก็ยังพบว่า ได้กำหนดจุดประสงค์ของบทเรียนเรื่องทักษะ
การเขียนไว้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตรดังนี้

1. วิชาภาษาไทยสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เรียน 2 คาบ/สัปดาห์/ภาค
1 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ รายวิชา ท.401 และ ท.402 คำอธิบายรายวิชาเฉพาะทักษะ
การเขียนกำหนดไว้ว่า (กระทรวงศึกษาธิการ. 2531 : 18 - 20)

เขียนชัดเจน สะดวกแก่การอ่าน สามารถเขียนให้ผู้อ่านเข้าใจตรงกับความประสงค์ของ
ตนเอง ใช้เวลาในการเขียนเร็วพอสมควรแก่งาน เขียนเรียงความแสดงความคิดเห็น
เกี่ยวกับเหตุการณ์หรือบุคคลในประวัติศาสตร์ ในวรรณกรรม หรือในชีวิตปัจจุบัน เขียน
เกี่ยวกับเหตุการณ์ แสดงความรู้สึกเกี่ยวกับภาพ ลักษณะสิ่งของ บุคคล หรือสถานที่
เขียนรายงาน จดหมายส่วนตัว และจดหมายธุรกิจได้ผลตามที่ได้รับมอบหมาย

2. รายวิชาภาษาไทยสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรียน 2 คาบ/สัปดาห์/ภาค
1 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ รายวิชา ท.503 และ ท.504 คำอธิบายรายวิชาเฉพาะทักษะ
การเขียนกำหนดไว้ว่า (กระทรวงศึกษาธิการ. 2531 : 21 - 23)

เขียนจดหมาย โทรเลข เขียนย่อความตามความมุ่งหมายต่าง ๆ บันทึกเหตุการณ์ย่อ ๆ
เขียนแสดงความรู้สึกให้สะท้อนอารมณ์ผู้อ่าน เป็นบทเขียนสั้น ๆ โดยใช้หัวข้อที่ตนสนใจ
ซึ่งอาจใช้ร้อยแก้ว หรือร้อยกรองก็ได้ เขียนรายงาน บันทึก พรรณนาตามรูปแบบต่าง ๆ
ให้เขียนได้คล่องขึ้น ถูกต้องแม่นยำตามระบบสะกดการันต์ และการใช้วรรณยุกต์
แก่ข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการเขียน เขียนแสดงข้อคิดเห็นเล่าแถลงชี้แจงข้อเท็จจริง
เขียนแสดงความรู้สึกและอารมณ์จากประสบการณ์ อาจเขียนบทร้อยกรองบ้างตาม
ความถนัดและความสนใจ

3. วิชาภาษาไทยสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เรียน 2 คาบ/สัปดาห์/ภาค

1 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ รายวิชา ท.605 และ ท.606 คำอธิบายรายวิชาเฉพาะทักษะการเขียนกำหนดไว้ว่า (กระทรวงศึกษาธิการ. 2531 : 24 - 26)

ฝึกสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ เช่น จดหมาย รายงาน บทบรรยาย หรือบทพรรณนา เขียนแสดงความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นเชิงวิจารณ์เกี่ยวกับบุคคล หรือเหตุการณ์ในชีวิต หรือเกี่ยวกับประวัติศาสตร์จากวรรณกรรมที่ได้อ่าน ในการเขียนทุกชนิดให้ส่งเสริมการลำดับความคิด และการแสดงออกที่เป็นอิสระ...การส่งสารที่สะดวกแก่การรับชัดเจน ไม่กำกวม รู้จักใช้ภาษาตามระดับที่ควร ใช้ลีลาสำนวนเหมาะแก่เนื้อหาโดยคำนึงถึงมารยาทและธรรมเนียมประเพณี

จากจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาไทย และจุดประสงค์ของบทเรียนวิชาภาษาไทย เฉพาะด้านทักษะการเขียน พิจารณารูปความรู้ความสามารถของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่ควรเกิดขึ้นหลังจากเสร็จสิ้นการเรียนการสอนได้ดังนี้

1. เขียนตัวหนังสือชัดเจน สะดวกแก่การอ่าน เป็นระเบียบ และรวดเร็วเหมาะกับงานและเวลา
2. เขียนวันวรรคตอน และย่อหน้า ได้ถูกต้องเหมาะสม
3. ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักภาษา เหมาะกับกาลเทศะและลักษณะของเรื่อง
4. ใช้สำนวนโวหารต่าง ๆ ได้เหมาะกับเนื้อเรื่อง
5. เขียนเนื้อหาได้ตรงประเด็น มีความชัดเจน มีความคิดแปลกใหม่เป็นไปในลักษณะสร้างสรรค์
6. เขียนแสดงความรู้สึก แสดงความคิดเห็น วิเคราะห์เรื่องราวหรือสิ่งต่าง ๆ ได้
7. เขียนเรียบเรียงความคิดได้ต่อเนื่องเป็นลำดับน่าสนใจ
8. เขียนได้ถูกต้องตามรูปแบบการเขียนทุกประเภท

จากการพิจารณาถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตรด้านการเขียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และจากการกำหนดเวลาเรียนวิชาภาษาไทยบังคับไว้ 2 คาบ/สัปดาห์นั้น จะให้ครูสอนให้ครบทั้ง 4 ทักษะอันมีการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนได้ฝึกทักษะอย่างครบถ้วนย่อมเป็นไปได้น้อย แม้จะมีการกำหนดวิชาเลือก คือ การเขียน 1 (ท.041) และการเขียน 2 (ท.042) ไว้ในหลักสูตรเพื่อเปิดโอกาสให้ครูได้ฝึกฝนทักษะการเขียนแก่ผู้เรียนโดยตรง แต่เป็นเพียงวิชาเลือกที่ปรากฏในบางโปรแกรมการเรียนเท่านั้น เมื่อมีข้อจำกัดเช่นนี้ ครูผู้สอนจึงเป็นตัวจักรสำคัญที่จะต้องหาวิธีสอนที่เหมาะสม สามารถช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเขียนให้มากที่สุด ดังนั้นการที่ครูผู้สอนจะเลือกใช้วิธีสอนแบบใดจึงจำเป็นต้องทราบความสามารถทางการเขียนของผู้เรียนว่าเขียนได้ดีเพียงใด หรือมีข้อบกพร่องในเรื่องใดบ้าง เพื่อจะได้นำมาปรับปรุงการเรียนการสอนในเรื่องการเขียนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยเห็นว่าเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยจะต้องรับผิดชอบฝึกฝนเด็กให้มีความรู้พื้นฐานด้านการเขียนที่ดี เพื่อจะได้พัฒนาการเขียนให้ดียิ่งขึ้น ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาความสามารถทางการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 เพราะเรียงความนั้นแสดงความสามารถทางการเขียนของผู้เขียนได้เป็นอย่างดี ดังที่ เปลื้อง ณ นคร (2516 : 138) กล่าวว่า

เรียงความเป็นเครื่องวัดความรู้ความสามารถของนักเรียนในวิชาภาษาไทยได้เป็นอย่างดี ด้วยเหตุว่าผู้ที่เรียงความได้ดีต้องรู้หลักไวยากรณ์ และมีความรู้วิชาอื่น ๆ ดีด้วย วิชาเรียงความไม่ใช่จะมีประโยชน์ในเวลาสอบได้เท่านั้น แม้เมื่อนักเรียนออกจากโรงเรียนแล้วยังต้องใช้วิชาเรียงความอยู่เสมอ เช่น เขียนจดหมาย เขียนเรื่องเขียนปาฐกถา เรียงความจึงเป็นสิ่งที่ควรฝึกฝนโดยแท้

นอกจากนี้ วิลาศ มณีวัต ยังได้กล่าวถึงความสำคัญของเรียงความว่า "ภาษาไทยทั้งไวยากรณ์ และการเรียงความความเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับคนไทย ไม่ว่าจะเป็น

นักอักษรศาสตร์ นักบัญชี แพทย์ ทนายความ สถาปนิก เมื่อเป็นคนไทยแล้วก็ย่อมมีความรับผิดชอบที่จะต้องพูด อ่านและเขียนเรียงความภาษาไทยให้ถูกต้อง สามารถสื่อความหมายและวัตถุประสงค์ออกไปได้อย่างชัดเจนและไพเราะ" (วิลาศ มณีวัต. 2526 : คานิยม)

จากที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่า เรียงความนั้นแสดงถึงความสามารถทางการเขียนของผู้เขียนได้เป็นอย่างดี และตรงจุดประสงค์ของการเขียนมากที่สุด เพราะการเขียนเรียงความต้องอาศัยความสามารถด้านการใช้ภาษา เช่น การใช้ถ้อยคำ การเรียบเรียงคำ การใช้ประโยค การสะกดการันต์ การวางวรรคตอน การย่อหน้า การเปิดเรื่อง การสรุป การใช้สำนวนโวหาร นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นถึงความรู้ ความรู้สึก ความคิดเห็น การลำดับความคิด การแสดงความคิดสร้างสรรค์ของผู้เขียนได้เป็นอย่างดีอีกด้วย ดังนั้นการตรวจสอบความสามารถทางการเขียนจึงควรใช้การเขียนเรียงความ เพราะผู้ที่เขียนเรียงความได้ดีย่อมแสดงว่า เป็นผู้มีความรู้พัฒนาการทางภาษาเป็นอย่างดี และมีความสามารถในการเขียนแบบอื่น ๆ ด้วย ผลการวิจัยที่ได้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนของครู และแก้ไขส่วนที่บกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล หรือรายกลุ่ม เพื่อช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสามารถทางการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 ในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบการเขียน
2. เพื่อศึกษาปัญหาการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 ในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบการเขียน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถทางการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 ในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบการเขียน เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนเขียนเรียงความ
2. ทำให้ได้ทราบปัญหาการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 ซึ่งจะเป็แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนหรือการแก้ไขการเขียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ผลของการวิจัยครั้งนี้เพื่อการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดสอบการเขียนเรียงความเป็นสำคัญ
2. ผู้วิจัยศึกษาความสามารถทางการเขียนเรียงความของนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 โดยถือว่า ความสามารถทางการเขียนเรียงความเป็นทักษะสะสม

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2534 จำนวน 56 โรงเรียน รวมนักเรียน 8,029 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2534 จำนวน 7 โรงเรียน รวมนักเรียน 251 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi - stage

Sampling) จากจังหวัดในเขตการศึกษา 1 ทั้งหมด 5 จังหวัด 56 โรงเรียน และนักเรียน
ทั้งหมด 8,029 คน ดังตาราง

ตาราง 1 จำนวนประชากรที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

จังหวัด	โรงเรียน	ขนาด	จำนวนนักเรียน ชั้น ม.6 ทั้งหมด	จำนวนนักเรียน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
1.นนทบุรี	1. วัดเขมาภิรตาราม	ใหญ่พิเศษ	271	54
	2. รัตนธิเบศร์	ใหญ่	165	33
2.ปทุมธานี	1. คณะราษฎร์บำรุง - ปทุมธานี	ใหญ่	173	35
	2. บัวแก้วเกษร	กลาง	125	38
3.นครปฐม	1. ศรีวิชัยวิทยา	ใหญ่	287	57
	2. สระกะเทียมวิทยาคม "สังวรเจษฎ์ประชาคม -อุบักมภ์"	กลาง	85	26
	3. จักรายบุญมีรังสฤษดิ์	เล็ก	25	8
รวม 7 โรงเรียน			1,131	251

3. ตัวแปร

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถทางการเขียนเรียงความ 4 ด้าน คือ

3.2.1 การเสนอเนื้อหาสาระ

3.2.2 การใช้ภาษา

3.2.3 รูปแบบการเขียน

3.2.4 ส่วนประกอบกรเขียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความสามารถทางการเขียนเรียงความ หมายถึง ความสามารถในการเลือกสรร ถ้อยคำเพื่อใช้ในการสื่อสารที่เหมาะสมกับสถานการณ์ และทำให้เกิดความเข้าใจตรงกันระหว่าง ผู้อ่านและผู้เขียน โดยใช้แบบทดสอบอัตนัยให้นักเรียนเขียนเรียงความประเภทแสดงความรู้สึก แสดงความคิดเห็น ซึ่งจะพิจารณาความสามารถทางการเขียนในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบกรเขียน

1.1 การเสนอเนื้อหาสาระ หมายถึง การเขียนเนื้อหาได้สอดคล้องกับเรื่องโดย มีสาระสำคัญ ความรู้ ความถูกต้อง มีข้อเท็จจริงเสริมความคิดเห็นตามสมควร มีเหตุผลสนับสนุน มีลักษณะสร้างสรรค์ และมีเนื้อความที่แสดงความมุ่งหมายสำคัญเพียงอย่างเดียว มีการเน้นข้อคิด ที่สำคัญ และมีการลำดับความคิดในการเรียบเรียงให้เนื้อความสัมพันธ์กันไม่สับสนวุ่นวาย ทำให้ ผู้อ่านเกิดความรู้ ความเข้าใจตรงตามกับผู้เขียนต้องการ

✓ 1.2 การใช้ภาษา หมายถึง การเลือกสรรถ้อยคำ กลุ่มคำ ประโยค ที่กระชับ รัดกุม ไม่กำกวม เหมาะกับข้อความ กาลเทศะ และลักษณะของเรื่อง สื่อความหมายได้ชัดเจน ตรงตามกับผู้เขียนต้องการทำให้เข้าใจง่าย เขียนตัวสะกดการันต์ถูกต้อง เขียนสระวรรณยุกต์ได้ ถูกต้องตรงตามตำแหน่ง รวมทั้งการใช้เครื่องหมายต่าง ๆ ได้ถูกต้อง

1.3 รูปแบบการเขียน หมายถึง การเขียนเรียงความอย่างมีแบบแผน ประกอบด้วย คำนำ เนื้อเรื่อง สรุป และย่อหน้าได้สัดส่วนเหมาะสมสัมพันธ์กัน

1.3.1 คำนำ หมายถึง บทเริ่มต้นของการเขียนเพื่อนำให้ผู้อ่านสนใจ ติดตามเรื่องต่อไปโดยตลอดด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การยกคำพิงเพย สุภาษิตที่เกี่ยวข้อง การขึ้นต้น ด้วยคำถาม หรือปัญหาที่น่าสนใจ การบอกจุดประสงค์ หรือความสำคัญของเรื่องที่เขียน

1.3.2 เนื้อเรื่อง หมายถึง การเขียนตัวเรื่องให้มีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน ถูกต้อง และมีเหตุผลดี มีการเน้นส่วนสำคัญของเรื่อง การเขียนเนื้อเรื่องอาจแบ่งได้หลายตอน หลายย่อหน้า แต่ต้องมีความสัมพันธ์กันโดยตลอด

1.3.3 สรุป หมายถึง การประมวลใจความสำคัญ หรือการฝากข้อคิดเห็นแก่ผู้อ่าน เป็นการปิดเรื่อง อาจทำได้โดยการยกสุภาษิต คำคม คำกล่าว หรือบทกวี เป็นต้น และเขียนเป็นย่อหน้าสุดท้ายของเรื่อง

1.4 ส่วนประกอบการเขียน ได้แก่ การใช้สำนวนโวหาร การวางวรรคตอน และความสมบูรณ์ของการเขียน

1.4.1 การใช้สำนวนโวหาร หมายถึง การเขียนที่ใช้โวหารเหมาะกับเนื้อเรื่อง และมีการอ้างอิงต่าง ๆ เช่น สำนวน สุภาษิต คำพังเพย คำคม ข้อคิด บทกวี หรือบทธรรมะต่าง ๆ ที่เหมาะกับเนื้อเรื่อง ซึ่งจะช่วยให้อ่านเนื้อเรื่องที่เขียนนั้นน่าสนใจ ชวนติดตาม

1.4.2 การวางวรรคตอน หมายถึง การเขียนที่เว้นวรรคคำ ประโยค ได้ถูกต้อง เพื่อให้อ่านได้ง่าย และไม่เกิดความสับสนในการตีความ รวมถึงการไม่เขียนลึกลงหรือแยกคำในที่ที่ไม่เหมาะสม

1.4.3 ความสมบูรณ์ของการเขียน หมายถึง การเขียนคำ ข้อความ ประโยค ครบถ้วนโดยไม่ตกหล่น

2. ปัญหาการเขียน หมายถึง ข้อบกพร่องของการเขียนเรียงความของนักเรียนในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบการเขียน.

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยแยกตามหัวข้อ ดังนี้

1. หลักทั่วไปของงานเขียน ✓
2. ศัพท์คำและความของเรียงความ
3. ความสำคัญของการเขียนเรียงความ
4. ลักษณะของเรียงความที่ดี หรือหลักการเขียนเรียงความ
5. รูปแบบการเขียนเรียงความ
6. การประเมินผลงานเขียนเรียงความ
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเรียงความ

หลักทั่วไปของงานเขียน

การเขียนที่จะก่อให้เกิดประสิทธิผลนั้น ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการเขียน เช่น ทราบวิธีการเขียน รูปแบบต่าง ๆ อย่างถูกต้อง มีศิลปะในการใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสม กับกาลเทศะและฐานะของบุคคล สื่อความหมายได้ตรงตามต้องการ ซึ่งประสิทธิภาพในการเขียน จะอำนวยความสะดวกและผลสำเร็จได้สมเจตนาของผู้เขียนนั้น ผู้เขียนต้องอาศัยหลักในการเขียน คือ

1. การคิด ในเรื่องการคิดนี้ สิทธา พินิจกุล และคณะ ได้กล่าวถึงหลักทั่วไปของ ขบวนการในการเขียนข้อแรก คือ การคิด ว่า "โดยผู้เขียนสามารถเริ่มต้นที่การสำรวจตนเอง เช่น สำรวจความรู้สึก ความคิดเห็นของตนเอง อาจเป็นความคิดเห็นที่มีต่อสังคม สถานะ เหตุการณ์ หรือความคิดเห็นของผู้อื่น" (สิทธา พินิจกุล และคณะ 2516 : 1)

ปรีชา ช้างขวัญยืน (2517 : 100 - 129) มีความเห็นว่า ความคิดในการเขียนครั้งหนึ่ง ๆ ควรประกอบด้วย

1. การคิดให้เข้าจุด หรือสร้างความคิด
2. การจัดระเบียบความคิดตามลำดับเรื่องราว สถานที่ และเหตุผล
3. การจัดความคิดให้มีความกระชับ
4. การแสดงความคิดอย่างแจ่มแจ้ง

เมื่อนำงานเขียนที่ตีมาวิเคราะห์ก็จะพบลักษณะความคิดทั้ง 4 ขึ้นดังกล่าว

ในงานเขียนด้วย

โลแบน ไรอัน และสไควร์ (รักดี วิศิษฐ์พงษ์. 2529 : 10; อ้างอิงมาจาก Loban, Ryan and Squire. 1916 : 98) กล่าวถึงการคิดว่า "การเขียนเป็นการกระทำที่เชื่อมโยงกับความคิด ฉะนั้นการเขียนที่ได้ความชัดเจนหรือถ้าจะเขียนออกมาในรูปของจินตนาการ ก็ต้องคิดอย่างมีจินตนาการ หมายความว่า ลักษณะของการเขียนจะเป็นอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับความคิด กระบวนการของการเขียนจึงประกอบไปด้วย คิด..เขียน..เขียน..คิด"

วิจิตร แสงพลสิทธิ์ และคนอื่น ๆ (2522 : 270) กล่าวว่า หลักสำคัญของงานเขียนขึ้นได้ก็ตามย่อมประกอบด้วยสิ่งสำคัญ 2 ประการ คือ ความคิด และการถ่ายทอดความคิด

1. ความคิด เป็นจุดกำเนิดที่ทำให้เกิดงานเขียน ความคิดหรือความในใจของผู้เขียนจะเขียนหมด ลึกซึ้ง มีคุณค่าสาระมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับพื้นฐานการศึกษา ประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ

2. การถ่ายทอดความคิด เป็นการนำเอาความคิดออกมาเสนอผู้อ่านโดยใช้ภาษาเขียนเป็นสื่อ

หลักสำคัญอีกประการหนึ่งที่สำคัญยิ่ง คือ ความพิถีพิถันในการคิด (เปลื้อง ณ นคร. 2514 : 1 - 13) เพราะผู้เขียนจะแสดงความคิดออกมาในงานเขียนได้อย่างมีระเบียบและน่าสนใจ อาจจะทำให้ได้โดยจัดระเบียบความคิดซึ่ง ประภาศรี สีหอำไพ (2527 : 33) กล่าวถึง การจัดระเบียบความคิดไว้ โดยสามารถกระทำได้ 3 ลักษณะ คือ จัดลำดับเหตุการณ์ จัดลำดับสถานที่ และจัดลำดับเหตุผล

จะเห็นได้ว่า ความคิดเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของการเขียน เพราะการเขียนต้องอาศัยความคิด ดังนั้นผู้เขียนจะต้องมีความพิถีพิถันในการคิด แล้วลำดับความคิดให้เป็นระเบียบตามเหตุตามผลให้เหมาะสมกับเรื่องนั้น ๆ เพื่อผู้เขียนจะเขียนได้สะดวกขึ้น และผู้อ่านก็จะเข้าใจเรื่องได้ง่าย

2. การเขียน จัดเป็นขั้นที่ 2 ของงานเขียนที่ผลมาจากการคิด การเขียนเป็นการแสดงความคิด ความรู้สึกไปสู่ผู้อ่าน ซึ่งมีองค์ประกอบต่าง ๆ ดังนี้

2.1 การใช้คำ ถือเป็นความสำคัญอันดับแรกของการเขียน ผู้เขียนจะต้องมีความรู้เรื่องคำ จึงจะสามารถเลือกสรรถ้อยคำมาใช้ได้อย่างเหมาะสมกับเรื่องได้ เพราะคำแต่ละคำมีความหมายเฉพาะตัว มีโอกาสและความเหมาะสม ตลอดจนมีศักดิ์ในการใช้คำต่างกันออกไป เปลื้อง ณ นคร (2514 : 1 - 13) ได้กล่าวถึงหลักการใช้คำดังนี้

2.1.1 พยายามใช้คำให้ตรงกับความหมายตามที่ต้องการ หลีกเลี่ยงการใช้คำที่มีความหมายไม่ชัดเจน หรือมีความหมายหลายอย่างซึ่งอาจทำให้ผู้อ่านเข้าใจไขว่เขวได้

2.1.2 ใช้คำที่คนส่วนมากเข้าใจ หรือนิยมใช้อยู่ในปัจจุบัน ไม่ควรใช้คำที่เก่า หรือใหม่จนเกินไป

2.1.3 หลีกเลี่ยงคำต่างประเทศ (คำทับศัพท์) นอกจากว่าเป็นคำที่ไม่มีการบัญญัติศัพท์

2.1.4 ใช้คำสั้น ๆ การใช้คำซ้ำความหมายไม่ช่วยให้ประโยคสมบูรณ์ขึ้น การใช้คำที่ให้ความหมายอ้อมค้อมทำให้ต้องใช้พยางค์มาก ทำให้เข้าใจยาก และเสียเวลาในการตีความ

2.1.5 คำในระดับเดียวกันอาจต่างศักดิ์กัน ควรเลือกใช้ศักดิ์ของคำให้เสมอกัน เช่น คำว่า มือ กับ หัตถ์ เป็นคำระดับเดียวกันแต่ต่างศักดิ์กัน

2.2 ประโยค คือ กลุ่มคำซึ่งประกอบกันเป็นข้อความ มีภาคประธานและภาคแสดง โดยปกติประโยคในภาษาไทยมีการเรียงลำดับจาก ประธาน กริยา กรรม ส่วนขยายจะอยู่หลังส่วนที่มันขยาย ประโยคจะมีน้ำหนักชัดเจน หรือคลุมเครือก็ขึ้นอยู่กับวิธีเรียงคำเข้าประโยค

นาวรรณ พันธุเมธา (2522 : 21 - 25) กล่าวว่า "คำแต่ละคำสามารถสื่อความหมายและกระตุ้นความรู้สึกได้ก็จริง แต่คำจะแสดงความคิดและอารมณ์ได้อย่างแจ่มชัดก็ต่อเมื่อประกอบกันเป็นประโยค ซึ่งประโยคที่ดีควรมีลักษณะดังนี้ ประโยคถูกไวยากรณ์ ประโยคกะทัดรัดและประโยคชัดเจน"

2.3 ย่อหน้าคือ ข้อความตอนหนึ่งที่มีใจความเพียงใจความเดียว ย่อหน้าหนึ่งจะประกอบด้วยประโยคที่ประโยคก็ได้ จะมีความยาวหรือสั้นเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับข้อความ ในการเขียนย่อหน้านั้นผู้เขียนจะต้องสื่อสารอย่างมีความมุ่งหมายที่แน่นอนว่าต้องการเสนออะไรต่อผู้อ่านในย่อหน้านั้น ๆ ย่อหน้าที่จะช่วยให้อ่านเข้าใจความคิดของผู้เขียนสามารถแยกขั้นตอนและติดตามการดำเนินเรื่องไปตามลำดับได้สะดวก ซึ่งลักษณะของย่อหน้าที่ดีคือ

2.3.1 มีเอกภาพ คือ มีจุดมุ่งหมายชัดเจนว่ากล่าวถึงอะไร อาจกล่าวไว้ในประโยคแรกหรือประโยคสุดท้ายของย่อหน้าก็ได้

2.3.2 มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องระหว่างประโยคต่าง ๆ ภายในย่อหน้า และระหว่างย่อหน้า ข้อความทั้งหมดจะต้องเป็นเรื่องเดียวกัน แสดงความคิดอย่างต่อเนื่องชัดเจน

2.3.3 มีรายละเอียด และวิธีเสนอน่าสนใจ ซึ่งผู้เขียนอาจเสนอได้หลายแบบ เช่น วิธีการเปรียบเทียบ วิธีแสดงข้อแตกต่าง วิธีการแยกประเภท และวิธีการเน้นด้วยการกล่าวซ้ำ เป็นต้น

2.3.4 และย่อหน้าควรมีสัดส่วนที่เหมาะสม ไม่ยาวเกินไปจนเกินไป กล่าวมากน้อยตามความสำคัญของเรื่อง

2.4 ไวยากรณ์ คือ วิธีการเรียบเรียงข้อความให้สอดคล้องกับประเภทของงานเขียน หรือเนื้อเรื่องของการเขียน ไวยากรณ์ที่ใช้กันอยู่เสมอ ได้แก่

2.4.1 แบบพรรณนา หมายถึง การเรียบเรียงข้อความโดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือความรู้สึกของผู้เขียน

2.4.2 แบบบรรยาย หมายถึง การเรียบเรียงข้อความเพื่อเล่าให้ผู้อ่านทราบเรื่อง

2.4.3 แบบอธิบาย หมายถึง การเรียบเรียงข้อความเพื่ออธิบายหรือชี้แจงให้ผู้รับทราบในลักษณะให้ความรู้แก่ผู้อ่าน เช่น การอธิบายถึงโทษของยาเสพติด การทำอาหาร เป็นต้น

2.4.4 แบบอภิปราย หมายถึง การเขียนเชิงชักจูง ปลุกใจให้เห็นคล้อยตามและปฏิบัติตามโดยใช้เหตุผลหว่านล้อม

2.5 ท่วงท่าของการเขียน หรือลีลาสำนวน คือ การเลือกสรรถ้อยคำและการเรียบเรียงถ้อยคำ วลี ประโยค ให้ความหมายตรงตามต้องการ มีลักษณะเฉพาะตน หรือเป็นแบบแผนของแต่ละบุคคล ท่วงท่าของการเขียนที่ดีต้องมีลักษณะ ดังนี้

2.5.1 ความชัดเจน สามารถใช้ถ้อยคำภาษาที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ชัดเจนตรงตามความต้องการของผู้เขียน ไม่คลุมเครือตีความหมายได้หลายทาง

2.5.2 ความกระชับของถ้อยคำ สามารถเลือกคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับความต้องการมากที่สุด เพราะคำบางคำอาจมีความหมายใกล้เคียงกัน แต่มีความเหมาะสมในการใช้ต่างกัน และไม่ใช้ถ้อยคำฟุ่มเฟือยเกินความจำเป็น

2.5.3 ความสุภาพ การเขียนต้องระมัดระวังให้มากในเรื่องความสุภาพของการใช้ถ้อยคำ สำนวน ตลอดจนประโยค ไม่ควรเขียนแบบกระแทกกระเทียบหรือเสียดสีผู้ใด

2.5.4 ความไพเราะ คือ คำและประโยคต่าง ๆ เมื่ออ่านแล้วรู้สึกราบรื่นไม่ขัดหูสามารถทดลองได้ด้วยการอ่านดัง ๆ

2.5.5 ความง่าย ไม่ควรใช้ถ้อยคำยากเกินไปโดยไม่จำเป็น ควรเขียนให้เข้าใจง่ายและใช้ภาษาเขียนในการเขียน ควรเลี่ยงการใช้คำศัพท์เฉพาะหรือศัพท์วิชาการในเรื่องสามัญ

สรุปได้ว่า การเขียนนั้นต้องอาศัยความคิด และความคิดนั้นต้องแจ่มแจ้งต่อเนื่องโดยอาศัยความรู้ในเรื่องที่จะเขียน และมีหลักการเลือกสรรถ้อยคำ ประโยค รูปแบบ และท่วงท่าของการเขียนที่เหมาะสมตรงตามความต้องการที่จะเสนอแก่ผู้อ่าน งานเขียนนั้นจึงจะมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล

คำจำกัดความของเรียงความ

ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทยได้ให้คำจำกัดความของเรียงความไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

ชัยนันท์ นันทพันธ์ (2526 : 3) ได้ให้ความหมายของการเขียนเรียงความว่า

"การแสดงความคิด ความรู้สึก ความเข้าใจของเราให้อื่นทราบ"

เจือ สตะเวทิน (2517 : 10) ได้ให้คำนิยามของเรียงความไว้ว่า "เรียงความคือ การประกาศความมีปัญญาของบุคคลมาเป็นลายลักษณ์อักษร"

เปลื้อง ณ นคร (2516 : บทนา) กล่าวสรุปว่า "การเรียงความคือการรวบรวม ความคิดแล้วแสดงความคิดนั้นออกมา"

หลวงสำเร็จวรรณกิจ (2514 : 8) ให้ความหมายว่า "เป็นความชัดเจนแจ่มแจ้งที่ ออกจากความเข้าใจ เรียงความจึงประกอบด้วยลักษณะ 3 ประการคือความเข้าใจ ความชัดเจน และสติปัญญา"

สิทธิ พินิจภูวนล และคนอื่น ๆ (2514 : 8) กล่าวว่า "เรียงความเป็นงานเขียน ประเภทหนึ่งซึ่งใช้สำนวนแบบความเรียง การเขียนเรียงความนั้นผู้เขียนจะแสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิด ความเห็น ความเข้าใจ ตลอดจนความรู้ให้ผู้อ่านได้รับทราบ"

จากคำจำกัดความของเรียงความที่ผู้เชี่ยวชาญให้ไว้ข้างต้น อาจสรุปได้ว่า การเขียน เรียงความ คือ การเขียนที่ต้องอาศัยความรู้ ความคิด ความรู้สึก เป็นสำคัญ แล้วถ่ายทอดออกมา เป็นภาษาเขียนที่ถูกต้องและมีแบบแผน โดยอาศัยความสามารถทางการใช้ภาษาของผู้เขียนนั่นเอง

* ความสำคัญของการเขียนเรียงความ

การเขียนเรียงความ เป็นทักษะอย่างหนึ่งที่สลับซับซ้อนกว่าทักษะอื่น ๆ เพราะเป็นการ แสดงออกทางความคิดโดยอาศัยความรู้ที่ประมวลมาได้จากหลายทักษะ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน การสังเกต ในขณะที่เดียวกันก็ต้องมีศิลปะในการเรียบเรียงอีกด้วย ผู้ที่มีความสามารถ ในการเขียนเรียงความจึงเป็นผู้มีพัฒนาการทางภาษาเป็นอย่างดี มีผู้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนเรียงความไว้ในเอกสาร ตำรา งานวิจัยต่าง ๆ ดังนี้

รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา ๓ อยุธยา (2513 : 106) กล่าวถึง
ความสำคัญของการเขียนเรียงความว่า

การที่เด็กได้เขียนเรียงความเสมอ ๆ ย่อมช่วยให้เด็กได้ใช้วิชานี้ให้เกิดประโยชน์
แก่การเรียนในสาขาวิชาอื่น ๆ ด้วย เพราะการเขียนเรียงความช่วยให้เกิดทักษะ
ในการเขียน รู้จักใช้ถ้อยคำที่เหมาะสม รู้จักลำดับความสำคัญของเนื้อเรื่องตลอดจน
รู้จักสรุปความคิดเห็นต่าง ๆ ของตนเองประกอบในการเขียนเรียงความด้วย

เปลื้อง ๓ นคร (2516 : 138) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนเรียงความว่า

เป็น เครื่องวัดความรู้ความสามารถของนักเรียนในวิชาภาษาไทยได้เป็นอย่างดีด้วยเหตุว่าผู้ที่
จะเรียงความได้ดีต้องรู้หลักไวยากรณ์ และมีความรู้วิชาอื่น ๆ ดีด้วย วิชาเรียงความไม่ใช่
จะมีประโยชน์ในเวลาสอบไล่เท่านั้น แม้เมื่อนักเรียนออกจากโรงเรียนแล้วก็ยังต้องใช้วิชา
เรียงความอยู่เสมอ เป็นต้นว่าจะเขียนจดหมาย เขียนเรื่อง หรือเขียนปาฐกถา ฉะนั้นวิชา
เรียงความจึงเป็นวิชาที่ควรฝึกฝนโดยแท้

ศิวาภรณ์ หอมสุวรรณ (2521 : 3) กล่าวว่า "การเขียนเรียงความจะช่วยให้เกิด
ทักษะในการเขียน รู้จักใช้ถ้อยคำที่เหมาะสม รู้จักลำดับความสำคัญของเนื้อเรื่องตลอดจนรู้จัก
สรุปความคิดเห็นต่าง ๆ ของตนเอง การเรียนการใช้ภาษาจึงควรเน้นทักษะการเขียนเรียงความ
เป็นพิเศษ"

ชัยนันท์ นันทพันธ์ (2526 : 1) กล่าวว่า

การเขียนเรียงความนับว่าเป็นวิธีการขั้นพื้นฐานที่สำคัญยิ่งของการใช้ภาษา จึงเป็นวิชาหนึ่งในโรงเรียนทุกระดับ นอกจากนี้เมื่อมีการรับสมัครเข้าทำงาน รับราชการ หรือเอกชน การสอบวิชาชุดครูระดับต่าง ๆ ก็วางระเบียบกำหนดให้วิชาเรียงความมีคะแนนมากที่สุดกว่าวิชาอื่น ๆ ทั้งนี้งานอาชีพบางอย่างโดยเฉพาะงานราชการจำเป็นต้องอาศัยการเขียนในลักษณะต่าง ๆ อยู่มาก เพราะถ้ามีพื้นฐานทางภาษาดีแล้วก็จะสามารถนำหลักการเขียนเรียงความไปประยุกต์ในงานเขียนแบบต่าง ๆ ได้ เช่น การร่างหนังสือราชการ งานสารบรรณ การเขียนรายงาน เป็นต้น

จากความสำเร็จของการเขียนเรียงความที่กล่าวมาทั้งหมดแสดงให้เห็นว่าเรียงความนั้นแสดงถึง ความสามารถทางการเขียนของผู้เขียนได้เป็นอย่างดี ผู้วิจัยจึงได้เลือกการเขียนเรียงความเป็นแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถทางการเขียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ลักษณะของเรียงความที่ดี หรือ หลักการเขียนเรียงความ

เรียงความที่ดีนั้นจะต้องประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ หลายประการ มีผู้ให้ความเห็นไว้ดังต่อไปนี้

หลวงสำเร็จวรรณกิจ (2510 : 40) กล่าวว่าไว้ว่า "เรียงความต้องประกอบด้วยลักษณะ 3 ประการ คือ ให้เข้าใจ ให้ความรู้ และให้เกิดสติปัญญา"

เจือ สตะเวทิน (2511 : 295) กล่าวถึงส่วนประกอบของเรียงความว่า "มีส่วนคำนำ ตัวเรื่อง และคำลงท้าย เรียงความที่ดีต้องมีความสมบูรณ์ แจ่มแจ้ง ชัดเจน และถูกต้อง"

เปลื้อง ๓ นคร (2512 : 48) กล่าวถึงลักษณะของเรียงความที่ดีว่าประกอบด้วยลักษณะดังนี้

1. เอกภาพ ได้แก่ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มีใจความและความมุ่งหมายอันสำคัญแต่เพียงอย่างเดียว

2. สัมพันธภาพ คือ ความเกี่ยวโยง ข้อความต่าง ๆ จะต้องดำเนินไปเป็นลำดับต่อเนื่องกัน อย่าให้เนื้อความขาดห้วง และต้องชัดเจน ไม่คลุมเครือ

3. สารัตถภาพ หรือการเน้นใจความที่สำคัญ ความโดดเด่นของเนื้อเรื่องให้เด่นชัด จะต้องอยู่ในที่ที่เด่น และต้องให้มีเนื้อที่มากคือต้องพูดให้ยาว ส่วนที่เป็นพลความต้องกล่าวแต่น้อย เพื่อไม่ให้แย่งที่ข้อความสำคัญ

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2520 : 61) ได้กล่าวถึงลักษณะความเรียงที่ดีว่า

1. ต้องมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน และประมวลข้อคิดสำคัญ ๆ เข้าสู่จุดมุ่งหมายนั้นอย่างมีระเบียบ

2. ต้องมีเอกภาพ คือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของเรื่อง หมายถึงความคิดรวบยอดของเรื่องเด่นชัดและมีสัมพันธภาพ คือมีความสัมพันธ์กลมกลืนกับความคิด ทั้งจะต้องมีสารัตถภาพ คือการเน้นข้อคิดที่สำคัญ

3. ต้องมีสัดส่วนที่เหมาะสม คือ มีข้อความเปิดเรื่อง ปิดเรื่อง และดำเนินเรื่องตามสัดส่วนที่พอเหมาะดังกล่าแล้ว

4. ต้องมีการจัดลำดับเรื่องอย่างเหมาะสม โดยเขียนความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเรื่องนั้น เป็นหัวข้อสั้น ๆ แล้วนำมาเรียงลำดับให้เป็นระเบียบ

วรรณ แก้วพริก (2526 : 221 - 223) ได้กล่าวถึงลักษณะที่ดีของเรียงความว่า เรียงความที่ดีต้องมีลักษณะต่อไปนี้ประกอบกัน คือ

1. รูปแบบดี คือ หัวเรื่อง การย่อหน้าข้อความ การเว้นวรรคตอน การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ รวมถึงความสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อยของการเขียน

2. โครงเรื่องดี คือ ความยาวของเรื่องพอเหมาะกับเวลาที่ใช้เขียน เหมาะกับหัวเรื่อง และระดับของผู้เขียน

3. ถ้อยคำภาษาดี การเขียนเรียงความ คือการสื่อด้วยภาษา การใช้ถ้อยคำจึงจำเป็นอย่างมากต้องใช้คำได้ถูกต้องตรงตามความหมาย เหมาะสมกับบุคคลและศักดิ์ของคำ ผู้ประโชยคได้ถูกต้องสละสลวยกะทัดรัด และมีท่วงทำนองในการเขียนดี

4. เนื้อหาดี คือ เนื้อหาสอดคล้องกับหัวเรื่อง เนื้อหาสัมพันธ์กัน และมีเนื้อหาพอที่จะทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้ ความเข้าใจตามหัวเรื่องที่กำหนดไว้

5. ความคิดดี ความคิดดีต่างกับเนื้อหาดี เพราะเนื้อหาเป็นสาระที่เกี่ยวข้องกับความรู้ หลักวิชา ข้อเท็จจริง แต่ความคิดเป็นเรื่องของความเข้าใจ ข้อเสนอแนะ ความคิดเห็น การคิดหาเหตุผลซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับภูมิปัญญาของผู้เขียน

นอกจากการแสดงความรู้ความคิดให้ผู้อ่านเข้าใจโดยอาศัยการลำดับความและการวางโครงเรื่องดังกล่าวแล้ว ยังต้องรู้จักการใช้ถ้อยคำ สำนวนภาษาที่ถูกต้องอีกด้วย ในเรื่องนี้ กุหลาบ มลลิกะมาส ได้กล่าวถึงสำนวนที่ควรใช้ในการเขียนเรียงความว่าควรมีลักษณะดังนี้ (กุหลาบ มลลิกะมาส, 2511 : 84 -85)

1. การใช้ภาษาถูกหลักไวยากรณ์
2. การเลือกพื้นถ้อยคำในการเรียงความ ไม่ควรใช้ภาษาพูด คำสแลง หลีกเลียงการใช้คำศัพท์ยาก
3. การแต่งประโยค อย่าให้ประโยคเป็นเยื่อหุ้มให้กระชับเข้าใจง่าย
4. การลำดับเนื้อเรื่องและความคิด คำพูดที่แสดงความคิดต้องมีเหตุผล พูดให้น่าเชื่อถือ มีหลักฐานอ้างอิง

ชัยนันท์ นันทพันธ์ (2526 : 17) ได้เสนอแนะหลักของการเขียนเรียงความที่ดีไว้ว่า

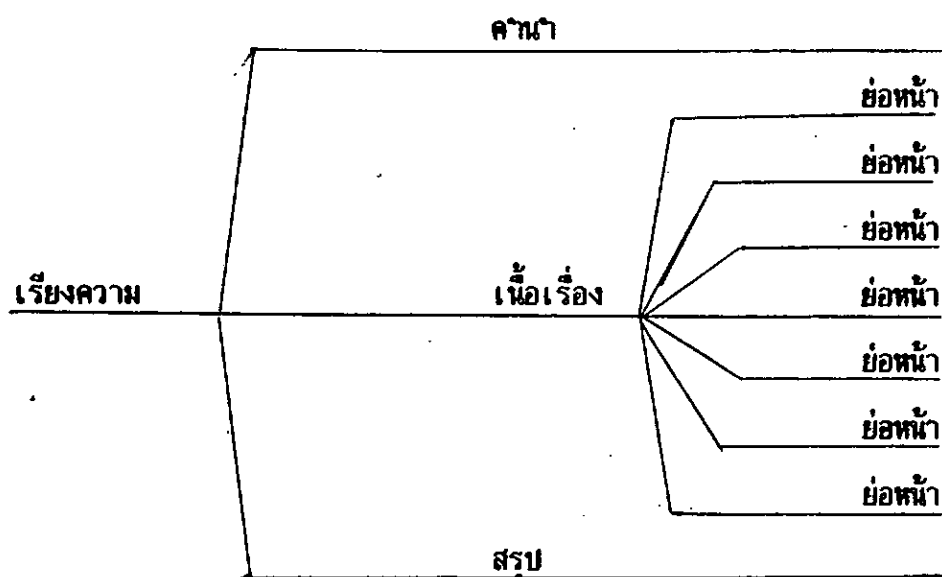
1. เขียนถูกต้องตามรูปแบบ คือมีคำนำ เนื้อเรื่อง สรุป
2. มีความสมบูรณ์ถูกต้อง เนื้อหาสาระดี
3. เรียงลำดับดี อ่านเข้าใจง่าย ถูกต้องตามหลักภาษา
4. แจ่มแจ้งไม่ออกนอกเรื่อง หรือนอกประเด็น
5. มีความคิดแปลกใหม่ ท่วงทำนองการเขียนดี
6. สำนวนการเขียนดี รู้จักใช้สำนวนมีการเปรียบเทียบเปรียบเทียบ

ที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า เรียงความที่ดีต้องประกอบด้วย เนื้อหาดี การใช้ภาษาดี

และรูปแบบดี

รูปแบบการเขียนเรียงความ

รูปแบบของเรียงความประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วนคือ คำนำ เนื้อเรื่อง สรุป
ซึ่งแสดงด้วยแผนภูมิได้ดังนี้ (ประสิทธิ์ ภาพจำลอง. 2518 : 180)

หลักการเขียนคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป

การเขียนคำนำ

คำนำ เป็นบทเริ่มต้นของเรียงความที่จะแนะนำให้อ่านทราบว่าเรียงความนี้จะกล่าวถึงอะไร คำนำจะนำความสนใจของผู้อ่านไปสู่เรื่องนั้น ๆ ด้วยวิธีการเขียนแบบต่าง ๆ ดังที่
ขัยนันท์ นันทพันธ์ (2526 : 5) ได้แนะแนวทางการเขียนคำนำว่าอาจทำได้ ดังนี้

1. ยกเอาคำพังเพย หรือสุภาษิตที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่อง
2. โดยการอธิบายความหมายของเนื้อเรื่อง
3. เริ่มต้นด้วยคำกล่าวของบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน
4. เขียนคำนำด้วยการเล่าเรื่อง
5. เขียนคำนำด้วยคำถามหรือปัญหาที่น่าสนใจ
6. เขียนคำนำด้วยการอธิบายชื่อเรื่อง

7. เขียนคำนำด้วยการกล่าวจุดประสงค์ของเรื่องที่เขียน

8. เขียนคำนำด้วยการกล่าวถึงความสำคัญของเรื่องที่เขียน

นอกจากนี้ ประสิทธิ์ ภาพยนตร์กลอน (2518 : 184) ได้เสนอไว้ว่า

การเขียนคำนำต้องเขียนให้เร้าความสนใจของผู้อ่าน และทำให้ผู้อ่านสนใจที่ต้นต้น
อยากอ่านเรื่องที่เขียน การเขียนคำนำอาจตั้งเป็นคำถาม หรือปรัชญาชวนคิด อาจยกคำคม
สุภาษิตมากล่าว หรือให้คำจำกัดความ หรือยกเรื่องแปลก ๆ ที่ต้นต้นขึ้นกล่าวมาก็ได้
ข้อสำคัญ คำนำต้องเขียนให้สั้นกระทัดรัด อ่านง่าย อย่าเขียนยาวเกินไป หรือออกนอกเรื่อง
หรือเอาเรื่องคาด ๆ ที่สมมติหรืออยู่แล้วมากล่าวจะทำให้คำนำจืด ไม่ชวนอ่าน

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า คำนำที่ดีต้องเร้าความสนใจของผู้อ่าน เป็นความคิดแปลก
หรือสนุก ทำให้ผู้อ่านอยากติดตามเรื่องไปตลอด สำหรับความยาวของคำนำนั้นอาจยาวขนาดหนึ่ง
ย่อหน้า หรือประโยคเพียงประโยคเดียวก็ได้ ขึ้นอยู่กับเรื่องที่เขียน

การเขียนเนื้อเรื่อง

หลักการเขียนเนื้อเรื่องที่สมควรมีลักษณะ ดังนี้

1. เขียนตามลำดับเนื้อความของเรื่อง
2. มีการย่อหน้า และแต่ละย่อหน้าต้องมีความสัมพันธ์กัน
3. มีการเขียนประโยคเนื้อความ การวางประโยคเนื้อความอาจวางไว้ต้นประโยค

หรือท้ายประโยค หรือทั้งต้นทั้งท้ายประโยค แต่ต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์ของประโยค และย่อหน้า
แต่ละย่อหน้าด้วย (ชัยนันท์ นันทพันธ์. 2526 : 7)

ประสิทธิ์ ภาพยนตร์กลอน (2518 : 185) กล่าวว่า การเขียนเนื้อเรื่องต้องยึดหลักสำคัญ

5 ประการ คือ

1. เขียนให้มีแนวคิดอย่างเดียว ไม่พูดนอกเรื่อง หรือพูดในสิ่งหมกหมิ่นเกินจำเป็น
2. เขียนให้ทุกส่วนทุกตอนของเรื่องสัมพันธ์กันโดยตลอด

3. รู้จักเน้นในส่วนที่สำคัญ
4. เขียนให้สมบูรณ์ไม่ว่าส่วนสำคัญของเรื่อง
5. เขียนให้มีความชัดเจนแจ่มแจ้งถูกต้องและมีเหตุผลดี

การเขียนเนื้อเรื่องอาจจะแบ่งเป็นหลายตอน บางตอนอาจจะขอยได้เป็นหลายย่อหน้า บางตอนอาจมีย่อหน้าเดียว แต่ที่สำคัญคือแต่ละย่อหน้าต้องมีความคิดที่สำคัญอย่างเดียว และทุกย่อหน้าต้องมีใจความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันประหนึ่งลูกโซ่ ไม่เขียนวอกวน รู้จักจัดระเบียบความคิดไม่ให้สับสน รู้จักลำดับความ ขยายความ ใช้ประโยคสำคัญและการให้เหตุผล รวมทั้งรู้จักใช้สำนวนโวหารต่าง ๆ เพื่อเสริมแต่งให้เรื่องมีรสชาติน่าอ่านยิ่งขึ้น

การเขียนสรุป หรือคาลงท้าย

การเขียนสรุปต้องฝากความประทับใจหรือข้อคิดให้แก่ผู้อ่าน ซึ่งอาจทำได้โดยการยกคำคม สุภาษิต คำกล่าวหรือบทกวีที่ไพเราะ ฯลฯ อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ ข้อสำคัญคือ คาลงท้ายของเรียงความมิใช่เป็นการสรุปเรื่องราวทั้งหมดที่กล่าวมาแล้วนั้นมากล่าวซ้ำอีก การเขียนคาลงท้ายควรใช้ภาษาสั้น ๆ กระชับ น่าอ่าน และประทับใจผู้อ่าน (ประสิทธิ์ กาศย์กลอน, 2518 : 185)

บทสรุปอาจเป็นการเขียนอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น การฝากข้อคิดเห็น การสรุปสาระสำคัญที่ผู้อ่านควรทราบหรือคาลงท้ายเพื่อเป็นการตอบคำถามในคำถาม

การเขียนคาลงท้ายต้องทำให้ผู้อ่านเกิดความสนุกเพลิดเพลินได้ความคิดใหม่ หรือแนวแปลก อ่านแล้วเข้าใจเรื่องราวทั้งหมด หรืออ่านแล้วเกิดความประทับใจ บทสรุปหรือคาลงท้ายดังกล่าวจึงจะนับเป็นคาลงท้ายที่ดี

การประเมินผลงานเขียนเรียงความ

การประเมินผลงานเขียนเรียงความโดยทั่วไปจะต้องพยายามดูทุกแง่มุมเท่าที่จะทำได้ เพราะต้องการวัดความคิด ความสามารถในการใช้ภาษาในการเขียน ซึ่งมีผู้เสนอแนะแนวทางในการประเมินผลงานเขียนเรียงความไว้ดังนี้

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2526 : 83 -84) ได้วิเคราะห์ความเรียงที่มีผลสัมฤทธิ์สูง และผลสัมฤทธิ์ต่ำประกอบกัน พบว่าอาจารย์ผู้ตรวจให้คะแนนโดยพิจารณาจาก

1. สาระของความเรียง เรื่องที่สามารถอธิบายสาระครอบคลุมหัวใจเรื่องได้มาก จะได้รับการตัดสินจากผู้ตรวจให้เป็นความเรียงที่มีผลสัมฤทธิ์สูง
2. การเสนอความคิดเห็น ความเรียงที่ได้คะแนนสูงจะเสนอความคิดเห็นสอดคล้องตรงกันในข้ออธิบายประเด็นต่าง ๆ ของผู้เขียน ความเรียงที่มีข้อคิดเห็นที่น่าสนใจจะได้คะแนนสูง
3. สำนวนภาษา และวิธีการเรียบเรียงเรียงความ สามารถเขียนได้สละสลวย ต่อเนื่องชวนอ่าน และน่าสนใจ

4. สะอาด ลายมือดี ตัวสะกดการันต์ถูกต้อง

ฟอลเลย์ (จิตต์นิภา ศรีไสย์ และ ม.ล.อัจจิมา เทวกุล. 2526 : 13; อ้างอิงมาจาก Foley. n.d.) มีความเห็นว่า สิ่งที่จะควรระวังในการเขียนได้แก่

1. ความคิด (Ideas) ได้แก่ เนื้อหาตรงประเด็น มีเหตุผล และมีน้ำเสียง (Tone)
2. การเรียบเรียงเนื้อหา (Organization) ได้แก่ เน้นสิ่งที่ควรเน้น มีเค้าโครงเรื่องความคิดที่เป็นระเบียบ

3. สลีลาการเขียน (Style) แสดงความเป็นต้นคิด มีท่วงทำนองเฉพาะตน

4. กลไกในการเขียน (Mechanics) ได้แก่ การสะกดการันต์ วรรคตอน และไวยากรณ์

5. การเลือกใช้คำ (Choice of Words) ได้แก่ ความชัดเจน เลือกใช้คำได้ตรงความหมาย ใช้คำที่มีความหมายตรง หรือความหมายโดยนัย และการเลือกใช้คำตามระดับของภาษา

จากที่กล่าวมาข้างต้น คือสิ่งที่ควรประเมินผลในงานเขียนเรียงความ นอกจากนี้ยังมีท่านผู้รู้ทั้งหลายท่านที่เสนอแนะวิธีการประเมินผลงานเขียนเรียงความไว้อย่างน่าสนใจ ดังนี้

ชวาล แพทย์กุล (2520 : 79) แนะนำให้ใช้วิธีการจัดอันดับคุณภาพ (Rating Scale) ดังนี้ "ให้วัดความสามารถในการเขียนเรียงความโดยการจัดอันดับคุณภาพซึ่งเป็นการเปรียบเทียบคุณภาพระหว่างกันเองในกลุ่มโดยครูพยายามตีราคางานนั้นออกมาเป็นอันดับ

(Rank Order) แล้วใช้วิธีการทางสถิติแปลงอันดับคุณภาพเหล่านั้นออกมาเป็นปริมาณตัวเลข ซึ่งเรียกว่าคะแนนอีกทีหนึ่ง"

ประสิทธิ์ ภาพยนตร์กลอน (2518 : 12) ก็มีความเห็นตรงกันว่า "...ให้ใช้วิธีการจัดอันดับคุณภาพ โดยจัดอันดับออกเป็น ดีมาก ดี พอใช้ เกือบพอใช้ ต้องแก้ไขอีก"

ในการจัดอันดับคุณภาพนี้มีวิธีการโดยพิจารณาจัดอันดับที่ละคุณลักษณะ เช่น พิจารณาเกี่ยวกับการใช้ภาษา พิจารณาเกี่ยวกับข้อเท็จจริงของเนื้อเรื่อง ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้ได้กำหนดไว้แล้วเพื่อระดับชั้น หรือระดับความสามารถของเด็กแต่ละกลุ่มว่าในการเรียงความแต่ละเรื่องจะกำหนดคุณลักษณะอะไรบ้าง และในเรียงความ 1 เรื่องคุณลักษณะอะไรสำคัญที่สุด ควรจะมีน้ำหนักของการให้คะแนนมากกว่าคุณลักษณะอื่นอย่างไร ในเรื่องนี้ได้มีผู้แสดงความคิดเห็นไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

สุนันท์ สลโกสม (2526 : ภาคผนวก) ได้กล่าวถึงเกณฑ์ในการตรวจเรียงความไว้ในงานวิจัยเรื่อง รูปแบบการสอนการเขียนและปัญหาการสอนวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นดังนี้

การพิจารณาให้คะแนน พิจารณาจาก 5 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 การเสนอเรื่อง 50 คะแนน

ส่วนที่ 2 การลำดับเรื่อง 15 คะแนน

ส่วนที่ 3 การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย 20 คะแนน

ส่วนที่ 4 การรักษารูปแบบของการเขียน 5 คะแนน

ส่วนที่ 5 การใช้อ้างอิง หรือ อ้างอิง 10 คะแนน

แต่ละส่วนมีแนวการพิจารณาดังนี้

ส่วนที่ 1 การเสนอเรื่อง ให้พิจารณาว่า เขียนเรื่องประเภทใดต้องเขียนให้ตรงตามเกณฑ์ เฉพาะอย่างของงานเขียนประเภทนั้น มีการเสนอเรื่องอันประกอบด้วยสาระ ความรู้ ความถูกต้อง ข้อเท็จจริงเสริมความคิดเห็นตามสมควร และมีเนื้อความอันแสดงทิศทางในการเขียนที่ชัดเจน

ส่วนที่ 2 การลำดับเรื่อง ให้พิจารณาการเรียบเรียงเนื้อหา ความมีระเบียบ
เกี่ยวเนื่องกันไปตลอด มีการลำดับความคิดที่ไม่สับสน ไม่วกวน ไม่ย้อนไปย้อนมา (นั่นคือมี
เอกภาพ) เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมแล้ว แสดงความสามารถของผู้เขียนในการวางโครงเรื่อง
ที่ดี คือมีความสัมพันธ์กันโดยตลอดทั้งการเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่องและการปิดเรื่อง

ส่วนที่ 3 การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ให้พิจารณาดังนี้

1. ด้านอักขรวิธี การเขียนสะกดการันต์ ไม่ควรฉีกคำหรือแยกคำในท่อนไม่ควร
เช่น ชายทะเล, ประชากร, กรลันโลก เป็นต้น
2. ด้านการใช้คำ วลี ประโยค ให้พิจารณาการใช้มีความชัดเจน สื่อความหมาย
ได้ตรงประเด็น ช่วยให้เนื้อความชัดเจน อ่านแล้วรู้เรื่อง น่าอ่าน ไม่หยابคาย ถ้าผู้เขียน
มีลักษณะสร้างสรรค์ มีความเป็นตัวของตัวเองเรียงความจะยิ่งน่าอ่าน ชวนติดตาม

ส่วนที่ 4 การรักษารูปแบบการเขียน ให้พิจารณาการเขียนวันวรรคตอน การย่อหน้า
ในที่อันควร การแบ่งย่อหน้าอันเป็นการรักษารูปแบบของการเขียนเรียงความกับว่ามีความสำคัญ
เพราะการแบ่งสัดส่วนของย่อหน้าที่ดีจะช่วยให้เนื้อหาชัดเจนและน่าอ่าน

ส่วนที่ 5 การใช้ข้อสังเกตหรืออารมณ์ ข้อนี้หมายถึงการใช้ภาษาอันเป็นเครื่องประดับ
ให้เรียงความน่าอ่าน เช่น การใช้คำที่มีน้ำหนัก การใช้สำนวนโวหาร การเปรียบเทียบ
อุปมาสาธก (การยกตัวอย่าง) การอ้างอิงสำนวน พ้องเพย สุภาษิต คำคม ข้อคิด บทกวี
และบทธรรมะต่าง ๆ การใช้ลักษณะดังกล่าวนี้ถ้าอยู่ในที่อันเหมาะสม จะช่วยเร้าใจหรือ
เชิญชวนหรือท้าทายให้ผู้อ่านสนใจ ชวนคิด หรือชวนติดตามเนื้อความที่เขียนนั้น

จิตต์นิภา ศรีไสย์ และม.ล.อัจจิมา เทวกุล (2526 : 24 - 26) ศึกษาและ
สร้างเกณฑ์การตัดสินเรียงความจากความเห็นชอบของผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้เชี่ยวชาญ 8 ท่านมี
รายละเอียด ดังนี้

คำนำ	1	คะแนน
เนื้อเรื่อง และการเลือกสรรถ้อยคำ	3	คะแนน
สรุป	1	คะแนน

ตัวสะกด	2	คะแนน หักค่าละ 1/2 คะแนน คำผิดซ้ำไม่นับ
ความคิดสร้างสรรค์	2	คะแนน
รูปแบบ (การวางย่อหน้า การเว้น วรรคตอน และการวางหัวข้อเรื่อง)	1	คะแนน
รวม	10	คะแนน

คะแนน 8 - 10 หมายถึง เรียงความที่อยู่ในเกณฑ์ดี

คะแนน 5 - 7 หมายถึง เรียงความที่อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

คะแนน 4 - 0 หมายถึง เรียงความที่อยู่ในเกณฑ์อ่อน

ประสิทธิ์ ภาพย์กลอน (2518 : 12) แบ่งคะแนนการตรวจเรียงความไว้ดังนี้

เนื้อเรื่องร้อยละ 40 การใช้ภาษาร้อยละ 40 รูปแบบร้อยละ 10 กลไกระบบการเขียนร้อยละ 10 โดยเสนอข้อควรพิจารณาในการตรวจงานเขียนแต่ละเรื่องพอสรุปได้ดังนี้

1. เนื้อเรื่อง คำหนึ่งถึงแนวคิด การจัดลำดับความคิด การขยายความคิดให้ชัดเจน
2. การใช้ภาษา พิจารณาการใช้คำ การผูกประโยค การสร้างย่อหน้าที่สมบูรณ์
3. รูปแบบ ใช้พิจารณาว่าทำได้ถูกต้องตามรูปแบบการเขียนแต่ละชนิด เช่น

บทความ เรื่องสั้น ย่อความ ฯลฯ

4. กลไกระบบการเขียนอื่น ๆ คำหนึ่งเรื่องตัวสะกดการันต์ ลายมือ และความเป็นระเบียบเรียบร้อย

นอกจากนี้ยังได้เสนอแบบใบประเมินผลการเขียนในรูปแบบของการจัดอันดับคุณภาพไว้ดังนี้

แบบใบประเมินผลการเขียน

หัวข้อที่ควรพิจารณา.	ดีมาก	ดี	พอใช้	เกือบ พอใช้	ต้อง แก้ไขอีก	คำวิจารณ์ ข้อเสนอแนะ
<u>เนื้อเรื่อง</u>						
แนวคิด						
การจัดระเบียบความคิด						
การอ้างเหตุผล						
การขยายความและความชัดเจน						
<u>การใช้ภาษา</u>						
ระดับของภาษา						
คำ และประโยค						
การเขียนย่อหน้า						
การใช้สำนวนโวหาร ฯลฯ						
<u>รูปแบบ</u>						
ใช้พิจารณาเฉพาะการเขียน						
ที่มีรูปแบบแน่นอน						
<u>กลไกประกอบการเขียน</u>						
ได้แก่ วรรคตอน ลายมือ						
สะกดการันต์ ความสะอาด						
เรียบร้อย ฯลฯ						

เปลื้อง ๘ นคร (2514 : 80) มีหลักในการให้คะแนนเรียงความโดยแบ่งออกเป็น ส่วน ๆ ดังนี้คือ เนื้อหาร้อยละ 50 แบ่งออกเป็นข้อเท็จจริงร้อยละ 30 และความคิดร้อยละ 20 ส่วนวนภาษาร้อยละ 30 แบบ คือการวางรูปเรียงความมี ย่อหน้า เว้นวรรคตอน เครื่องหมาย วรรคตอน อักษรวิธีย้อยละ 20

ระบุเนี้ย นาคทรพ (2519 : 178) มีหลักในการตรวจให้คะแนนเรียงความดังนี้

1. ตั้งเกณฑ์ให้คะแนนไว้ก่อน ถ้าพอใจมากให้คะแนน 16 ขึ้นไปจากคะแนนเต็ม 20 พอใจพอสมควร คะแนนจะอยู่ระหว่าง 14 - 15 และที่พอใจน้อย และไม่พอใจจะอยู่ในเกณฑ์ต่ำ คือระหว่าง 10 - 13 คะแนน

2. อ่านครั้งแรกดูเป้าหมายเรื่องที่เขียน ดูวิธีที่น่าสนใจหรือไม่ ภาษาฟังราบรื่นหรือไม่

3. ความยาวของเนื้อเรื่อง ต้องยาวพอสมควรที่จะไว้ให้

4. คลื่นประกอบอื่น ๆ เช่น การเว้นวรรคตอน เขียนซ้ำซาก ใช้คำวน

เรื่องอุไร กุศลชัย (2518 : 10) ให้หลักการตรวจเรียงความไว้ดังนี้

1. เนื้อเรื่อง ให้ร้อยละ 50 ประกอบด้วย ข้อเท็จจริง ความคิดเห็น มีความยาว ไม่น้อยกว่า 1 หน้า

2. แบบรูป ให้ร้อยละ 20 เช่น การย่อหน้า การใช้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้องหรือไม่ตลอดจนตัวสะกด

3. ส่วนวน ให้ร้อยละ 30 มีความดี ประโยครัดกุม กระชับ มีลีลารู้จักเปรียบเทียบ รู้จักใช้สำนวนโวหาร

4. เบ็ดเตล็ด ให้ร้อยละ 10 เช่น เขียนตัวหนังสือไม่ขัด อ่านยาก เขียนสปรก มีรอยบุคลนขีดฆ่า

วรรณี ไสมประยูร (2521 : 134 - 138) ได้กล่าวถึงหลักการพิจารณาผลงานการเขียนของเด็ก ดังนี้

1. เนื้อเรื่อง

1.1 แนวคิดหรือแนวเรื่อง คือมีความแปลกใหม่ ตรงจุดหมาย ขวนคิดตาม หรือมีความรู้ ความคิดดีหรือไม่

1.2 การจัดระเบียบความคิด คือมีเอกภาพ มีความถูกต้อง ความสมบูรณ์ สัมพันธภาพ คือ ความคิดทุกตอนเกี่ยวข้องกัน รู้จักเลือกเห็นเนื้อหาที่เหมาะสมสมส่วนกัน รู้จักเน้นความสำคัญ รู้จักจัดลำดับความคิดเป็นหมวด ๆ ตามขั้นตอนที่ถูกต้อง

1.3 การอ้างเหตุผล ได้แก่ การอ้างเหตุผลได้ถูกต้อง เหตุกับผลสอดคล้องกันไม่สับสน ไม่อ้างที่มาผิด ไม่อ้างเหตุผลที่มีหลักฐานไม่เพียงพอ ไม่อ้างเหตุผลข้าง ๆ คู ๆ

1.4 การขยายความ คือการลำดับความและขยายความดี

1.5 ความแจ่มแจ้งชัดเจน

2. การใช้ภาษา

2.1 ใช้ระดับภาษาได้ถูกต้องตามกาลเทศะและลักษณะของเรื่อง เช่น ภาษาปาก ภาษาถึงแบบแผน และภาษาแบบแผน

2.2 คำ ได้แก่ ใช้คำได้ตรงความหมาย ใช้คำได้เหมาะกับข้อความ ใช้คำได้กระชับรัดกุม ใช้คำที่เข้าใจง่าย ใช้คำสั้นสละสลวย รู้จักหลีกคำ ไม่ใช้คำต้องห้ามต่าง ๆ และใช้คำได้ถูกต้องตามความนิยมและระเบียบแบบแผน

2.3 ประโยค ได้แก่ ผู้กระโยคสั้นกะทัดรัด กระชับและแจ่มแจ้ง เรียงลำดับคำเหมาะสมแก่ตำแหน่งและหน้าที่ ผู้กระโยคอย่างมีเอกภาพและสัมพันธภาพ ใช้คำลักษณนามได้ถูกต้อง ใช้คำบุรพบทและสันธานได้ถูกต้องเหมาะสมแก่ข้อความ ผู้กระโยคได้สมดุลและมีน้ำหนัก ไม่ใช้คำซ้ำเพื่อยและคำต้องห้ามต่าง ๆ ไม่ใช้สำนวนแบบประโยคภาษาต่างประเทศ

2.4 การเขียนย่อหน้า ได้แก่ มีความคิดหลักเป็นประโยคสำคัญ มีความคิดสนับสนุนเป็นประโยคขยาย มีเอกภาพในย่อหน้าเดียวกัน มีสัมพันธภาพระหว่างย่อหน้า และรู้จักใช้คำและประโยคเน้นความสำคัญในย่อหน้า

2.5 การเว้นวรรคตอน ได้แก่ การแบ่งวรรคตอนได้ถูกต้อง ใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้อง แบ่งคำได้ถูกต้อง

2.6 การใช้สำนวนโวหาร คำพังเพยและสุภาษิตต่าง ๆ ได้แก่ ต้องใช้ได้เข้ากับเรื่อง ใช้ได้ถูกต้องตรงความหมาย ใช้ได้พอดีและเหมาะสมกับกาลเทศะและไม่ใช้จนเพี้ยน

3. รูปแบบ พิจารณาเฉพาะการเขียนที่มีแบบแผนแน่นอนกว่าเขียนตามรูปแบบการเขียนชนิดนั้นหรือไม่ การเขียนที่มีรูปแบบได้แก่ เรียงความ บทความ จดหมาย ย่อความ สุนทรพจน์ บันทึกการประชุม รายงานการวิจัย และรายงานวิชาการ เป็นต้น

4. กลไกประกอบการเขียน ได้แก่ ลายมือ สะกิดการันต์ ความสะอาด และความเป็นระเบียบเรียบร้อย

นอกจากนี้ได้เสนอหลักการให้คะแนนการเขียนที่มีแบบแผน หรือรูปแบบดังนี้

เนื้อเรื่องร้อยละ 40 การใช้ภาษาร้อยละ 40 รูปแบบร้อยละ 10 กลไกประกอบการเขียนร้อยละ 10 โดยมีวิธีการให้คะแนนคือ

หัวข้อที่เขียนดีมาก	10 คะแนน
หัวข้อที่เขียนดี	8 คะแนน
หัวข้อที่เขียนพอใช้	6 คะแนน
หัวข้อที่เขียนเกือบพอใช้ได้	4 คะแนน
หัวข้อที่เขียนต้องแก้ไข	2 คะแนน

จากการศึกษาเกณฑ์การประเมินผลงานเขียน ตลอดจนสิ่งที่ควรวัดในงานเขียนที่มีผู้ศึกษาไว้แล้ว พอสรุปได้ว่า การประเมินผลงานเขียนเรียงความนั้นควรคำนึงถึง การเสนอเนื้อหาสาระ การเรียบเรียงความคิด การใช้ภาษา สำนวนโวหาร รูปแบบการเขียน และกลไกประกอบการเขียน งานเขียนที่มีส่วนประกอบเหล่านี้ครบถ้วนจึงจะถือเป็นงานเขียนเรียงความที่ดี ผู้วิจัยจึงได้นำเกณฑ์เหล่านี้มาใช้เป็นหลักในการสร้างเกณฑ์เพื่อการประเมินผลงานเขียนในครั้งนี้ คือ

1. การเสนอเนื้อหาสาระ 21 คะแนน โดยพิจารณาดังนี้

1.1 การเขียนเนื้อหาได้สอดคล้องกับชื่อเรื่อง (3 คะแนน)

1.2 การเรียบเรียงเนื้อหา (3 คะแนน)

- 1.3 ความถี่เอกภาพของเนื้อหา (3 คะแนน)
- 1.4 การเน้นข้อคิดที่สำคัญ (3 คะแนน)
- 1.5 การใช้เหตุผลสนับสนุนความคิดเห็น (3 คะแนน)
- 1.6 การเสนอเนื้อหาที่แปลกใหม่ (3 คะแนน)
- 1.7 การเสนอความคิดเชิงสร้างสรรค์ (3 คะแนน)

2. การใช้ภาษา 18 คะแนน โดยพิจารณา ดังนี้

- 2.1 การใช้ถ้อยคำ (3 คะแนน)
- 2.2 การเรียงคำเข้าประโยค (3 คะแนน)
- 2.3 การใช้กลุ่มคำและประโยค (3 คะแนน)
- 2.4 การใช้กลุ่มคำ และประโยค (3 คะแนน)
- 2.5 การเขียนสะกดการันต์ (3 คะแนน)
- 2.5 การวางสระวรรณยุกต์ (3 คะแนน)
- 2.6 การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ (3 คะแนน)

3. รูปแบบการเขียน 6 คะแนน โดยพิจารณาดังนี้

- 3.1 การเขียนที่มีส่วนคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป (3 คะแนน)
- 3.2 สัดส่วนของการย่อหน้า (3 คะแนน)

4. ส่วนประกอบกรเขียน 15 คะแนน โดยพิจารณาดังนี้

- 4.1 การใช้ไวยากรณ์ (3 คะแนน)
- 4.2 การอ้างอิงต่าง ๆ เช่น สำนวน สุภาษิต คำพังเพย คำคม ข้อคิด บทกวี

หรือบทธรรมะต่าง ๆ เป็นต้น

- 4.3 การวางวรรคตอน (3 คะแนน)
- 4.4 การไม่เขียนฉีกคำ หรือแยกคำ (3 คะแนน)
- 4.5 ความสมบูรณ์ของการเขียน (3 คะแนน)

การให้คะแนนแต่ละส่วนดูจากคู่มือการให้คะแนนในภาคผนวก

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนเรียงความ

งานวิจัยในประเทศ

สมบุรณ์ ชิตพงศ์ (2511 : 77) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับสมรรถภาพทางสมองที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความ โดยทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนคร จำนวน 498 คน พบว่าการเขียนเรียงความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ว่าการเขียนเรียงความจะให้ได้ดี ควรมีการฝึกฝนด้านภาษาให้มากกว่าอย่างอื่น เพราะเป็นสมรรถภาพทางสมองที่ส่งผลต่อการเขียนเรียงความมากที่สุด และการประเมินตีราคาคุณภาพเรียงความนั้นต้องเน้นเนื้อหา การใช้ภาษา และแบบหรือ ฟอรั่ม ตามลำดับ

จันทร์นวล พรหมมาส (2511 : 58) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์และแผนกศิลปะ ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนแผนกวิทยาศาสตร์มีทักษะการใช้ภาษาดีกว่าแผนกศิลปะทั้งในด้านหลักไวยากรณ์ การสะกดคำ การวางรูปสระ วรรณยุกต์ การเว้นวรรคตอน การย่อหน้า การใช้เครื่องหมายวรรคตอนบางอย่าง และสำนวนการเขียน

ชะอุ่ม วิบูลย์ศรี (2519 : 114) ได้ศึกษาเรื่องการสอนทักษะการใช้คำสัณดุสในการเขียนเรียงความแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยผู้วิจัยได้ศึกษาหลักวิธีการสอนทักษะการเขียนโดยใช้สัณดุส และสร้างแบบจำลองการสอนใช้ในการทดลอง ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนสายวิทยาศาสตร์ สามารถเขียนเรียงความได้ดีขึ้นหลังจากทดลองสอนโดยใช้คำสัณดุส

ศิวกรณ์ หอมสุวรรณ (2521 : 46) ได้วิจัยเรื่อง เปรียบเทียบการสอนเรียงความโดยใช้สิ่งเร้ากับการสอนเรียงความแบบปกติในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยปรากฏว่า ผลการเขียนเรียงความของนักเรียนที่เรียนจากการสอนโดยสิ่งเร้าสูงกว่าการสอนเรียงความแบบปกติ

วรรณา บัวเกิด (2520 : 51) ได้ทำการวิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความและทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของการเขียนเรียงความและคะแนนทักษะการเขียนเรียงความมีความสัมพันธ์กัน

กึ่งกาตุจน์ สิริสุนธ์ (2521 : 45) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษากับการวัดความสามารถในการเรียงความของเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนคร จำนวน 260 คน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนจากแบบทดสอบการใช้ภาษา มีความสัมพันธ์กับคะแนนการเรียงความอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเป็นตัวพยากรณ์ความสามารถในการเรียงความได้ดีที่สุด

อภิรักษ์ อนุมาน (2529 : 101) ได้วิจัยการเปรียบเทียบทักษะการเขียนเรียงความ และความคิดริเริ่มในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบวิเคราะห์ ตัวอย่างกับการสอนตามแนวคู่มือการสอนของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ผลการวิจัยพบว่า (1) ทักษะการเขียนเรียงความแบบกำหนดหัวข้อเรื่องให้ และแบบใช้ภาพเป็นสิ่งเร้าของนักเรียนที่สอนแบบวิเคราะห์ตัวอย่างมีคะแนนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู (2) ในด้านความคิดริเริ่มในการเขียนเรียงความแบบกำหนดหัวข้อเรื่องให้ และแบบใช้ภาพเป็นสิ่งเร้าของนักเรียนที่สอนแบบวิเคราะห์ตัวอย่างกับสอนตามแนวคู่มือครูไม่แตกต่างกัน

วลี สุมิพันธ์ (2530 : 68 -69) ได้วิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะและครูเป็นผู้สอน ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. นักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความสามารถในการเขียนเรียงความและมีความสนใจในการเขียนเรียงความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสนใจในการเขียนเรียงความก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

มาลินี เร่มยงค์ (2529 : 68 - 69) ได้วิจัยเรื่อง การวิเคราะห์งานเขียนร้อยแก้วภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 9 ผลการวิจัยพบว่า งานเขียนร้อยแก้วภาษาไทยโดยส่วนรวมอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง พิจารณาในรายละเอียดพบว่า ด้านการเขียนตัวสะกด การันต์ถูกต้องจัดอยู่ในเกณฑ์ดี การใช้วรรคตอนถูกต้องแต่ยังมีข้อควรปรับปรุงและด้านรูปแบบการเขียนมีข้อควรปรับปรุง 1 - 3 แห่ง

ธีรชัย อ้นอารี (2532 : 54 - 58) ได้วิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมแสงธนุทิศ ผลการวิจัยพบว่า

1. ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยและความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < .001$
2. ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยและความสามารถในการเขียนของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $< .001$

งานวิจัยในต่างประเทศ

เฮนนิ่ง (Henning. 1980 : 2424 - A) ได้ศึกษาเรื่องการเขียนเรียงความและรูปแบบของภาษาที่เป็นทางการ เพื่อศึกษาว่าปัจจัยในการเขียนเรียงความมีอยู่ 3 อย่างคือการเขียน การอ่าน และการใช้ภาษาเข้ามาเขียนได้โดยให้นักเรียนเขียนเรียงความ จดหมาย และหนังสือพิมพ์ ผลการวิจัยพบว่าการเขียนเรียงความเป็นโครงสร้างที่ย่งยากที่สุดในงานเขียน 3 ประเภท รองลงมาคือ การเขียนจดหมาย และการเขียนหนังสือพิมพ์

กรีนเบิร์ก (Greenberg. 1981 : 685 - A) ได้ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของความแตกต่างในการเขียนเรียงความของนิสิตชั้นปีที่ 1 โดยศึกษาข้อมูลจากการถามประสบการณ์ส่วนตัวของนักเรียนในการพัฒนาการเขียนเรียงความที่มีคุณภาพ ศึกษาประเภทการเขียนที่จัดอยู่ในการเขียนที่มีคุณภาพ การควบคุมประโยคที่ผิดพลาด ตัวสะกดที่เขียนผิด และความยาวของเรียงความโดยใช้แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเรียงความที่มีคุณภาพดีกว่าคะแนนเรียงความที่มีคุณภาพต่ำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และความสามารถในการเขียนภาษาให้เป็นมาตรฐาน และการเขียนในสิ่งที่ผิดพลาดเป็นตัวทำนายการประเมินคุณภาพของครูมากกว่ารูปแบบการเขียนประโยคที่ซับซ้อนในการเขียนเรียงความ

คิป (Kip. 1981 : 211 - A) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบคุณภาพและความสำคัญระหว่างการเขียนเรียงความในห้องเรียนและการเขียนเรียงความนอกห้องเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 ที่มหาวิทยาลัยวอชิงตัน โดยรวบรวมงานเขียนเรียงความ 6 เรื่อง เป็นงานเขียน

ในห้องเรียนใช้เวลาเขียนเรื่องละ 50 นาที 3 เรื่อง และเขียนนอกห้องเรียนเป็นเวลา 1 สัปดาห์ 3 เรื่อง แล้วนำงานเขียนทั้งสองอย่างของนิสิตคนเดียวกันมาจับคู่กันเพื่อเปรียบเทียบคุณภาพและความสำคัญของการเขียน พบว่า ประสิทธิภาพของงานเขียนทั้ง 2 อย่างไม่แตกต่างกัน ค่าเฉลี่ยของคะแนนเรียงความนอกห้องเรียนสูงกว่าเรียงความในห้องเรียน

ไมซ์ (Mize. 1982 : 3864-A - 3865-A) ได้ศึกษาเรื่องผลของคุณภาพการเขียนของนักเรียนชาย และนักเรียนหญิงเกรด 5 เมื่อให้เลือกหัวข้อเรื่องเอง หรือหัวข้อที่ครูกำหนดให้ โดยใช้เวลาเขียน 30 นาที ผลการวิจัยพบว่า

1. หัวข้อเรื่อง que เลือกเองมีผลอย่างมีนัยสำคัญต่อคุณภาพของการเขียนเรียงความเรียงความที่เขียน โดยครูกำหนดเรื่องให้จะได้รับการประเมินค่าสูงอย่างมีนัยสำคัญกว่าเรียงความที่เลือกหัวข้อเรื่องเอง
2. ความยาวของแต่ละย่อหน้า และคะแนนของประโยคที่ผิด ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในการวัดคุณภาพของการเขียน
3. เพศของผู้เขียนเรียงความไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญผลของการวัดคุณภาพของการเขียนเรียงความ

จากการวิจัยที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่าผลการวิจัยเกี่ยวกับการเขียนเรียงความนั้นเป็นผลที่ได้จากการเปรียบเทียบด้วยวิธีการทดลอง ใช้เทคนิค วิธีสอนแบบต่าง ๆ รวมทั้งเปรียบเทียบความสามารถระหว่างเพศ และระหว่างโปรแกรมการเรียน แต่โดยทั่วไปแล้วนักเรียนจะได้รับการสอนที่หลากหลายเนื่องจากความแตกต่างของผู้สอน และต่างสถานศึกษา ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการศึกษาศักยภาพทางการเขียนของนักเรียนจากหลายโรงเรียนที่ไม่จำกัดเพศ โปรแกรมการเรียน หรือวิธีสอน น่าจะเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็น เพราะผลการวิจัยที่ได้ นอกจากจะช่วยให้ทราบความสามารถทางการเขียนของเด็กแล้วยังได้พบปัญหา ข้อบกพร่องต่าง ๆ เพื่อจะได้ปรับปรุงแก้ไขการเรียนการสอนให้ถูกต้อง ซึ่งจะเป็นประโยชน์กับสถานศึกษาที่เป็นกลุ่มประชากรโดยเฉพาะ และยังเป็นแนวทางปรับปรุงการเรียนการสอนให้สถานศึกษาอื่น ๆ ในระดับมัธยมศึกษา อันจะช่วยให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพในการเขียนยิ่งขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้ดำเนินการตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือ
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัด กรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2534 จำนวน 56 โรงเรียน รวมนักเรียน 8,029 คน

กลุ่มตัวอย่าง

วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัด กรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2534 จำนวน 7 โรงเรียน รวมนักเรียน 251 คน โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi - stage Sampling) ดังนี้

1. สุ่มจังหวัดในเขตการศึกษา 1 จำนวน 3 จังหวัด ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากจำนวน 5 จังหวัด คือ นครปฐม สมุทรปราการ สมุทรสาคร ปทุมธานี และนนทบุรี ได้จังหวัดนครปฐม ปทุมธานี และนนทบุรี
2. สุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จาก 3 จังหวัด แบ่งตามขนาดของโรงเรียน คือ ขนาดใหญ่พิเศษ ขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก ด้วยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น

(Stratified Random Sampling) ได้มา 7 โรงเรียน จากจำนวน 35 โรงเรียน ด้วยการสุ่มตัวอย่าง 20% ของจำนวนประชากร

3. สุ่มรายชื่อโรงเรียนทั้ง 7 โรงเรียน ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

4. สุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จาก 7 โรงเรียน มา 251 คน ด้วยการสุ่มแบบแบ่งชั้น จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 1,131 คน ด้วยการสุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 20% ของจำนวนประชากรในโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ และขนาดใหญ่ และสุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 30% ของจำนวนประชากรในโรงเรียนขนาดกลาง และขนาดเล็ก

5. สุ่มห้องเรียนของแต่ละโรงเรียนด้วยวิธีการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) แล้วเลือกกลุ่มตัวอย่างจากห้องนั้น ๆ ให้ครอบคลุมจำนวนที่สุ่มไว้ ดังตาราง

ตาราง จำนวนประชากรที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

จังหวัด	โรงเรียน	ขนาด	จำนวนนักเรียน ชั้น ม.6 ทั้งหมด	จำนวนนักเรียน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
1.นนทบุรี	1. วัดเขมาภิรตาราม	ใหญ่พิเศษ	271	54
	2. รัตนธิเบศร์	ใหญ่	165	33
2.ปทุมธานี	1. คณะราษฎร์บำรุง ปทุมธานี	ใหญ่	173	35
	2. บัวแก้วเกษร	กลาง	125	38
3.นครปฐม	1. ศรีวิชัยวิทยา	ใหญ่	287	57
	2. สระกะเทียมวิทยาคม - "สังวรเจษฎ์ประชาคม อุบลรัตน์"	กลาง	85	26
	3. จักรายบุญมีรังสฤษฎ์	เล็ก	25	8
รวม 7 โรงเรียน			1,131	251

เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่

1. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรียงความ โดยให้นักเรียนเขียนเรียงความแสดงความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นตามหัวข้อเรื่องที่นักเรียนกำหนด 1 เรื่อง ความยาวไม่ต่ำกว่า 20 บรรทัด ใช้เวลาในการเขียน 45 นาที
2. เกณฑ์การประเมินผลงานเขียนเรียงความ

การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรียงความ

แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรียงความที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ กำหนดให้นักเรียนเขียนเรียงความแสดงความรู้สึก และแสดงความคิดเห็น 1 เรื่อง ตามแนวเรื่องที่กำหนดเป็นขอบเขตไว้ให้ ความยาวไม่ต่ำกว่า 20 บรรทัด ใช้เวลา 45 นาที โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาจุดมุ่งหมายด้านทักษะการเขียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทั้ง ม.4, ม.5 และ ม.6 จากหลักสูตร แบบเรียน คู่มือครู วิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 สรุปได้ว่า นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายควรเขียนเรียงความในลักษณะดังนี้

- 1.1 เขียนเรียงความแสดงความรู้สึก และอารมณ์จากประสบการณ์
- 1.2 เขียนเรียงความแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ หรือบุคคลในประวัติศาสตร์ ในวรรณกรรม หรือชีวิตปัจจุบัน
- 1.3 เขียนเรียงความแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับภาพ ประสบการณ์ เหตุการณ์ สิ่งของ บุคคล หรือสถานที่ในลักษณะพรรณนา

จากลักษณะดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่าควรให้นักเรียนได้เขียนเรียงความในลักษณะที่แสดงความรู้สึก และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ตามความสนใจ จึงได้กำหนดให้นักเรียนคิดหัวข้อเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่นักเรียนสนใจ อาจเป็นเรื่องใกล้ตัว หรือไกลตัว เช่น ครอบครัว โรงเรียน เพื่อน สังคม สภาพแวดล้อม ธรรมชาติ เป็นต้น โดยแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนั้น

2. การตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรียงความ

2.1 ให้คณะกรรมการควบคุมปริมาณงาน และผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเหมาะสม ด้านคำสั่ง การกำหนดความยาวของเรื่อง และเวลา

2.2 นำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นนทบุรี จำนวน 30 คน เพื่อดูความเหมาะสมของคำสั่ง การกำหนดความยาวของเรื่อง เวลา และตรวจสอบความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้วิธีสอบซ้ำ ทั้งระยะเวลาห่างระหว่างการสอบครั้งที่ 1 กับการสอบครั้งที่ 2 เป็นเวลา 2 สัปดาห์

2.3 นำผลการสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ไปหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยหาค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ 0.94 แสดงว่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอยู่ในเกณฑ์สูงมาก

การสร้างเกณฑ์การประเมินผลงานเขียนเรียงความ

การสร้างเกณฑ์การประเมินผลงานเขียนเรียงความ ผู้วิจัยคำนึงตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตร แบบเรียน คู่มือครูวิชาภาษาไทยบังคับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย รวมทั้งเอกสาร ตำรา งานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับหลักการเขียนเรียงความที่ดี และเกณฑ์การประเมินผลงานเขียนเรียงความเพื่อนำมาสร้างเป็นเกณฑ์การประเมินผลในครั้งนี้
2. สร้างเกณฑ์การประเมินผลงานเขียนเรียงความ โดยแบ่งเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การเสนอเนื้อหาสาระ ให้พิจารณาถึง

- 1.1 การเขียนเนื้อหาได้สอดคล้องกับชื่อเรื่อง
- 1.2 การเรียบเรียงเนื้อหา
- 1.3 ความมีเอกภาพของเนื้อหา
- 1.4 การเน้นข้อคิดที่สำคัญ
- 1.5 การใช้เหตุผลสนับสนุนความคิดเห็น
- 1.6 การเสนอเนื้อหาที่แปลกใหม่
- 1.7 การเสนอความคิดเชิงสร้างสรรค์

ส่วนที่ 2 การใช้ภาษา ให้พิจารณาถึง

- 2.1 การใช้ถ้อยคำ
- 2.2 การเรียงคำเข้าประโยค
- 2.3 การใช้กลุ่มคำและประโยค
- 2.4 การเขียนสะกดการันต์
- 2.5 การวางสระวรรณยุกต์

ส่วนที่ 3 รูปแบบการเขียน ให้พิจารณาถึง

3.1 การเขียนที่มีส่วนคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป

3.2 สัดส่วนของการย่อหน้า

ส่วนที่ 4 ส่วนประกอบการเขียน ให้พิจารณาถึง

4.1 การใช้โวหาร

4.2 การอ้างอิงต่าง ๆ เช่น สำนวน สุภาษิต คำพังเพย คำคม

ข้อคิด บทกวี หรือบทธรรมะต่าง ๆ เป็นต้น

4.3 การวางวรรคตอน

4.4 การไม่เขียนฉีกคำหรือแยกคำ

4.5 ความสมบูรณ์ของการเขียน

วิธีการตรวจงานเขียนเรียงความ

1. ผู้ตรวจอ่านผลงานของนักเรียนทุกคน โดยพิจารณาทีละด้าน คือ ด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบการเขียน

2. พิจารณาให้คะแนนแต่ละส่วน ดังนี้

จากคะแนนเต็ม 60 คะแนน แบ่งเป็น

ส่วนที่ 1	การเสนอเนื้อหาสาระ	ให้คะแนน	21	คะแนน
ส่วนที่ 2	การใช้ภาษา	ให้คะแนน	18	คะแนน
ส่วนที่ 3	รูปแบบการเขียน	ให้คะแนน	6	คะแนน
ส่วนที่ 4	ส่วนประกอบการเขียน	ให้คะแนน	15	คะแนน

แต่ละส่วนจะระบุให้พิจารณาเป็นรายข้อย่อย ข้อละ 3 คะแนน โดยแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ 3 2 1 ซึ่งมีรายละเอียดของการให้คะแนนแสดงไว้ในภาคผนวก ทั้งนี้การตรวจให้คะแนนจะใช้วิธีการขีด ✓ ลงในช่องระดับคะแนนที่ทำไว้ในแบบประเมินผลงานเขียนเรียงความ ดังนี้

ตาราง 2 แบบประเมินผลงานเขียนเรียงความ

ชื่อ.....เลขที่.....

ลำดับที่	เกณฑ์การพิจารณา	ระดับคะแนน			รวม
1	การเสนอเนื้อหาสาระ 21 คะแนน แบ่งเป็น 1.1 การเขียนเนื้อหาได้สอดคล้องกับข้อเรื่อง (3 คะแนน) 1.2 การเรียบเรียงเนื้อหา (3 คะแนน) 1.3 ความมีเอกภาพของเนื้อหา (3 คะแนน) 1.4 การเน้นข้อคิดที่สำคัญ (3 คะแนน) 1.5 การใช้เหตุผลสนับสนุนความคิดเห็น (3 คะแนน) 1.6 การเสนอเนื้อหาที่แปลกใหม่ (3 คะแนน) 1.7 การเสนอความคิดเชิงสร้างสรรค์ (3 คะแนน)				
2	การใช้ภาษา 18 คะแนน แบ่งเป็น 2.1 การใช้ถ้อยคำ (3 คะแนน) 2.2 การเรียงคำเข้าประโยค (3 คะแนน) 2.3 การใช้กลุ่มคำและประโยค (3 คะแนน) 2.4 การเขียนสะกดการันต์ (3 คะแนน) 2.5 การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ (3 คะแนน)				

ตาราง 2 (ต่อ)

ชื่อ.....เลขที่.....

ลำดับที่	เกณฑ์การพิจารณา	ระดับคะแนน			รวม
3	รูปแบบการเขียน 6 คะแนน แบ่งเป็น 3.1 การเขียนที่มีส่วนคำนำ เนื้อเรื่องและสรุป (3 คะแนน) 3.2 สัดส่วนของการย่อหน้า (3 คะแนน)				
4	ส่วนประกอบกรเขียน 15 คะแนน แบ่งเป็น 4.1 การใช้โวหาร (3 คะแนน) 4.2 การอ้างอิงต่าง ๆ เช่น สำนวน สุภาษิต คำพังเพย คำคม ข้อคิด บทกวี หรือบทธรรมะต่าง ๆ เป็นต้น (3 คะแนน) 4.3 การวางวรรคตอน (3 คะแนน) 4.4 การไม่เขียนฉีกคำหรือแยกคำ (3 คะแนน) 4.5 ความสมบูรณ์ของการเขียน (3 คะแนน)				
รวม					

การให้คะแนนแต่ละส่วนดูจากคู่มือการให้คะแนนในภาคผนวก

3. นำคะแนนของแต่ละด้านมาหาค่าเฉลี่ย นำค่าคะแนนที่ได้มาจัดอันดับคุณภาพ

5 ระดับ คือ ดีมาก ดี ปานกลาง พอใช้ และควรปรับปรุง

เนื่องจากแต่ละด้านมีคะแนนเต็มไม่เท่ากัน จึงควรตีความหมายเป็นคะแนนดังนี้

ตาราง 3 การจัดอันดับคุณภาพของคะแนนการเขียนเรียงความ

อันดับคุณภาพ	คะแนนเต็ม 21	คะแนนเต็ม 18	คะแนนเต็ม 15	คะแนนเต็ม 6	คะแนนเต็ม 60
ดีมาก	19 - 21	16 - 18	13 - 15	6	50 - 60
ดี	16 - 18	13 - 15	10 - 12	5	40 - 49
ปานกลาง	13 - 15	10 - 12	7 - 9	4	30 - 39
พอใช้	10 - 12	7 - 9	4 - 6	3	20 - 29
ควรปรับปรุง	0 - 9	0 - 6	0 - 3	0 - 2	0 - 19

4. นำค่าเฉลี่ยของงานเขียนแต่ละด้านมาหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

5. การตรวจสอบคุณภาพของเกณฑ์การประเมินผลงานเขียนเรียงความ

5.1 นำเกณฑ์การประเมินผลงานเขียนเรียงความไปให้คณะกรรมการควบคุม การทำปฏิฐานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญอีก 3 คน พิจารณาแก้ไข เพื่อนำมาปรับปรุงเป็นเกณฑ์ใน การตรวจ และขอบเขตการให้คะแนนในการเขียนเรียงความ โดยทำเป็นคู่มือการให้คะแนน ตามที่แสดงไว้ในภาคผนวก

5.2 นำเกณฑ์การประเมินผลงานเขียนเรียงความไปทดลองตรวจงานเขียน เรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นนทบุรี จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นกลุ่มเดียวกับที่ใช้ทดลองแบบทดสอบความสามารถทางการเขียนเรียงความ เพื่อตรวจสอบความเชื่อมั่นของการตรวจ โดยให้อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษา

ตอนปลายซึ่งมีวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางภาษาไทย และมีประสบการณ์ทางการสอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ไม่น้อยกว่า 5 ปี 1 คน เป็นผู้ตรวจให้คะแนนงานเขียนร่วมกับผู้วิจัย โดยใช้เกณฑ์ในการประเมินผลงานเขียนเรียงความเดียวกัน แล้วหาค่าความเชื่อมั่นของการตรวจด้วยการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากการตรวจของผู้ตรวจคนที่ 1 กับคะแนนจากการตรวจของผู้ตรวจคนที่ 2 ในรูปแบบของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) จำนวนที่ตรวจ 30 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นของการตรวจ 0.97 แสดงว่าค่าความเชื่อมั่นของการตรวจอยู่ในเกณฑ์สูงมาก

5.3 การตรวจสอบความเชื่อมั่นของการตรวจจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 251 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นของการตรวจ 0.98 แสดงว่าค่าความเชื่อมั่นของการตรวจอยู่ในเกณฑ์สูงมาก

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. ติดต่อขอความร่วมมือกับโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
2. นำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรียงความไปให้ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ดำเนินการ ตามวันเวลาที่กำหนด โดยใช้เวลาในคาบเรียน 1 คาบ

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรียงความ จำนวน 251 ฉบับ มาตรวจ โดยมีผู้ตรวจร่วมกับผู้วิจัยอีก 1 คน เป็นอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางภาษาไทย และมีประสบการณ์ทางการสอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ไม่น้อยกว่า 5 ปี ได้แก่ อาจารย์นันท์ ประสงค์ โรงเรียนบัวแก้วเกษร จังหวัดปทุมธานี

ในการตรวจงานเขียนเรียงความจะพิจารณาที่ละด้าน คือ การเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบการเขียน

2. นำคะแนนแต่ละด้านที่ได้จากผู้ตรวจทั้ง 2 คน มาหาค่าเฉลี่ย
3. นำคะแนนในข้อ 2 มาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
4. ศึกษาปัญหาการเขียนเรียงความตามลักษณะที่ปรากฏในงานเขียนเรียงความของนักเรียนในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียนและส่วนประกอบการเขียน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ มีดังนี้

1.1 การคำนวณหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถทาง การเขียนเรียงความ โดยการสอบซ้ำ แล้วนำผลการสอบทั้ง 2 ครั้ง มาคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ โดยใช้สูตร ดังนี้

$$r_{tt} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2] [N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

r_{tt} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

N แทน จำนวนผู้เข้าสอบ

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนที่ได้จากการสอบครั้งแรก

$\sum Y$ แทน ผลรวมของคะแนนที่ได้จากการสอบครั้งที่ 2

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนนการสอบครั้งแรก
แต่ละตัว

$\sum Y^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนนการสอบครั้งที่ 2
แต่ละตัว

1.2 การคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของการตรวจแบบทดสอบการเขียนเรียงความ โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) โดยใช้สูตร ดังนี้

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2] [N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

r_{xy}	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
$\sum XY$	แทน	ผลรวมของผลคูณของคะแนนจากการตรวจ 2 คน
$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนจากการตรวจแบบทดสอบของคนที่ 1
$\sum Y$	แทน	ผลรวมของคะแนนจากการตรวจแบบทดสอบของคนที่ 2
N	แทน	จำนวนผู้ตอบสอบถาม
$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนน X แต่ละตัวยกกำลังสอง
$\sum Y^2$	แทน	ผลรวมของคะแนน Y แต่ละตัวยกกำลังสอง

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยคำนวณจากสูตร ดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
N	แทน	จำนวนผู้ตอบแบบทดสอบ

2.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้สูตรดังนี้

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N - 1)}}$$

S.D. แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนผู้ตอบแบบทดสอบ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ดังต่อไปนี้

N แทน จำนวนผู้ตอบแบบทดสอบ

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ผลการศึกษาความสามารถทางการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 ในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบการเขียน
2. ปัญหาการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 ในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบ การเขียน

1. ความสามารถทางการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 ในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบการเขียน

ผลการวิเคราะห์ความสามารถทางการเขียนเรียงความด้วยการหาค่าสถิติพื้นฐาน
มีดังนี้

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถทางการเขียนเรียงความ

เกณฑ์การพิจารณา	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D
1. การเสนอเนื้อหาสาระ	21	17.20	1.57
1.1 การเขียนเนื้อหาสาระได้สอดคล้องกับชื่อเรื่อง	3	2.91	0.36
1.2 การเรียบเรียงเนื้อหา	3	2.33	0.80
1.3 ความมีเอกภาพของเนื้อหา	3	2.47	1.22
1.4 การเน้นข้อคิดที่สำคัญ	3	2.25	0.59
1.5 การใช้เหตุผลสนับสนุนความคิดเห็น	3	2.21	0.57
1.6 การเสนอเนื้อหาที่แปลกใหม่	3	2.09	0.72
1.7 การเสนอความคิดเชิงสร้างสรรค์	3	2.56	0.51
2. การใช้ภาษา	18	14.40	1.90
2.1 การใช้ถ้อยคำ	3	1.97	0.67
2.2 การเรียงคำเข้าประโยค	3	2.23	0.50
2.3 การใช้กลุ่มคำ และประโยค	3	2.18	0.52
2.4 การเขียนสะกดการันต์	3	2.32	0.64
2.5 การวางสระวรรณยุกต์	3	2.79	0.54
2.6 การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ	3	2.88	0.33
3. รูปแบบการเขียน	6	5.22	1.14
3.1 การเขียนที่มีส่วนคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป	3	2.73	0.64
3.2 สัดส่วนของการย่อหน้า	3	2.45	0.72
4. ส่วนประกอบารเขียน	15	11.63	1.51
4.1 การใช้ไวยากรณ์	3	2.39	0.49

ตาราง 4 (ต่อ)

เกณฑ์การพิจารณา	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D
4.2 การอ้างอิงต่าง ๆ เช่น สำนวน สุภาษิต คำพังเพย คำถาม ข้อคิด บทกวี หรือทอรรณะต่าง ๆ เป็นต้น	3	2.07	0.76
4.3 การวางวรรคตอน	3	2.13	0.67
4.4 การไม่เขียนฉีกคำ หรือแยกคำ	3	2.29	0.52
4.5 ความสมบูรณ์ของการเขียน	3	2.70	0.48
รวม	60	48.47	5.08

จากตารางแสดงว่า ความสามารถทางการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 โดยส่วนรวมจัดอยู่ในเกณฑ์ดี ได้คะแนนเฉลี่ย
48.47 จากคะแนนเต็ม 60 คะแนน มีค่าของความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.08 เมื่อพิจารณา
แต่ละด้านพบว่า

1. ด้านการเสนอเนื้อหาสาระ จัดอยู่ในเกณฑ์ดี ได้คะแนนเฉลี่ย 17.20 จากคะแนน
เต็ม 21 คะแนน มีค่าของความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.57

เมื่อพิจารณาการเสนอเนื้อหาสาระในรายละเอียด พบว่า ส่วนที่ได้คะแนนมากที่สุด
คือการเขียนเนื้อหาได้สอดคล้องกับข้อเรื่อง รองลงมาตามลำดับคือ การเสนอความคิดเชิง
สร้างสรรค์ ความมีเอกภาพของเนื้อหา การเรียบเรียงเนื้อหา การเน้นข้อคิดที่สำคัญ การใช้
เหตุผลสนับสนุนความคิดเห็น และการเสนอเนื้อหาที่แปลกใหม่

2. ด้านการใช้ภาษา จัดอยู่ในเกณฑ์ดีได้คะแนนเฉลี่ย 14.40 จากคะแนนเต็ม 18
คะแนน มีค่าของความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.90

เมื่อพิจารณาการใช้ภาษาในรายละเอียด พบว่าส่วนที่ได้คะแนนมากที่สุดคือการใช้เครื่องหมายต่าง ๆ รองลงมาตามลำดับคือ การวางสระวรรณยุกต์ การเขียนสะกดการันต์ การเรียงคำเข้าประโยค การใช้กลุ่มคำ และประโยค และส่วนที่ได้คะแนนน้อยที่สุดคือการใช้ถ้อยคำ

3. ด้านรูปแบบการเขียน จัดอยู่ในเกณฑ์ ได้คะแนนเฉลี่ย 5.22 จากคะแนนเต็ม 6 คะแนน มีค่าของความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.51

เมื่อพิจารณารูปการเขียนในรายละเอียดพบว่า การเขียนที่มีส่วนคำนำเนื้อเรื่อง และสรุป มีคะแนนมากกว่าสัดส่วนของการย่อหน้า

4. ด้านส่วนประกอบารเขียน จัดอยู่ในเกณฑ์ ได้คะแนนเฉลี่ย 11.63 จากคะแนนเต็ม 15 คะแนน มีค่าของความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.51

เมื่อพิจารณาส่วนประกอบารเขียนในรายละเอียดพบว่า ส่วนที่ได้คะแนนมากที่สุดคือ ความสมบูรณ์ของการเขียน รองลงมาตามลำดับคือ การใช้โวหาร การไม่เขียนฉีกคำ หรือ แยกคำ การวางวรรคตอน และการอ้างอิงต่าง ๆ เช่น สำนวน สุภาษิต คำพังเพย คำคม ข้อคิด บทกวี หรือบทธรรมะต่าง ๆ เป็นต้น

เมื่อพิจารณาค่าของความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแต่ละด้านจะเห็นได้ว่า ด้านการใช้ภาษา มีค่าของความเบี่ยงเบนมากที่สุด 1.90 และด้านรูปแบบการเขียนมีค่าของความเบี่ยงเบนน้อยที่สุด 1.14

2. ปัญหาการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 ในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบารเขียน

จากผลการวิจัยที่พบว่า ความสามารถทางการเขียนเรียงความของนักเรียนโดยส่วนรวมอยู่ในเกณฑ์นั้น เมื่อพิจารณาในรายละเอียดแล้วก็ได้พบปัญหาการเขียนเรียงความของนักเรียนในแต่ละด้าน ดังนี้

2.1 ปัญหาการเขียนเรียงความด้านการเสนอเนื้อหาสาระ

ปัญหาการเขียนเรียงความด้านการเสนอเนื้อหาตามที่ปรากฏในงานเขียนเรียงความของนักเรียน มีลักษณะ ดังนี้

2.1.1 การเสนอเนื้อหาที่ไม่แปลกใหม่ เนื่องจากเสนอเนื้อหาที่มีลักษณะความคิดเดิมซ้ำ ๆ ไม่แสดงความก้าวหน้าทางความคิด มีจำนวนร้อยละ 39.04

2.1.2 การเขียนเนื้อหาที่ขาดเหตุผลสนับสนุนความคิดเห็นมีจำนวนร้อยละ 31.47 ลักษณะที่ปรากฏนั้นพบว่า นักเรียนเขียนเรียงความโดยให้เหตุผลสนับสนุนความคิดเห็นเป็นบางตอน แต่บางคนไม่ให้เหตุผลสนับสนุนความคิดเห็น หรือให้เหตุผลที่ไม่ถูกต้องไม่หนักแน่นเพียงพอ นอกจากนี้ยังมีนักเรียนอีกบางส่วนที่เขียนเรียงความโดยไม่ให้เหตุผลสนับสนุนความคิดเห็นเลยตลอดทั้งเรื่อง

2.1.3 เนื้อหาขาดสารัตถภาพ คือ การเขียนเนื้อหาของเรียงความที่ขาดการเน้นข้อคิดที่สำคัญ มีจำนวนร้อยละ 23.90 ลักษณะที่ปรากฏคือ นักเรียนมีจำนวนร้อยละ 14.74 จะเขียนเรียงความโดยที่ข้อคิดสำคัญไม่ปรากฏเด่นชัด เพราะเขียนส่วนที่เป็นผลความมากเท่ากับส่วนที่เป็นข้อความสำคัญ

นอกจากนี้ยังมีนักเรียนจำนวนร้อยละ 9.16 ที่เขียนเรียงความโดยไม่มีการเน้นข้อคิดที่สำคัญเลย

2.1.4 การเรียบเรียงเนื้อหาไม่ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน มีจำนวนร้อยละ 20.31 ลักษณะที่ปรากฏนั้นพบว่า นักเรียนบางส่วนจะเขียนเรียงความโดยเรียบเรียงเนื้อหาได้เป็นลำดับต่อเนื่องเป็นบางตอน แต่บางตอนไม่ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน มีจำนวนร้อยละ 17.13

นอกจากนี้ยังมีนักเรียนจำนวนร้อยละ 3.81 ที่เขียนเรียงความเนื้อหาขาดความต่อเนื่องกันตลอดทั้งเรื่อง

2.1.5 เนื้อหาขาดความเป็นเอกภาพ มีจำนวนร้อยละ 16.73 จากงานเขียนเรียงความที่พบว่านักเรียนเขียนเนื้อหาขาดความเป็นเอกภาพเนื่องจากแต่ละย่อหน้ามีใจความสำคัญมากกว่า 1 อย่าง

นอกจากนี้ยังมีนักเรียนบางคนที่ยื่นเนื้อหาของเรียงความขาด
เอกภาพจนผู้อ่านไม่สามารถจับใจความสำคัญของเนื้อหาที่ยื่นได้เลย

2.1.6 การเสนอความคิดที่ไม่สร้างสรรค์ มีจำนวนร้อยละ 7.56

ตามที่ปรากฏในงานเขียนเรียงความของนักเรียนพบว่า นักเรียนเขียนเรียงความโดยเสนอ
ความคิดเห็นเชิงสร้างสรรค์เป็นบางตอน แต่บางตอนแสดงถึงความไม่สร้างสรรค์

นอกจากนี้ยังมีนักเรียนบางคนที่ยื่นเรียงความโดยการเสนอ
ความคิดที่ไม่สร้างสรรค์เลย

2.1.7 การเขียนเนื้อหาไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง มีจำนวนร้อยละ 3.98

ลักษณะเช่นนี้จะปรากฏน้อยที่สุด นั่นคือ การเขียนเนื้อหาไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่องเนื่องจากเขียน
ออกนอกเรื่อง หรือนอกประเด็น

2.2 ปัญหาการเขียนเรียงความด้านการใช้ภาษา

มีปัญหาการเขียนเรียงความด้านการใช้ภาษา ที่ปรากฏในงานเขียนเรียง
ความของนักเรียนมีดังนี้

2.2.1 ปัญหาด้านการใช้ถ้อยคำ จากผลงานวิจัยพบว่านักเรียนมีปัญหาด้าน
การใช้ถ้อยคำในงานเขียนเรียงความร้อยละ 58.90 ลักษณะที่พบมีดังนี้

2.2.1.1 การใช้คำไม่ตรงความหมาย หมายถึง การใช้คำ
ที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำอื่นมาใช้แทนที่คำที่ควรใช้ซึ่งมีความหมายไม่เข้ากับเนื้อหาความใน
ประโยค ทำให้ข้อความนั้นไม่ได้ใจความเท่าที่ควร มีจำนวนร้อยละ 7.17

ตัวอย่าง 1. ชีวิตของพวกเขาต่อไปก็จะ**ทรุดโทรม**เพราะความทุกข์เพื่อย

ควรใช้คำว่า "ทรุดลง" หมายถึงมีฐานะตกต่ำกว่าเดิม หรือใช้คำว่า
"ตกต่ำ" หมายถึง มีฐานะ หรือค่าลดลงกว่าเดิม แต่ไม่ควรใช้คำว่า
"ทรุดโทรม" เพราะหมายถึง เสื่อมไปเพราะร่วงโรย คร่ำคร่า
หรือทรากคร่าเกินไป

2. เมื่อมีปัญหาก็จะมาคลี่คลายต่อกัน

ควรใช้คำว่า "ช่วยกันแก้ไข" เพราะคำว่า "คลี่คลาย" หมายถึง ขยายออกโดยลำดับ ซึ่งไม่เข้ากับเนื้อความ

3. ทุกคนรู้จักหน้าที่ของตนโดยไม่เบี่ยงเบนให้คนอื่นรับผิดชอบแทน

ควรใช้คำว่า "บ้ายเบี่ยง" หมายถึง เลี่ยงพอให้พ้นไป

4. เพียงแค่นี้โรงเรียนของเราก็จะสะอาด ปลอดโปร่ง ขยะ

ควรใช้คำว่า "ปลอด" หมายถึง ปราศจาก ไม่ควรใช้คำว่า

"ปลอดโปร่ง" เพราะหมายถึง ผ่องใส ปราศจาก ความขุ่นมัว

2.2.1.2 การใช้คำพ้องเพื่อย หมายถึง การใช้คำหรือข้อความ

ที่เกินจำเป็น เมื่อตัดคำหรือข้อความนั้นออกแล้วก็ไม่ทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนแปลง
ไปแต่จะทำให้ข้อความสามารถสื่อความหมายได้ชัดเจนและกระชับรัดกุมมากยิ่งขึ้น มีจำนวน
ร้อยละ 13.14

ความบกพร่องในเรื่องการใช้คำพ้องเพื่อยตามที่ปรากฏในงานเขียน
เรียงความของนักเรียนพบว่า นักเรียนใช้คำพ้องเพื่อยโดยการใช้คำเดียวกันซ้ำกันบ่อย ๆ

ตัวอย่าง 1. ป่าไม้^{นี้}จะเป็นประโยชน์แก่พวกเรา คือช่วยให้เรา^{นั้น}ได้สูดอากาศที่

สดชื่นและบริสุทธิ์ ทำให้^{นั้น}คนต้องตามฤดูกาล อาหารก็จะมีอุดม

สมบูรณ์ แต่ในปัจจุบันป่าไม้บ้านเรา^{นั้น}ได้ถูกทำลายลงไ้มาก

ตัดคำว่า "นั้น" ออกก็จะได้ใจความเหมือนเดิม

2. ชนบทก็ขาดความเจริญแต่ก็ไม่วุ่นวายเหมือนในกรุงเทพฯ

ตัดคำว่า "ก็" ออกจะได้ใจความเหมือนเดิม

3. พี่บางคนไปทำงานก่อสร้างซึ่งจะต้องแบกปูนแบกทรายทั้งวันซึ่งทำให้^{นั้น}แขน

และขาทำงานมาก บางคนไปขายของที่โรงเรียนพาณิชย์แห่งหนึ่งซึ่ง^{นั้น}ต้อง

ตื่นตั้งแต่ตีสาม

กลับบ้านสามทุ่ม...ซึ่งที่บางคนก็ได้มีครอบครัวซึ่งเป็นคนทำงานในที่เดียวกัน

ตัดคำว่า "ซึ่ง" ตามที่ขีดเส้นใต้ออกก็จะได้ใจความเหมือนเดิม นอกจากนี้ ยังพบว่านักเรียนใช้คำฟุ่มเฟือยโดยการซ้ำคำที่มีความหมายคล้ายกันแต่ต่างรูปกัน

ตัวอย่าง 1. ถ้าไม่ให้เขาก็อาจจะพูดกล่าวออกมาว่า "นั่นแหละซึ่งน้ำใจเพื่อน"
ควรใช้คำว่า "พูดว่า" หรือ "กล่าวหา" คำใดคำหนึ่งเท่านั้น

2. ครั้งนี้ข้าพเจ้าเดินทางเพียงลำพังคนเดียว
ควรใช้คำว่า "เพียงลำพัง" หรือ "คนเดียว"
คำใดคำหนึ่งเท่านั้น

3. พันธุ์ไม้เหล่านี้อาจมีค่าสำหรับชีวิตประจำวันของทุกคนก็ได้ เช่น นมมา
ทำเป็นยารักษาโรค ยาบำรุงรักษาก้าง ฯลฯ เป็นต้น
ควรใช้คำว่า "เป็นต้น" หรือ " ฯลฯ" อย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น
จะใช้ทั้งสองอย่างด้วยกันไม่ได้

นอกจากการใช้คำฟุ่มเฟือยโดยการซ้ำคำแล้วยังมีการใช้คำฟุ่มเฟือย
โดยการใช้คำหรือกลุ่มคำที่เกินความต้องการ เมื่อตัดคำนั้นออกไปก็จะไม่
ทำให้เนื้อความในประโยคเปลี่ยนแปลงไป

ตัวอย่าง 1. สภาพแวดล้อมจะได้ต้องให้การมีการตรงค์เรื่องความสะอาด
ตัดคำว่า "ให้การมีการ" ออกก็จะได้ใจความเหมือนเดิม

2. ช่วงนี้เรามีการคิดดีมาก
ตัดคำว่า "การ" ออกก็จะได้ใจความเหมือนเดิม

3. บุคคลที่รับราชการอาจทำการคดโกงชาติได้
ตัดคำว่า "ทำการ" ออกก็จะได้ใจความเหมือนเดิม

2.2.1.3 การใช้คำที่เพิ่มความหมายกำกวม หมายถึง การใช้คำคลุมเครือ ทำให้ข้อความนี้มีความหมายได้หลายนัย ลักษณะเช่นนี้ปรากฏในงานเขียนของนักเรียนจำนวนร้อยละ 5.18

- ตัวอย่าง 1. ทางด้านเพื่อนก็เข้าใจกันคนไหนที่ไม่คิดยากก็ชักชวนเพื่อนให้เลิก
ควรเป็น "ทางด้านเพื่อนก็เข้าใจกัน คนไหนที่ไม่คิดยากก็ชักชวนเพื่อนที่คิดยาเสพติดให้เลิกจากสิ่งเหล่านั้น"
2. ฉันหวังว่าครอบครัวอื่นคงมีความสุขเหมือนครอบครัวของเรา
มีปัญหาก็ควรแก้ไขเสีย เพราะมันจะเป็นปัญหาของเด็ก
ควรเป็น "เพราะมันจะเกิดปัญหากับเด็ก"
3. เด็กวัยรุ่นผู้ชายมักจะแก้ปัญหาโดยการพึ่งยาเสพติด และเด็กผู้หญิง
มักจะมีครอบครัวเร็วมากกว่าเด็กผู้หญิงที่มีการศึกษาในระดับสูง ๆ
ควรเป็น "และวัยรุ่นหญิงที่มีศึกษาน้อย มักจะมีครอบครัวเร็วกว่าคนที่มีการศึกษาในระดับสูง ๆ"
4. กฎหมายของไทยยังไม่แข็งแรง
ควรเป็น "ไม่มีบทลงโทษหนัก ๆ กับผู้กระทำความผิด"

2.2.1.4 การใช้คำที่เป็นภาษาพูด ในงานเขียนเรียงความ
ของนักเรียนพบการใช้ภาษาพูดในการเขียน ร้อยละ 17.13

- ตัวอย่าง 1. แม่เป็นคนที่ยึดนอนสักหน่อย
ควรเป็น "ชอบนอน"
2. เคียงวันเราทั้งสองคนไม่เจอและไม่เคยติดต่อกันมานานแล้ว
ควรเป็น "พบ"

3. ใคร ๆ อยากสอบเข้าสถาบันคิง ๆ ให้ได้ทั้งนั้น
ควรเป็น "ที่มีชื่อเสียง"
4. ถ้าไปสายมักจะโดนหัวหน้าห้องเพ่งเล็ง
ควรเป็น "ถูก"
5. ในปัจจุบันนี้กรุงเทพฯ เป็นเมืองแห่งมลพิษอย่างมหาวายร้าย
ควรเป็น "อย่างมาก"

2.2.1.5 การใช้คำย่อ และอักษรย่อ มีจำนวนร้อยละ 4.78

ตัวอย่างการใช้คำย่อ

1. มหาลัยเชียงใหม่ มหาลัยขอนแก่น มหาลัยสงขลา
ควรเขียนเป็น "มหาวิทยาลัย"
2. ฉันจะพยายามเอนให้ได้
ควรเขียนเป็น "สอบเข้ามหาวิทยาลัย"
3. ผู้ที่ไปพบรับนำส่งโรงบาล
ควรเขียนเป็น "โรงพยาบาล"
4. เรื่องนี้ต้องไปติดต่อที่อาเภอ
ควรเขียนเป็น "ที่ว่าการอำเภอ"

ตัวอย่างการใช้อักษรย่อ

1. ป่าสงวนของไทยก็ยังมีเป็นป่าที่สมบูรณ์อยู่หลาย พ.ท.
ควรเขียนเป็น "พื้นที่"
2. ห้องเรียนที่ข้าพเจ้าอยู่มี นร. ประมาณ 50 กว่าคน
ควรเขียนเป็น "นักเรียน"
3. แม้ข้าพเจ้าจะเห็นว่า ร.ร. แห่งนี้อยู่ไกลและไม่มีมีความสำคัญ
ควรเขียนเป็น "โรงเรียน"

4. ตอนนี้นักเราก็คงได้ก้าวขึ้นมาเป็น นร.ม.ปลาย
ควรเขียนเป็น "นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย"

2.2.1.6 การใช้คำทับศัพท์ มีจำนวนร้อยละ 4.38

- ตัวอย่าง 1. บางคนก็แพร่
ควรเป็น "ยุติธรรม"
2. คาราคเตอร์ของตัวแสดงก็จะต้องมีความสัมพันธ์กันด้วย
ควรเป็น "บุคลิก"
3. ประชาชนมักจะซีเรียสเนื่องจากภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบัน
ควรเป็น "เครียด"
4. คนรวยก็ชอบทัวร์ต่างประเทศ
ควรเป็น "เที่ยว, เดินทาง"
5. ตำรวจควรจะไขว่เมื่อข้าง
ควรเป็น "แสดง"

2.2.1.7 การใช้คำเชื่อมไม่เหมาะสม หมายถึง การใช้คำเชื่อมข้อความที่สัมพันธ์กันให้เกิดความต่อเนื่องกัน แต่ในงานเขียนเรียงความของนักเรียนพบว่า ยังมีการใช้คำเชื่อมที่ไม่เหมาะสมกับบริบท มีจำนวนร้อยละ 7.57

- ตัวอย่าง 1. ปัญหาเหล่านี้มันก่อความลำบาก และยากสำหรับในการที่จะแก้ปัญหา
ควรใช้คำว่า "ต่อการ" เพราะเป็นการเชื่อมบอกจุดหมายของสิ่งต่าง ๆ
2. เยาวชนทั้งหลายมาช่วยกันอนุรักษ์มรดกที่บรรพบุรุษที่ตกทอดมาถึงรุ่นเรา
ควรใช้คำว่า "ของ" เพราะเป็นการเชื่อมความขึ้นเฉพาะบอกความเป็นเจ้าของ

3. ถ้าหากว่าประชาชนไม่ให้ความร่วมมือ ประเทศไทยเราคงย่ำแย่ซึ่งจะถูกปกครองด้วยมลภาวะเป็นพิษต่าง ๆ มากมาย
ควรใช้คำว่า "เพราะ" เพราะเป็นการเชื่อมความที่แสดงเหตุผล
4. มนุษย์มีแต่ได้ประโยชน์อย่างเดียว ไม่เคยคิดเลยว่ามันจะรู้สึกอย่างไรบ้างที่มนุษย์ใช้ประโยชน์ต่อมัน และ ไม่ได้ทำอะไรแก่กันเลย
ควรใช้คำว่า "จาก" แทนคำว่า "ต่อ" เพราะจากเป็นคำเชื่อมบอกแหล่ง
ควรใช้คำว่า "แต่" แทนคำว่า "และ" เพราะแต่ เป็นคำที่เชื่อมข้อความที่ขัดแย้งกัน
5. ในขณะที่คนไม่กี่คนปลูกป่า และ คนอีกหลาย ๆ คนก็ยังตัดไม้กันอยู่
ควรใช้คำว่า "แต่" เพราะเป็นข้อความที่ขัดแย้งกัน

2.2.2 ปัญหาด้านการเรียงคำเข้าประโยค หมายถึง การเรียงคำไว้ผิด

ลำดับทำให้สื่อความหมายไม่ชัดเจน มีจำนวนร้อยละ 43.02

- ตัวอย่าง
1. น้ำที่เห็นแสนจะมีคุณค่าต่อลูก
ควรเป็น "สุดแสน"
 2. มีบุตรมี 2 - 3 คน อย่างมากก็พอ
ควรเป็น "มีบุตรอย่างมาก 2 - 3 คน ก็พอ"
 3. ถ้าคนไทยจนยากจริง ๆ ทำไมไม่มีเงินมากมายมาซื้อรถขับกัน
ควรเป็น "ยากจน"
 4. ครอบครัวจะมีความสุขได้ ต้องอาศัยความเข้าใจ
ควรเป็น "ความเข้าใจ"

2.2.3 ปัญหาการใช้กลุ่มคำและประโยคไม่กระชับรัดกุมทำให้

ข้อความสั้นเยิ่นเย้อ ไม่สละสลวย มีจำนวน ร้อยละ 45.01

- ตัวอย่าง
1. สำหรับฉันจะทำประโยชน์ให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ให้เป็นประโยชน์ที่สุด ควรตัดข้อความที่ขีดเส้นใต้ออกจะทำให้ประโยคกระชับขึ้น
 2. ความใฝ่ฝันของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าเป็นเด็ก ข้าพเจ้าก็มีความใฝ่ฝันว่า...
ควรเป็น "เมื่อข้าพเจ้าเป็นเด็กเคยใฝ่ฝันว่า..."
 3. เขาเป็นเพื่อนของฉันที่แท้จริง คือไม่เอาเรื่องของเราไปเล่าให้ผู้อื่นฟังในภายหลัง หลังจากเราเล่าให้เขาฟังแล้ว
ควรเป็น "เขาเป็นเพื่อนของฉันที่แท้จริง คือไม่เอาเรื่องของเราไปเล่าให้ผู้อื่นฟังในภายหลัง"
 4. เขาเล่ากันว่าเกิดจากเวทมนตร์ คาถาอันศักดิ์สิทธิ์ที่ต้องใช้เวลาในการปลุกเสก เป็นเวลานานมาก
ควรเป็น "เขาเล่ากันว่าเกิดจากเวทมนตร์คาถาอันศักดิ์สิทธิ์ที่ต้องใช้เวลาในการปลุกเสกนานมาก"

2.2.4 ปัญหาการเขียนสะกดการันต์ จากงานเขียนเรียงความของ

นักเรียนพบการเขียนสะกดการันต์ผิด จำนวนร้อยละ 42.03 ลักษณะที่เขียนผิด มีดังนี้

2.2.4.1 เขียนผิดที่ตัวสะกด มีจำนวนร้อยละ 9.56 คำที่

เขียนผิดส่วนใหญ่นั้นจะเป็นคำที่มีตัวสะกดในมาตราต่าง ๆ โดยเฉพาะมาตราที่มีตัวอักษรเขียนแทนได้หลายตัว เช่น คำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กน ซึ่งมีหน่วยเสียง /น/ ทำพยยางค์นี้ มีอักษรแทนได้ 6 ตัว คือ "ญ ฦ น ร ล พ"

- ตัวอย่าง
1. ไร่มนทิน ที่ถูกคือ "มลิน"
 2. ค้ายสายลิต์ ที่ถูกคือ "สายลิต์"
 3. โลกกำลังเข้าสู่กาลอวสารโดยนั้เมื่อ "มนุษย์" ที่ถูกคือ "อวสาน"
 4. ต้องมาทบทบทกรรมมาร ที่ถูกคือ "กรรม"
 5. ถูแ่งของตัวองทการุฑฑารั้ยร้างกาย ที่ถูกคือ "การุฑ"

ตัวอย่างการเขียนตัวสะกดในมาตราแม่ กก ผิด

1. ถ้าคนที่เขาบริจากเงินรู้เข้าคงไม่สบายใจ ที่ถูกคือ "บริจาก"
2. ผักเฝ่อยามก ที่ถูกคือ "อขายมก"
3. ไม่อยากเคารพคูล ที่ถูกคือ "บุคคล"
4. อุบัติเหตุต่าง ๆ ก็จะไม่เกิดขึ้น ที่ถูกคือ "อุบัติเหตุ"
5. สิ่งนี้คือ ความทขที่เกิขึ้นกับครอบครัวเรา ที่ถูกคือ "ความทข"

ตัวอย่างการเขียนตัวสะกดในมาตราแม่ กค ผิด

1. ทำให้โอกาสที่จะพบปะกับลูกจึงมีน้อยมาก ที่ถูกคือ "โอกาส"
2. ประเทศไทยได้รับอิทธิพลมาจากต่างชาติ ที่ถูกคือ "อิทธิพล"
3. ทาทุกอย่างเพื่อให้ได้สิ่งที่ตนปรารถนา ที่ถูกคือ "ปรารถนา"

2.2.4.2 เขียนผิดที่ตัวการันต์ มีจำนวน ร้อยละ 1.99

ลักษณะที่พบทั้งการเขียนตัวการันต์ผิด การใส่ตัวการันต์ในคำที่ไม่ต้องมีตัวการันต์ และการไม่ใส่ตัวการันต์ในคำที่ต้องมีตัวการันต์

ตัวอย่างการเขียนตัวการันต์ผิด

1. กฎเกณฑ์ ที่ถูกคือ "กฎเกณฑ์"
2. รื่นรมย์ ที่ถูกคือ "รื่นรมย์"
3. สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ที่ถูกคือ "ศักดิ์สิทธิ์"

ตัวอย่างการใส่ตัวการันต์ในคำที่ไม่ต้องมีตัวการันต์

1. เกี้ยวพ^{ัน}ธุ์ ที่ถูกต้อง "เกี้ยวพ^{ัน}"
2. โอ^บอ้อมอารี^{ย์} ที่ถูกต้อง "โอ^บอ้อมอารี^{ย์}"
3. สีสัน^{ต์} ที่ถูกต้อง "สี^น"

ตัวอย่างการเขียนที่ไม่ใส่ตัวการันต์ในคำที่ต้องมีตัวการันต์

1. ส^ร้างสร^ร ที่ถูกต้อง "ส^ร้างสร^รค์"
2. ส^งสร^ร ที่ถูกต้อง "ส^งสร^รค์"
3. เ^ราะกร^รม ที่ถูกต้อง "เ^ราะห^รกร^รม"

2.2.4.3 เขียนคำทับศัพท์ผิด มีจำนวนร้อยละ 2.78

- ตัวอย่าง
1. เท^คนิคส์ ที่ถูกต้อง "เท^คนิค"
 2. ฟุ^ตบอลล์ ที่ถูกต้อง "ฟุ^ตบอล"
 3. ริ^สอร์ท ที่ถูกต้อง "ริ^สอร์ท"
 4. ส^นามกอล์ฟ ที่ถูกต้อง "ส^นามกอล์ฟ"
 5. เขีย^ยกีฬา ที่ถูกต้อง "เขีย^ยร์"

2.2.4.4 เขียนผิดที่ตัว ร, ล และคำควบกล้ำ มีจำนวน

ร้อยละ 13.54 ลักษณะที่ปรากฏมีทั้งการเขียนตัว "ร" เป็น "ล", "ล" เป็น "ร"

ตัวอย่างคำที่ต้องใช้ "ร" แต่เขียนผิดเป็น "ล"

1. อ^บล^ม ที่ถูกต้อง "อ^บร^ม"
2. กระ^ดือร^อลิ้น ที่ถูกต้อง "กระ^ดือร^อร^น"
3. ล^มร^น ที่ถูกต้อง "ร^มร^น"
4. ร^าเ^ลิง ที่ถูกต้อง "ร^าร^เิง"
5. เล^อย ๆ ที่ถูกต้อง "ร^เือย ๆ"

ตัวอย่างคำที่ต้องใช้ "ล" แต่เขียนผิดเป็น "ร"

1. ทะระาะ ที่ถูกต้อง "ทะละาะ"
2. เริศหฺร ที่ถูกต้อง "เลิศหฺร"
3. เพ่งรึ่ง ที่ถูกต้อง "เพ่งลึ่ง"
4. เร้ารื่อง ที่ถูกต้อง "ล้ารื่อง"

ตัวอย่างการเขียนคำควบกล้ำด้วยตัว "ร" แต่เขียนผิดเป็น "ล"

1. ห้ามปลาม ที่ถูกต้อง "ห้ามปราม"
2. คลมเคลิอ ที่ถูกต้อง "คลมเครือ"
3. คิงลียค ที่ถูกต้อง "คิงรียค"
4. เกลิศวามรู้ ที่ถูกต้อง "เกริศวามรู้"

ตัวอย่างการเขียนคำควบกล้ำด้วยตัว "ล" แต่เขียนผิดเป็น "ร"

1. ลาครอง ที่ถูกต้อง "ลาคลอง"
2. พุคลบกรอก ที่ถูกต้อง "กลบลอก"
3. คล้งไคร ที่ถูกต้อง "คล้งไคล"

ตัวอย่างการเขียนคำที่ไม่มีควบกล้ำแต่ใส่ควบกล้ำ

1. บิบครึน ที่ถูกต้อง "บิบคึน"
2. รอบครอบ ที่ถูกต้อง "รอบคอบ"
3. เกงกราจ ที่ถูกต้อง "เกงกาจ"

2.2.4.5 เขียนคำที่มีลักษณะพ้องเสียงผิด หมายถึง การเขียน

คำที่ออกเสียงเหมือนกันแต่เขียนต่างกัน และความหมายก็ต่างกัน นามานี้ใช้สับสนไม่เข้ากับ

เนื้อความหรือบริบท พบว่า มีจำนวนร้อยละ 3.58

- ตัวอย่าง
1. น้ำปากชอย ที่ถูกต้องคือ "หน้า"
 2. น้ำที่การงาน ที่ถูกต้องคือ "หน้า"
 3. หน้าเสียดาย ที่ถูกต้องคือ "น้ำ"
 4. ไม่หน้าเป็นไปได้อ ที่ถูกต้องคือ "น้ำ"
 5. ไม่หน้าดู ที่ถูกต้องคือ "น้ำ"

2.2.4.6 เขียนผิดที่การประวิสรรชนีย์ ลักษณะที่พบมีทั้ง

การประวิสรรชนีย์ในคำที่ไม่ต้องประวิสรรชนีย์ และการไม่ประวิสรรชนีย์ ในคำที่ต้องประวิสรรชนีย์ พบว่า มีจำนวนร้อยละ 3.18

- ตัวอย่าง
1. สบาย ที่ถูกต้องคือ "สบาย"
 2. สนิทสนม ที่ถูกต้องคือ "สนิท"
 3. จนั้น ที่ถูกต้องคือ "จะนั้น"
 4. สดวก ที่ถูกต้องคือ "สะดวก"
 5. ทงทะเลาย ที่ถูกต้องคือ "ทลาย"

2.2.4.7 เขียนสระผิด มีจำนวนร้อยละ 3.18 สระที่

นักเรียนเขียนผิด คือ "เ ใ ุ ย" และ " -เ ุ -ม"

- ตัวอย่าง
1. ร้องเให้ ที่ถูกต้องคือ "ร้องไให้"
 2. แเไหน ที่ถูกต้องคือ "แไไหน"
 3. อ่อนเไหว ที่ถูกต้องคือ "อ่อนไไหว"
 4. ขอเไกล ที่ถูกต้องคือ "ขอไภัย"
 5. สเว่า ที่ถูกต้องคือ "สลม"
 6. อเมพาต ที่ถูกต้องคือ "อมพาต"
 7. สเหรับ ที่ถูกต้องคือ "สหหรับ"

2.2.4.9 เขียนผิดที่วรรณยุกต์ มีจำนวนร้อยละ 4.38 คำที่ใช้วรรณยุกต์ผิดจะทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลงไปไม่เข้ากับบริบท

- ตัวอย่าง
1. ปล้นฆ่าแล้วข่มขืน ที่ถูกต้อง คือ "ข่มขืน"
 2. ชาวชนบทมักจะมีลักษณะถ้อยที่ถ้อยอาศัยกัน ที่ถูกต้อง คือ "ถ้อยที่ถ้อยอาศัย"
 3. เงินสามารถซื้อได้ทุกอย่าง ที่ถูกต้อง คือ "ซื้อ"
 4. เขาช่วยแก้ปัญหาของจีนได้เป็นบางครั้ง ที่ถูกต้อง คือ "แก้"
 5. การโค่นต้นไม้ก็เป็นการทำลายธรรมชาติ ที่ถูกต้อง คือ "โค่น"

2.2.5 ปัญหาด้านการวางวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตรงตามตำแหน่ง พบว่า มีจำนวน ร้อยละ 5.97

- ตัวอย่าง
1. ควัน ที่ถูกต้อง คือ "ควน"
 2. ร่วม ที่ถูกต้อง คือ "ร่วม"
 3. ช่วย ที่ถูกต้อง คือ "ช่วย"
 4. ชินด ที่ถูกต้อง คือ "ชนิด"
 5. รักษา ที่ถูกต้อง คือ "รักษา"

2.2.6 ปัญหาด้านการใช้เครื่องหมายต่าง ๆ ไม่ถูกต้อง พบว่า มีจำนวนร้อยละ 5.17 ลักษณะที่พบมีทั้งการให้เครื่องหมายในที่ที่ไม่ควรใช้ และการไม่ใช้เครื่องหมายในที่ที่ควรใช้

ตัวอย่างการใช้เครื่องหมายในที่ที่ไม่ควรใช้

1. สิ่งแวดล้อมเหล่านี้ถ้าเราช่วยกันแก้ไข-

บ้านเมืองของเรา

ที่ถูกคือ ไม่ต้องใช้เครื่องหมายยัติภังค์

2. เรามีปัญหาอีกอย่างหนึ่งที่เรารู้อยู่แล้วว่าทุกคนต้องช่วยกันทำหรือรักษา คือ -

แม่น้ำ ลำคลอง

ที่ถูกคือ ไม่ต้องใช้เครื่องหมายยัติภังค์

3. ต้นไม้ - ไร่ราก็ดี ขึ้นกับน้ำไว้

ที่ถูกคือ ไม่ต้องใช้เครื่องหมายยัติภังค์

จากตัวอย่างที่ 1 - 3 นั้นไม่ต้องใช้เครื่องหมาย ยัติภังค์ เพราะไม่ได้เป็น

คำเดียวกัน

4. ปัญหาที่พบในกรุงเทพฯ ฯลฯ

ที่ถูกคือ "ปัญหาที่พบในกรุงเทพฯ"

ตัวอย่างการไม่ใช้เครื่องหมายในที่ที่ควรใช้

1. พ่อของผมเคยถามว่าโตขึ้นอยากเป็นอะไร ผมก็เข้าไปในโทรทัศน์

อยากเป็นคนนั้นครับพ่อ พ่อก็นิ่งไป

ที่ถูกคือ ควรใส่เครื่องหมายอัฒประกาศในข้อความที่ขีดเส้นใต้ ดังนี้

"อยากเป็นคนนั้นครับพ่อ"

2. ปิก...ปิก...ปิก...ตื่นได้แล้วลูก มาช่วยทำของหน่อยเร็วเดี๋ยวออกไมทัน

นั้นเป็นเวลาตี 4 ที่พวกฉันได้ยินเสียงแม่เรียกให้ลุกจากที่นอน ที่ถูกคือ

"ปิก...ปิก...ปิก...ตื่นได้แล้วลูก มาช่วยทำของหน่อยเร็วเดี๋ยวออกไมทัน"

จากตัวอย่างที่ 1 - 2 ต้องใส่เครื่องหมายอัฒประกาศ เพราะเป็นการยกคำพูด

ขึ้นมา

2.3 ปัญหาการเขียนเรียงความด้านรูปแบบการเขียน

ปัญหาการเขียนเรียงความด้านรูปแบบการเขียน พบว่า มีจำนวน ร้อยละ 51.79 ลักษณะที่พบ มีดังนี้

2.3.1 การเขียนที่ขาดส่วนคำนำ แต่มีสรุป หรือมีคำนำ แต่ขาดสรุป และขาดทั้งส่วนคำนำและส่วนสรุป มีจำนวนร้อยละ 17.13

2.3.2 การเขียนย่อหน้าที่ไม่ได้สัดส่วน และไม่เหมาะสม มีจำนวน ร้อยละ 34.66

2.4 ปัญหาการเขียนเรียงความด้านส่วนประกอบการเขียน

ปัญหาการเขียนเรียงความด้านส่วนประกอบการเขียนที่ปรากฏในงานเขียน เรียงความของนักเรียน มีดังนี้

2.4.1 การใช้โวหารที่เหมาะสมกับลักษณะเรื่องได้เพียงบางส่วน และ บางเรื่องใช้โวหารไม่เหมาะสมกับลักษณะของเรื่องเลย พบว่า มีจำนวนร้อยละ 16.73

2.4.2 การอ้างอิงต่าง ๆ เช่น สำนวน สุภาษิต คำพังเพย คำคม ข้อคิด บทกวี หรือทฤษฎีต่าง ๆ ไม่เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง หรือไม่มีการอ้างอิงใด ๆ เลย พบว่า มีจำนวนร้อยละ 24.30

2.4.3 การวางวรรคตอนไม่ถูกต้อง มีจำนวนร้อยละ 23.50 ลักษณะ ที่พบคือ การเว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น และการไม่เว้นวรรคในที่ที่ควรเว้น

ตัวอย่างการเว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น

1. ทุกคนจะได้ใช้น้ำสะอาด ไม่มีโรคภัยเบียดเบียน อันเป็นผลทำให้สุขภาพจิต
ของมนุษย์ดีขึ้น
ควรเป็น "สุขภาพจิต"
2. ถ้าคนกรุงเทพฯ ได้มาสูดอากาศบริสุทธิ์ แถวๆ บ้านเรา ก็คงจะเป็นการดี
ควรเป็น "ถ้าคนกรุงเทพฯ ได้มาสูดอากาศอากาศบริสุทธิ์แถว ๆ บ้านเรา
ก็คงจะเป็นการดี"

3. เมื่อสมัยสุโขทัย คน ต้องใช้ เวลา ในการ เดินทาง
ควรเป็น "เมื่อสมัยสุโขทัย คนต้องใช้เวลาในการเดินทาง"

ตัวอย่างการไม่เว้นวรรคในที่ที่ควรเว้น

1. การศึกษาของแต่ละคนไม่เท่ากัน จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับปัจจัยหลาย ๆ
อย่าง ทั้งการเงินโอกาสและสติปัญญา
ควรเป็น "...ทั้งการเงิน โอกาส และสติปัญญา"
2. ธรรมชาติที่สวยงามและน่าอยู่บ้านของข้าพเจ้าก็อยู่ในชนบท
ควรเป็น "ธรรมชาติที่สวยงามและน่าอยู่ บ้านของข้าพเจ้าก็อยู่ในชนบท"
3. ความไม่แน่นอนจะเป็นจริงได้ก็ต้องขึ้นอยู่กับสิ่งต่าง ๆ ประกอบเข้าด้วยกัน
เช่นจะต้องมีความขยันหมั่นเพียรในการเล่าเรียนจะต้องรู้รับผิชอบชั่วดี
ควรเป็น "เช่น จะต้องมีความขยันหมั่นเพียรในการเล่าเรียน จะต้อง
 รู้รับผิชอบชั่วดี"

2.4.4 ปัญหาด้านการเขียนฉีกคำ หรือแยกคำ

จากงานเขียนเรียงความของนักเรียน พบว่า มีการเขียนฉีกคำ

หรือแยกคำ จำนวนร้อยละ 22.70

- ตัวอย่าง
1. กา- ลัง ที่ถูกต้อง "กาลัง"
 2. ไบ- ราม ที่ถูกต้อง "ไบราม"
 3. ทด- แทน ที่ถูกต้อง "ทดแทน"
 4. ประชาสัม- พันท์ ที่ถูกต้อง "ประชาสัมพันธ์"
 5. บริ- สุทธิ์ ที่ถูกต้อง "บริสุทธิ์"
 6. สิ่งแวด- ล้อม ที่ถูกต้อง "สิ่งแวดล้อม"

2.4.5 ปัญหาด้านความสมบูรณ์ของการเขียน

จากงานเขียนเรียงความของนักเรียน พบว่า มีการเขียนคำ หรือข้อความไม่สมบูรณ์ เนื่องจากเขียนตกหล่น จำนวน ร้อยละ 11.55

- ตัวอย่าง
1. ครอบครัวของข้าพเจ้ามีความอ่่นดี"
ที่ถูกคือ "ครอบครัวของข้าพเจ้ามีความอบอ่่นดี"
 2. ฉันจะสมัครเข้าเป็นนักประสงเคราะห์
ที่ถูกคือ "ฉันจะสมัครเข้าเป็นนักประชาสงเคราะห์"
 3. ธรรมบ้านเรา เป็นธรรมที่งดงามมีทั้งต้นไม้น้และสัตว์ป่า
ที่ถูกคือ "ธรรมชาติบ้านเราเป็นธรรมชาติที่งดงาม..."
 4. มีความเอื้อเพื่อเื้อต่อผู้อื่น
ที่ถูกคือ "มีความเอื้อเพื่อเื้อแผ่เื้อต่อผู้อื่น"
 5. พ่อแม่คอยอบอ่่นลูกอยู่เสมอ
ที่ถูกคือ "พ่อแม่คอยเื้อความอบอ่่นลูกอยู่เสมอ"
 6. กีฬาที่กำลังเป็นที่นิยมชนิดหนึ่ง และทลายธรรมชาติของทไยเป็น
 จำนวนก็คือ กอล์ฟ
ที่ถูกคือ "...เป็นจานวณมาก ก็คือ กอล์ฟ"

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสามารถทางการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 ในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบการเขียน
2. เพื่อศึกษาปัญหาการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 ในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบการเขียน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถทางการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 ในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบการเขียน เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนเขียนเรียงความ
2. ทำให้ได้ทราบปัญหาการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 ซึ่งจะเป็แนวทางในการเรียนการสอน หรือการแก้ไขการเขียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2534 จำนวน 251 คน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า มีดังนี้
 - 2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรียงความ โดยกำหนดให้นักเรียนคิดหัวข้อเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้นักเรียนสนใจ อาจเป็นเรื่องใกล้ตัว หรือไกลตัว เช่น

ครอบครัว โรงเรียน เพื่อน สังคม สิ่งแวดล้อม ธรรมชาติ เป็นต้น โดยแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนั้น ความยาวไม่ต่ำกว่า 20 บรรทัด ใช้เวลา 45 นาที

2.2 เกณฑ์การประเมินผลงานเขียนเรียงความ มี 4 ด้าน คือ

2.2.1 ด้านการเสนอเนื้อหาสาระ

2.2.2 ด้านการใช้ภาษา

2.2.3 ด้านรูปแบบการเขียน

2.2.4 ด้านส่วนประกอบการเขียน

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล มีขั้นตอนดังนี้

3.1 ติดต่อขอความร่วมมือกับโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

3.2 นำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรียงความไปให้ครูผู้สอน วิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ดำเนินการตามวันเวลาที่กำหนด โดยใช้เวลาในคาบเรียน 1 คาบ

4. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

4.1 การตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรียงความ มีขั้นตอนดังนี้

4.1.1 ให้คณะกรรมการควบคุมมาตรฐานฯ และผู้เชี่ยวชาญอีก 3 คน พิจารณาความเหมาะสมด้านคำสั่ง การกำหนดความยาวของเรื่อง และเวลา

4.1.2 นำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นนทบุรี จำนวน 30 คน เพื่อดูความเหมาะสมของคำสั่ง การกำหนดความยาวของเรื่อง เวลา และตรวจสอบความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้วิธีสอบซ้ำ ทั้งระยะเวลาห่างระหว่างการสอบครั้งที่ 1 กับการสอบครั้งที่ 2 เป็นเวลา 2 สัปดาห์

4.1.3 นำผลการสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ไปหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยหาค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ 0.94 แสดงว่า ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอยู่ในเกณฑ์สูงมาก

4.2 การตรวจสอบคุณภาพของเกณฑ์การประเมินผลงานเขียนเรียงความ มีขั้นตอนดังนี้

4.2.1 นำเกณฑ์การประเมินผลงานเขียนเรียงความไปให้คณะกรรมการควบคุมปริศยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญอีก 3 คน พิจารณาแก้ไขเพื่อนำมาปรับปรุงเป็นเกณฑ์ในการตรวจ และขอบเขตการให้คะแนนในการเขียนเรียงความ โดยทำเป็นคู่มือการให้คะแนนตามที่แสดงไว้ในภาคผนวก

4.2.2 นำเกณฑ์การประเมินผลงานเขียนเรียงความไปทดลองตรวจงานเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นนทบุรี จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นกลุ่มเดียวกันกับที่ใช้ทดลองแบบทดสอบความสามารถทางการเขียนเรียงความ เพื่อตรวจสอบความเชื่อมั่นของการตรวจ โดยให้อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งมีวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางภาษาไทย และมีประสบการณ์ทางการสอนวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไม่น้อยกว่า 5 ปี 1 คน เป็นผู้ตรวจร่วมกับผู้วิจัย โดยใช้เกณฑ์ในการประเมินผลงานเขียนเรียงความเดียวกัน แล้วหาค่าความเชื่อมั่นของการตรวจด้วยการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากการตรวจของผู้ตรวจคนที่ 1 กับคะแนนจากการตรวจของผู้ตรวจคนที่ 2 ในรูปแบบของเพียร์สัน จำนวนที่ตรวจ 30 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นของการตรวจ 0.97 แสดงว่าค่าความเชื่อมั่นของการตรวจอยู่ในเกณฑ์สูงมาก

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. นำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรียงความจำนวน 251 ฉบับ มาตรวจ โดยมีอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งมีวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางภาษาไทย และมีประสบการณ์ทางการสอนวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไม่น้อยกว่า 5 ปี 1 คน เป็นผู้ตรวจร่วมกับผู้วิจัย

ในการตรวจงานเขียนเรียงความจะพิจารณาที่ละด้าน คือด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียนและส่วนประกอบกรเขียน

2. นำคะแนนแต่ละด้านที่ได้จากผู้ตรวจทั้ง 2 คน มาหาค่าเฉลี่ย
3. นำคะแนนในข้อ 2 มาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4. ศึกษาปัญหาการเขียนเรียงความตามลักษณะที่ปรากฏในงานเขียนเรียงความของนักเรียนในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียนและส่วนประกอบการเขียน

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 ในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบการเขียนจัดอยู่ในเกณฑ์ดี

2. การศึกษาปัญหาการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 ในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบการเขียนตามลักษณะที่ปรากฏ พบว่า

2.1 การเขียนเรียงความด้านการเสนอเนื้อหาสาระ ส่วนที่บกพร่องมากที่สุด คือ การเสนอเนื้อหาที่ไม่แปลกใหม่ รองลงมาตามลำดับคือ การเขียนที่ขาดเหตุผลสนับสนุน ความคิดเห็น ข้อคิดสำคัญไม่ปรากฏเด่นชัด การเรียบเรียงเนื้อหาไม่ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน เนื้อหาขาดความเป็นเอกภาพ การเสนอความคิดที่ไม่สร้างสรรค์ และการเขียนเนื้อหาที่ไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง

2.2 การเขียนเรียงความด้านการใช้ภาษา ส่วนที่บกพร่องมากที่สุด คือการใช้คำ ลักษณะที่พบมีทั้งการใช้คำที่เป็นภาษาพูด การใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้คำเชื่อมไม่เหมาะสม การใช้คำกำกวม การใช้คำย่อหรืออักษรย่อและการใช้คำทับศัพท์ รองลงมาคือ การใช้กลุ่มคำและประโยคไม่กระชับรัดกุม การเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง การเขียนสะกดการันต์ผิด การวางสระวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตรงตามตำแหน่ง และการใช้เครื่องหมายต่าง ๆ ไม่ถูกต้อง

2.3 การเขียนเรียงความด้านรูปแบบการเขียน ส่วนที่บกพร่องมากที่สุด คือการเขียนย่อหน้าไม่ได้สัดส่วนและไม่เหมาะสม ส่วนที่บกพร่องน้อยที่สุด คือการเขียนที่ไม่มีส่วนคำนำ และสรุป

2.4 การเขียนเรียงความด้านส่วนประกอบการเขียน ส่วนที่บกพร่องมากที่สุด คือการอ้างอิงต่าง ๆ ไม่เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง หรือไม่มีการอ้างอิงใด ๆ เลย รองลงมา คือ

การวางวรรคตอนไม่ถูกต้อง การเขียนฉีกคำหรือแยกคำ การใช้โวหารไม่เหมาะสมกับลักษณะของเรื่อง และการเขียนคำตกหล่น

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 มีความสามารถทางการเขียนเรียงความด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบการเขียนโดยส่วนรวมจัดอยู่ในเกณฑ์ดี เมื่อพิจารณาในรายละเอียดแล้วยังมีนักเรียนบางส่วนที่เขียนเรียงความด้านต่าง ๆ บทพร่องนั้นอาจเนื่องจากสาเหตุต่าง ๆ ดังนี้

1. การเสนอเนื้อหาสาระที่เสนอความคิดไม่แปลกใหม่ ขาดเหตุผลสนับสนุน ความคิดเห็น ไม่เน้นข้อคิดสำคัญ เรียบเรียงเนื้อหาไม่ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน เนื้อหาขาดเอกภาพ แสดงความคิดไม่สร้างสรรค์ และเขียนเนื้อหาไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง

ข้อบกพร่องดังกล่าวอาจมีผลมาจากนักเรียนขาดความรู้ ขาดประสบการณ์ที่จะเสนอออกมาในงานเขียน ประกอบกับขาดทักษะในการคิด ทำให้ความคิดเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ ไม่แจ่มแจ้งและไม่ต่อเนื่อง ซึ่งปัญหาลักษณะนี้สอดคล้องกับรายงานการวิจัยเรื่อง "การวัดความสามารถทางการเขียนระดับอุดมศึกษา" ของ วิมลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2526 : 55 - 56) ที่พบว่า เรียงความที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ มักมีสาระไม่ครบถ้วน ไม่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง และไม่ครอบคลุมหัวข้อ พร้อมทั้งตั้งข้อสังเกตว่า ความสามารถในการเขียนนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์และความตั้งใจ ผู้เขียนที่มีความรู้และมีประสบการณ์มากจะสามารถเขียนที่มีการเสนอความคิดอย่างมีเหตุผล รู้จักวิเคราะห์วิจารณ์สิ่งรอบ ๆ ตัว หรือมีประเด็นที่จะเขียนมากขึ้น นอกจากนี้ความตั้งใจในการเขียนยังเป็นผลทำให้รู้จักเขียนอย่างระมัดระวังอีกด้วย

จากสาเหตุดังกล่าวควรคำนึงถึงกิจกรรมการเรียนการสอนที่จะช่วยเสริมให้นักเรียนมีโอกาสฝึกทักษะการคิดและสนับสนุนให้นักเรียนฝึกหาความรู้ด้วยการอ่าน การฟัง และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันเป็นการเสริมสร้างประสบการณ์ และเป็นแนวทางในการพัฒนาความคิดจะทำให้นักเรียนรู้จักคิดอย่างมีเหตุผล และมีความคิดที่แปลกใหม่อีกด้วย

นอกจากนี้ ครูควรยอมรับฟังข้อคิดเห็นที่นักเรียนเสนอคอยให้คำแนะนำเพิ่มเติม เป็นการช่วยขยายความคิดของนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดกำลังใจและกล้าแสดงออกทางความคิด

2. การใช้ภาษา ที่มีการใช้คำ กลุ่มคำ หรือประโยคห้วนเพื่อย อาจมีสาเหตุจากการไม่รู้ระเบียบวิธีการใช้ภาษาไทยดีพอ ทำให้เข้าใจผิดว่าการใช้คำห้วน จะทำให้ข้อความสละสลวยไม่ห้วนจนเกินไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนไทยมุสลิมระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2" ของ อาไพ กิมแหลม (2528 : 55) ที่พบว่า นักเรียนบางส่วนชอบใช้คำห้วนเพื่อยเกินจำเป็น ดังนั้นวิธีการแก้ไขควรให้นักเรียนฝึกเขียน แล้วอ่านทบทวนเพื่อพิจารณาว่าควรจะตัดคำ ข้อความ หรือประโยคใดออกไปแล้วทำให้ไม่เสียเนื้อความ แต่จะทำให้ประโยคกระชับรัดกุมขึ้น ก็ควรจะตัดออกไป

การใช้คำไม่ตรงความหมาย และการใช้คำกำกวม อาจมีสาเหตุจากผู้เขียนใช้แนวเทียบผิด นาคาที่เขียน หรือออกเสียงคล้ายกันมาใช้แทนกัน หรือนาคาที่มีความหมายใกล้เคียงกันแต่ใช้ในบริบทต่างกัน มาใช้แทนกันคงเป็นเพราะผู้เขียนมิได้สังเกตความแตกต่าง ความหมายของคำแต่ละคำ การนำคำเหล่านี้มาใช้แทนกัน ทำให้ความหมายของประโยคผิดไป การสอนให้ผู้เรียนรู้จักศึกษาความหมายของคำศัพท์จากพจนานุกรม หรือฝึกให้สังเกตความหมายจากบริบทก็จะช่วยให้นักเรียนใช้คำได้ตรงความหมายมากขึ้น

การใช้คำที่เป็นภาษาพูด การใช้คำย่อหรืออักษรย่อ การใช้คำทับศัพท์อาจมีสาเหตุมาจากความเคยชิน เนื่องจากในชีวิตประจำวันของเรามักจะเห็นรูปแบบการใช้ภาษาปะปนกันมาก เช่น ภาษาหนังสือพิมพ์ ภาษาโฆษณา ภาษาวิชาการ ภาษาในการติดต่อธุรกิจ เป็นต้น ซึ่งภาษาเหล่านี้มีระดับของภาษาไม่เหมือนกันใช้ในโอกาส สถานการณ์ หรือบุคคลที่ต่างกันจึงทำให้เกิดความสับสนในการนำไปใช้

การเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง อาจทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนแปลงไปจากที่ต้องการจะสื่อ หรือทำให้ผู้อ่านเข้าใจยาก ลักษณะเช่นนี้อาจเนื่องมาจากการฝึกฝนทั้งการอ่าน และการเขียน การให้ฝึกอ่าน ฝึกเขียนมาก ๆ และสม่ำเสมอ มีตัวอย่างที่ดีให้ดู หรือนำตัวอย่างผิด ๆ มาให้วิจารณ์ก็จะช่วยให้ผู้เขียนใช้ภาษาได้ถูกต้องขึ้น

การเขียนสะกดการันต์ผิด นอกจากจะทำให้ผู้อ่านตีความหมายผิดไม่เข้าใจข้อความที่เขียนแล้ว ยังทำให้งานเขียนนั้นค่อยๆ ค่อยๆ ลดลงไปด้วย ดังที่ กุหลาบ มลลิกะมาส และวิพุธ ไสรวงศ์ (2524 : 7) กล่าวว่า "การเขียนสะกดคำถูกต้องจะทำให้เกิดความประทับใจที่ผู้อ่าน ผู้เขียน แต่ถ้าผู้เขียนสะกดคำผิดก็มักเสียความนับถือจากผู้อ่านตั้งแต่เริ่มต้น ยิ่งเรียนสูงขึ้นไปก็ควรสนใจเขียนให้ถูกต้องยิ่งขึ้นด้วย"

การที่นักเรียนเขียนสะกดการันต์ผิดอาจเป็นเพราะ คำไทยมีลักษณะประสมคำหลายรูปแบบ ทำให้จดจำยากจึงไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำนั้น ๆ อาจเขียนตามคำออกเสียงตามประสบการณ์ที่ได้พบเห็น หรือเคยเขียนมา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุนันทา ไสร์จจ (2528 : 51 - 57) ที่พบว่าสาเหตุที่ทำให้นักเรียนเขียนสะกดการันต์ผิด เนื่องจากมีประสบการณ์การใช้คำที่ผิดมาจากสื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ ป้ายประกาศ ร้านค้า อิทธิพลของภาษาถิ่น การไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำ หรือเป็นเพราะนักเรียนขาดความสนใจ ขาดการสังเกต ตลอดจนขาดการฝึกฝนจนเป็นผลทำให้เขียนผิด

จากสาเหตุดังกล่าว การใช้กลวิธีการสอนหลายรูปแบบ ชี้แจงให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการเขียนสะกดการันต์ที่ถูกต้อง และการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ และกฎวิธีก็จะช่วยให้นักเรียนเขียนได้ถูกต้องยิ่งขึ้น เช่น การเขียนตัวสะกดในมาตรา แม่กน ผิด เช่นคำว่า การ กาล กาฬ กาญจน์ กานต์ การณ์ เป็นคำที่ใช้ตัวสะกดในแม่กนเหมือนกัน ออกเสียงเหมือนกัน แต่ความหมายต่างกัน ครูจะต้องสอนให้นักเรียนทราบความหมายของแต่ละคำ และสังเกตจากบริบท และให้นักเรียนหมั่นศึกษาความหมายของคำต่าง ๆ จากพจนานุกรม

การวางสระวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตรงตามตำแหน่ง และการใช้เครื่องหมายต่าง ๆ ไม่ถูกต้องอาจมีผลมาจากความเคยชินที่ขาดการฝึกฝนที่ถูกต้อง หรือขาดความระมัดระวัง ครูจึงควรชี้แจงให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการเขียนที่ถูกต้อง และให้กิจกรรมที่จะช่วยฝึกฝนการเขียนที่ถูกต้องอย่างสม่ำเสมอ เช่น ให้นักเรียนคัดลอกข้อเขียนที่ดี และให้เขียนในแบบต่าง ๆ อยู่เสมอ เป็นต้น

3. รูปแบบการเขียน ลักษณะที่พบ คือการย่อหน้าไม่ได้สัดส่วนและไม่เหมาะสม รวมทั้งการเขียนที่ไม่มีคาน้ำ ไม่มีสรุป ดังนั้นการเรียนการสอนของครูควรจะให้โอกาสฝึกการเขียนย่อหน้า การเขียนคาน้ำ และสรุปเป็นพิเศษเพื่อให้นักเรียนเขียนรูปแบบได้ถูกต้องเหมาะสม

เพราะคำนาเป็นสำคัญในการสร้างความสนใจของผู้อ่านให้ติดตามเรื่องต่อไป และบทสรุปก็เป็น การเน้นจุดมุ่งหมายของเรื่องหรือความประสงค์ของผู้เขียนให้ชัดเจนอีกด้วย

4. ส่วนประกอบกรเขียน ข้อบกพร่องที่พบคือ การอ้างอิงต่าง ๆ ไม่เหมาะสมกับ เนื้อเรื่อง หรือไม่มีการอ้างอิงใด ๆ เลย การวางวรรคตอนไม่ถูกต้อง การเขียนฉีกคำหรือ แยกคำ การใช้โวหารไม่เหมาะสมกับลักษณะของเรื่องและการเขียนตกหล่น

การใช้สำนวนโวหาร การอ้างอิงต่าง ๆ ไม่เหมาะสมกับเรื่องอาจเป็นเพราะ นักเรียนขาดความรู้ และประสบการณ์ในการอ่าน การเขียน จึงไม่สามารถใช้สำนวนโวหาร ต่าง ๆ ให้เข้ากับเรื่องได้

การวางวรรคตอนไม่เหมาะสม การเขียนฉีกคำหรือแยกคำ และการเขียนตกหล่น อาจมีสาเหตุจากขาดความระมัดระวัง ดังนั้นครูควรให้เวลานักเรียนได้ฝึกมาก ๆ และมีความ รอบคอบในการเขียน รู้จักตรวจทาน

จากปัญหาการเขียนเรียงความที่พบในงานเขียนของนักเรียนนั้นสามารถขบออก ถึงการเขียนทั่ว ๆ ไป ของนักเรียนที่จะต้องบกพร่องเช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพราะ การเขียน แบบอื่น ๆ ก็ต้องอาศัยหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ในการเขียนเหมือนกับเรียงความ จะแตกต่างกันบ้าง ก็เพียงบางส่วนเท่านั้น แสดงให้เห็นว่าการเขียนเรียงความเป็นสิ่งที่ควรฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ จะช่วยให้การเขียนทั่ว ๆ ไป ดีขึ้นด้วย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

ข้อเสนอแนะด้านการสอน ครูควรหาแนวทางพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อแก้ไขปัญหา การเขียนเรียงความด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. การเสนอเนื้อหาสาระที่เสนอความคิดไม่แปลกใหม่ ขาดเหตุผลสนับสนุนความ คิดเห็น ไม่เน้นข้อคิดสำคัญ เรียบเรียงไม่ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน เนื้อหาขาดเอกภาพ แสดงความคิด ไม่สร้างสรรค์ และเขียนเนื้อหาไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง

ข้อบกพร่องดังกล่าวครูอาจใช้วิธีสอน ดังต่อไปนี้

1.1 ส่งเสริมให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าด้วยการอ่าน การฟัง แล้วนำมาอภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน จะช่วยเสริมสร้างประสบการณ์และเป็นแนวทางในการพัฒนาความคิด รู้จักคิดอย่างมีเหตุผล และเกิดความคิดที่แปลกใหม่อีกด้วย

1.2 ให้นักเรียนสังเกตสิ่งที่น่าสนใจรอบ ๆ ตัว และบันทึกสิ่งที่ได้สังเกตเห็น เพราะการสังเกตเป็นจุดเริ่มต้นของความคิด

1.3 สอนให้นักเรียนรู้จักขั้นตอนในการเขียน โดยการให้นักเรียนกำหนดหัวข้อเรื่อง แล้วให้อภิปรายแสดงความคิดเห็นในเรื่องที่จะเขียน และช่วยกันวางโครงเรื่องว่าจะกล่าวถึงอะไรบ้าง จะกล่าวอะไรก่อน อะไรหลัง จากนั้นนักเรียนช่วยกันต่อเติมข้อความทีละตอน ทีละประโยค นำมาเรียบเรียงเป็นย่อหน้า จนจบเรื่อง ครูคอยแนะนำแก้ไข

1.4 ให้นักเรียนฝึกเรียงความปากเปล่า อาจทำได้โดยการให้นักเรียนเล่าเรื่องจากภาพ ครูอาจใช้คำถามว่า เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนคิดเมื่อเล่าแล้ว อาจจะให้นักเรียนช่วยกันตั้งหัวข้อเรื่อง และให้สรุป

1.5 ให้นักเรียนฝึกเขียนบันทึกประจำวันแรก ๆ อาจเขียนเรื่องราวของตัวเองต่อไปครูพยายามสนับสนุนให้นักเรียนเขียนแสดงความคิดเห็นวิพากษ์วิจารณ์เหตุการณ์ หรือประสบการณ์ที่นักเรียนได้รับในแต่ละวัน

1.6 ครูควรสอนเรียงความให้สัมพันธ์กับหลักภาษา และวรรณคดี เช่น นาคา จากวรรณคดีที่ชอบ มาหาชนิดของคำ นำมาแต่งประโยค แล้วเรียบเรียงประโยคให้เป็นข้อความต่อเนื่องกัน อาจออกมาในลักษณะบรรยาย ระบุร่าง ลักษณะนิสัย หรือการกระทำของตัวละคร เป็นต้น

1.7 ครูอาจสอนเรียงความโดยให้นักเรียนเขียนเป็นรายบุคคล หรือรายกลุ่ม สลับกันไปตามโอกาสอันเหมาะสม

1.8 การแก้ไขข้อบกพร่องครูควรแก้ไข ทั้งรายบุคคล และส่วนรวมในชั้น โดยรวบรวมข้อที่ผิดเหมือน ๆ กัน มาอธิบายและแก้ไขที่ตบกระดานดำ

2. การใช้ภาษาที่เป็นภาษาพูด การใช้คำ กลุ่มคำหรือประโยคเพื่อ และการใช้คำ ไม่ตรงความหมาย การใช้คำกำกวม การเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง

จากข้อบกพร่องดังกล่าว ครูอาจดำเนินการสอนดังนี้

2.1 ครูอธิบายถึงระดับของภาษาที่ใช้กันในชีวิตประจำวันว่ามีหลายระดับ เช่น ภาษาปาก ภาษาถึงแบบแผน และภาษาแบบแผน พร้อมทั้งนำตัวอย่างการใช้ภาษาในระดับต่าง ๆ มาให้นักเรียนดู หรือครูเป็นผู้อ่านให้ฟังก็ได้ และเสนอแนะให้ใช้ภาษาแบบแผน หรือถึงแบบแผน ในการเขียนเรียงความ

2.2 ครูให้นักเรียนตรวจงานเขียนของตนเอง หรืออาจจะให้นักเรียนเปลี่ยนกัน ตรวจ โดยให้เกณฑ์การตรวจ

2.3 ให้นักเรียนรวบรวมคำพ้องรูป และคำพ้องเสียง เพื่อชี้ให้เห็นความหมาย ที่แตกต่างกัน จะช่วยให้ใช้คำได้ตรงความหมายเหมาะกับบริบท

2.4 ครูใช้อุปกรณ์ เช่น บัตรคำ ป้ายประกาศ แผนภูมิ แสดงคำยากหรือคำที่มัก ใช้สับสนกันบ่อย ๆ แสดงให้นักเรียนดูจนจำได้

2.5 ฝึกให้นักเรียนใช้พจนานุกรมเพื่อแก้ปัญหาการใช้คำผิด

2.6 ครูควรมีแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ แบบฝึกการใช้คำชนิดต่าง ๆ เช่น คำกริยา คำวิเศษณ์ คำเชื่อม ฯลฯ ไว้ทดสอบนักเรียนก่อนเรียนหรือหลังเรียนทุกครั้ง หรือให้มี เกมการสะกดถูก เกมการใช้คำ เป็นต้น

2.7 ครูนำข้อความที่เป็นภาษาหนังสือพิมพ์ หรือภาษาพูดมาให้นักเรียนพิจารณา แล้วให้ฝึกเขียน เปลี่ยนระดับคำ เรียบเรียงให้เป็นภาษาเขียนที่ถูกต้อง หรือมอบหมายให้นักเรียน ไปรวบรวมและเรียบเรียงมาเสนอหน้าชั้น

2.8 ฝึกให้นักเรียนเขียนข้อความ แล้วพิจารณาว่า คำ หรือข้อความใดที่เกิน จำเป็น เมื่อตัดออกแล้วความหมายจะไม่เปลี่ยนแปลง และยังทำให้กระชับรัดกุมขึ้นด้วย

2.9 ครูนำตัวอย่างการเขียนเรียงความ หรืองานเขียนที่ใช้ภาษาอย่างดี สละสลวยมาให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่าง และนำตัวอย่างการเขียนที่ผิดมาให้วิจารณ์

3. รูปแบบการเขียนที่ย่อหน้าไม่ได้สัดส่วน ไม่เหมาะสม และการเขียนที่ขาดส่วนคำนำ และส่วนสรุป

ข้อบกพร่องด้านนี้ครูอาจดำเนินการสอนได้ดังต่อไปนี้

3.1 นำตัวอย่างงานเขียนเรียงความที่มีรูปแบบถูกต้องมาให้ให้นักเรียนดู และให้สังเกตรูปแบบของเรียงความว่าประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ อะไรบ้าง

3.2 ให้นักเรียนวางโครงเรื่องก่อนว่า จะพูดอะไรก่อนหลัง จะขึ้นต้นอย่างไร ลงท้ายอย่างไร จะย่อหน้าเมื่อไร

3.3 ให้นักเรียนฝึกเขียนอยู่เสมอทั้งในห้องเรียน และนอกห้องเรียน

4. การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ ไม่ถูกต้อง การเว้นวรรคไม่เหมาะสม การเขียนฉีกคำ การเขียนตกหล่น และการวางสระ วรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตรงตามตำแหน่ง

ข้อบกพร่องดังกล่าวมักจะมีเกิดจากการขาดความระมัดระวัง ครูอาจดำเนินการสอนดังนี้

4.1 สอนหลักการใช้เครื่องหมายต่าง ๆ และให้นักเรียนได้มีโอกาสทบทวนฝึกเกี่ยวกับการใช้เครื่องหมายต่าง ๆ

4.2 ครูสอนให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการเว้นวรรคตอนที่ถูกต้อง การไม่เขียนฉีกคำ การเขียนที่ไม่ตกหล่น และการวางสระวรรณยุกต์ที่ถูกต้องตรงตามตำแหน่ง และให้นักเรียนฝึกเขียนบ่อย ๆ เพื่อให้เกิดความเคยชิน นอกจากนั้นครูก็ควรจะมีรางวัลต่อการเขียนในเรื่องดังกล่าวนี้ด้วย

5. การใช้สำนวนโวหารไม่เหมาะสมกับเรื่อง

ข้อบกพร่องด้านนี้ครูอาจแก้ไขได้โดย

5.1 ส่งเสริมให้นักเรียนอ่านมากฟังมากเป็นการสะสม ความรู้ ประสบการณ์ ช่วยให้รู้จักเลือกสำนวนโวหารมาใช้ให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง

5.2 นำคำพังเพย สุภาษิตมาตีความเพื่อเชื่อมโยงให้สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน

5.3 ฝึกการใช้โวหารต่าง ๆ อาจเอาภาพ ของจริง หรือประสบการณ์ของนักเรียนมาฝึกเขียนโวหารแบบต่าง ๆ

5.4 นำตัวอย่างโวหารต่าง ๆ มาให้นักเรียนอ่าน แล้วให้ตอบว่าเป็นโวหารประเภทใด

จะเห็นว่า ข้อบกพร่องของงานเขียนเรียงความแต่ละด้านต้องได้รับการสอนที่ถูกต้องวิธี จะช่วยแก้ปัญหาได้ตรงตามข้อบกพร่องนั้น แต่เนื่องจากทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ค่อนข้างสลับซับซ้อน ทำให้นักเรียนไม่ค่อยสนใจเกิดความท้อแท้ ครูควรพยายามใช้กลวิธีการจูงใจ และเสริมกำลังใจหลาย ๆ รูปแบบ และทำเป็นระยะตลอดเวลาที่ทำการสอน กิจกรรมที่ให้ควรมีทั้งยาก ง่าย สั้น ยาว สลับซับซ้อนต่างกันไปในแต่ละครั้ง จะทำให้นักเรียนรู้สึกว่าการประสบความสำเร็จในการเขียน ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเขียน

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับตัวนักเรียน การที่นักเรียนจะเขียนเรียงความได้นั้น ควรฝึกตนเอง ดังนี้

1. ต้องเพิ่มพูนความรู้เรื่องคำ รู้ความหมายเรื่องคำ และความหมายของคำให้มากพอ
2. รู้จักเก็บรวบรวมคำที่น่าสนใจไว้เป็นหมวดหมู่ ศึกษาให้ความหมายทั้งโดยตรงและโดยนัย ตลอดจนการใช้คำเหล่านั้นด้วย
3. ควรหมั่นใช้พจนานุกรม เพื่อสะดวกในการสะกดคำให้ถูก
4. ต้องฝึกตนให้เป็นคนช่างสังเกต ฝึกตนให้เป็นคนอ่านมาก ฟังมาก
5. สังเกตถ้อยคำสำนวนและวิธีเขียนของผู้อื่น ถ้าพบถ้อยคำสำนวนดี ๆ ที่น่าสนใจ ควรรวบรวมไว้จะทำให้สามารถใช้ภาษาเขียนได้ดี สละสลวยขึ้น
6. ต้องหมั่นฝึกเขียนอยู่เสมอ จึงจะเขียนได้คล่อง เช่น จดบันทึกรายวันสั้น ๆ และฝึกเขียนในรายวิชาอื่น ๆ เช่น รายงานวิชาสังคมศึกษา รายงานวิชาวิทยาศาสตร์ ฯลฯ
7. วิธีเขียนเรียงความ นักเรียนควรทำเป็น 2 ขั้นตอน คือ ขั้นร่าง กับขั้นเรียบเรียง
 - 7.1 ขั้นร่าง เป็นการเตรียมความรู้เพื่อเรียบเรียงโดยตั้งคำถามตนเอง ดังนี้
 - 7.1.1 เรื่องที่เขียนนี้มีวัตถุประสงค์อะไร (สำคัญสำหรับการเขียนคำนำ)

7.1.2 เรื่องนี้มีใจความย่อ ๆ ว่าอย่างไร จะกล่าวข้อความใด

ก่อน - หลัง ถ้าจะอ้างข้อความใดก็ระบุไว้สั้น ๆ ด้วย

7.1.3 เรื่องนี้จะสรุปว่าอย่างไร

7.2 ขึ้นเรียบเรียง ต้องมีความรู้ในการเรียบเรียงประโยค การใช้ถ้อยคำ
สำนวน และการใช้โวหารต่าง ๆ

7.2.1 ในการเรียบเรียงประโยค ควรใช้ประโยคสั้น ๆ เขียนให้อ่าน

เข้าใจง่าย

7.2.2 ถ้าจำเป็นต้องใช้ประโยคยาวมาก ก็ต้องเขียนให้ถูกหลักไวยากรณ์

7.2.3 ควรใช้ภาษาและถ้อยคำสำนวนเรียบ ๆ สุกภาพ มุ่งที่ความชัดเจน
แจ่มแจ้งเป็นสำคัญ หากจะตกแต่งขัดเกลารูปภาษาให้สละสลวยอาจตามมาจากหลังได้

7.2.4 ควรพยายามใช้ถ้อยคำสำนวนของตัวเองให้มากที่สุด

7.2.5 ถ้ามีข้อความอ้างอิงก็ควรอ้างชื่อผู้กล่าวข้อความนั้นไว้ด้วย

เพื่อเป็นการให้เกียรติ

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้เกณฑ์การประเมินผล

1. การตรวจงานเขียนครูต้องตรวจตามเกณฑ์การพิจารณาที่ละประเด็น ที่ละส่วน
ไปจนครบทุกคน และให้คะแนนตามคู่มือการให้คะแนน จะไม่ทำให้การพิจารณาให้คะแนนนั้น
ลักลั่นถึงแม้ว่าในข้อความเดียวกัน อาจพิจารณาได้หลายส่วน เช่น ข้อความนั้นผิดทั้งวรรคตอน
ผิดทั้งการสะกดการันต์ และผิดทั้งการใช้คำไม่ตรงความหมาย ผู้ตรวจก็สามารถให้คะแนน
ได้ทั้ง 3 ส่วน

2. จากผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า มีนักเรียนจำนวนมากที่เขียนลายมือไม่เป็นระเบียบ
เรียบร้อย อ่านยาก และสกริปก็มีรอยขูดลบขีดฆ่าอยู่ทั่วไป ดังนั้นการประเมินผลในการเรียน
การสอน ก็ควรจะมีเกณฑ์การพิจารณาเรื่องความสะอาดเรียบร้อย และลายมือด้วย จะช่วยกระตุ้น
ให้นักเรียนทำงานเป็นระเบียบเรียบร้อยยิ่งขึ้น

3. เกณฑ์การพิจารณาด้านการใช้ภาษายังไม่ละเอียดพอที่จะประเมินผลการใช้ภาษา โดยเฉพาะ ดังนั้นถ้าหากจะนำเกณฑ์นี้ไปประยุกต์ใช้ในการประเมินผลการใช้ภาษาเขียนแบบอื่น ๆ ก็ควรจะขยายเกณฑ์การพิจารณาของแต่ละส่วนออกเป็นประเด็นย่อย ๆ ที่ละเอียดขึ้น เช่น

เกณฑ์การพิจารณาด้านการใช้ภาษา เรื่องการใช้คำ ให้พิจารณาถึง

1. การใช้คำตรงความหมาย
2. การใช้คำกำกวม
3. การใช้คำสุภาพ
4. การใช้คำพ้องเพี้ยน
5. การใช้คำย่อ หรืออักษรย่อ

จะเห็นได้ว่าเกณฑ์การพิจารณาเรื่องการใช้คำนี้ เราจะต้องพิจารณาจากส่วนย่อย ๆ ดังกล่าวข้างต้น จะช่วยให้การประเมินผลงานเขียนเรื่องการใช้คำถูกต้อง ชัดเจนยิ่งขึ้น

4. ถ้าจะนำเกณฑ์นี้ไปประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอน การเขียนรูปแบบอื่น ๆ ก็ควรจะปรับปรุงเรื่องเกณฑ์การพิจารณา และสัดส่วนการให้คะแนนตามความเหมาะสม

5. เกณฑ์นี้ แม้จะต้องเสียเวลาในการตรวจมาก แต่ก็ช่วยให้มีการประเมินผลที่แน่นอน ชัดเจน และสามารถรู้ข้อบกพร่องของผู้เขียนได้ว่าบกพร่องในด้านใด เพื่อจะได้แก้ไขให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการตรวจงานเขียนเรียงความ

1. ครูต้องศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรว่าต้องการให้นักเรียนแต่ละระดับสามารถเขียนอะไรได้บ้าง และจากการเรียนการสอน พบว่านักเรียนใช้ภาษาเขียน หรือ เสนองานเขียนได้ดีหรือไม่เพียงใดนั้น ให้นำสิ่งเหล่านี้มาเป็นเกณฑ์พื้นฐาน

2. การวัดทักษะการเขียนเรียงความที่เป็นการทดสอบของนักเรียนในระดับเดียวกัน ควรให้ครูผู้สอนระดับชั้นเดียวกันช่วยกันตรวจตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ แล้วนำคะแนนของนักเรียนแต่ละคน มาเฉลี่ยเพื่อความยุติธรรม จะทำให้ค่าคะแนนมีความเชื่อมั่นมากกว่าต่างคนต่างตรวจ หากไม่สามารถตรวจ 2 คนได้ ก็ควรตรวจตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อย่างเคร่งครัด

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการเขียนของผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา จากงานเขียนประเภทต่าง ๆ เป็นต้นว่า การเขียนรายงาน การเขียนภาคินิพนธ์ การเขียนรายงานการวิจัย หรือการเขียนปริศยานิพนธ์
2. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการเขียนร้อยกรองของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา หรือผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา ในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบการเขียน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กึ่งกาญจน์ สิริสุคนธ์. ความสัมพันธ์ของข้อสอบแบบเลือกตอบที่ใช้วัดความสามารถทางภาษา กับวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ. ปริณณานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521. อัดสำเนา.
- กุหลาบ มัลลิกะมาส. การใช้ภาษา. กรุงเทพฯ : หน่วยงานพิเศษ กรมการฝึกหัดครู, 2511.
- กุหลาบ มัลลิกะมาส และวิพุธ ไสยวงศ์. หนังสือเรียนภาษาไทย รายวิชา ท.041 การเขียน 1. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2524.
- จันทร์นวล พรหมมาส. การศึกษาเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์กับศิลปะ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511.
- จิตต์นิภา ศรีไสย์ และอัจจิมา เทวกุล, ม.ล. รายงานการวิจัยปัจจัยที่มีผลต่อการเขียน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.
- เจือ สตะเวทิน. คำรับเรียงความ. กรุงเทพฯ : สุทธิสารการพิมพ์, 2517.
- ชวาล แพร่ตกุล. เทคนิคการวัดผล. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญการพิมพ์, 2520.
- ชะอุม วิบูลย์ศรี. การสอนทักษะการใช้คำหลักเกณฑ์ในการเขียนเรียงความแก่นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519. อัดสำเนา.
- ชัยนันท์ นันทพันธ์. ศิลปะการเขียนเรียงความและรวมเรียงความรางวัลพระราชทาน. กรุงเทพฯ : ประกายพริก, 2526.
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. การประพันธ์. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2520.
- _____. คำบรรยายประกอบการสอนวิชาพฤติกรรมการณ์เรียนการสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.

- ธีรชัย อันอารี. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมชนแสงธนุทิศ. ปรินุณานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัดสำเนา.
- นวรรณ พันธุมธนา. ไวยากรณ์ไทย. กรุงเทพฯ : รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์, 2522.
- ประกาศรี สีทอไพ. การเขียนแบบสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.
- ประสิทธิ์ ภาพย์กลอน. การเขียนภาคปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2518.
- ปรีชา ช้างขวัญยืน. พื้นฐานของการใช้ภาษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2517.
- เปลื้อง ฒ นคร. แบบเรียงความ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2512.
- _____. คำบรรยายวิชาการประพันธ์และหนังสือพิมพ์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2514.
- _____. เรียงความมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2516.
- มาลินี เริ่มยินดี. วิเคราะห์งานเขียนร้อยแก้วภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 9. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529. อัดสำเนา.
- รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา. ภาษาไทยตอน 1 วิธีการสอนภาษาไทยชั้นมัธยม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2513.
- รักดี วิเศษอุณหงษ์. การศึกษาความสามารถการเขียนร้อยแก้วด้วยคำสัณธาน และเจตคติต่อการเขียนร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยใช้แบบฝึกทักษะ. ปรินุณานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- เรืองอุไร กุศลาศัย. หลักภาษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2518.

- วรรณ แก้วพริก. การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน. กรุงเทพฯ : โอเคียนส์ไตร์, 2526.
- วรรณ บัวเกิด. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความและทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521. อัดสำเนา.
- วรรณ โสมประยูร. การเขียนแบบสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ : ภาคหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.
- วลัยรัตน์ อติแพทย์. คู่มือครูภาษาไทย รายวิชา ท.041 การเขียน 1. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2528.
- วลี สุมิพันธ์. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ และครูเป็นผู้สอน. ปรินฤตานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. รายงานการวิจัยการวัดความสามารถทางการเขียนระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.
- วิจิตรา แสงพลสิทธิ์ และคนอื่น ๆ. การใช้ภาษา (ไทย 101). กรุงเทพฯ : พีระพัฒน์, 2522.
- วิชาการ, กรม. รายงานการตรวจสอบคุณภาพการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 วิชาภาษาไทย ปีการศึกษา 2528. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2530.
- วิลาส มณีวัต. ศิลปะการเขียนเรียงความและรวมเรียงความรางวัลพระราชทาน ของชัยนันท์ นันทพันธ์. กรุงเทพฯ : ประกายพรึก, 2526. คำนยิม.
- ศิวกรณ หอมสุวรรณ. เปรียบเทียบการสอนเรียงความโดยใช้สิ่งเร้ากับการสอนเรียงความแบบปกติในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521. อัดสำเนา.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2531.

สมบูรณ์ ชิตพงษ์. สมรรถภาพทางสมองที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความ.
ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2511.
อัครสาเนา.

สีธรา พินิจกุล และคนอื่นๆ. การเขียน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง,
2516.

สำเร็จวรรณกิจ, หลาง. ตัวอย่างเรียงความ และย่อความ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
ไทยวัฒนาพานิช, 2510.

สุนันท์ ศลโกสม. "รูปแบบการสอนเขียน และปัญหาของการสอนวิชาภาษาไทยในระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น," รายงานการวิจัยประกอบการศึกษารายวิชา หลักสูตร 773.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527. อัครสาเนา.

สุนันท์ สโรจจ. การสำรวจความสามารถทางการเขียนสะกดการันต์ การศึกษาทมูลเหตุ
แห่งการเขียนผิด และแนวทางในการแก้ปัญหาเรื่องการเขียนสะกดการันต์ผิดของ
นิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อัครสาเนา.

อภิรักษ์ อนุมาน. การศึกษาเปรียบเทียบทักษะการเขียนเรียงความและความคิดริเริ่มใน
การเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบวิเคราะห์ตัวอย่างกับ
การสอนตามแนวคู่มือการสอนของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. ปริชญานิพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัครสาเนา.

อาไพ กิมแหลม. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนไทยมศลิระดับ
มัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2528. อัครสาเนา.

Greenberg, Karen Lynn. "The Effectes of Variations In Essay Questions on the Writing Performance of College Freshmen," Dissertation Abstracts International. 685-A ; August, 1981.

Henning, Richard Kenneth. "Composition Writing And Function of Language," Dissertation Abstracts International. 2424-A ; December, 1980.

Kip, Hartvigsen M. "A Comparative study of Quality and Syntaetic Maturity Between In-Class and Out-Class Writing Samples of Freshmen At Washington State University," Dissertation Abstracts International. 2111-A ; November, 1981.

Mize, Glenna Jane. "The Effect on the Quality of Writing of Fifth Grade Females and Males When The Topic Is Self Selected or Teachers Selected," Dissertation Abstracts International. 3864 - 3865-A ; March, 1982.

חנאחא

ภาคผนวก ก

- รายนามผู้เชี่ยวชาญ
- แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรียงความ
- คู่มือการให้คะแนนงานเขียนเรียงความ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. อาจารย์ปราณี บุญคุ้ม ศึกษาบัณฑิตศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย วิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
2. อาจารย์พิศศรี แจ่มโพธิ์ ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ ศึกษานิเทศก์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 15
3. ผศ. จันทิมา พรหมโชติกุล ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ ศึกษานิเทศก์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 15

ผู้ช่วยตรวจเรียงความ

อาจารย์นันตา ประสงค์ โรงเรียนบัวแก้วเกษร จังหวัดพิจิตร

แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรียงความ

คำชี้แจง

ให้นักเรียนคิดหัวข้อเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่นักเรียนสนใจ อาจเป็นเรื่องใกล้ตัว หรือไกลตัว เช่น ครอบครัว โรงเรียน เพื่อน สังคม สภาพแวดล้อม ธรรมชาติ เป็นต้น แล้วเขียนเรียงความ 1 เรื่อง โดยแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนั้น ความยาวไม่ต่ำกว่า 20 บรรทัด เวลา 45 นาที

การให้คะแนน

งานเขียนเรียงความของนักเรียนจะประเมินค่าตามเกณฑ์ดังนี้

1. การเสนอเนื้อหาสาระ พิจารณาจาก การเขียนเนื้อหาได้สอดคล้องกับชื่อเรื่อง การเรียบเรียงเนื้อหา การเน้นข้อคิดที่สำคัญ การให้เหตุผลสนับสนุนความคิดเห็น การเสนอเนื้อหาที่แปลกใหม่ และการเสนอความคิดเชิงสร้างสรรค์
2. การใช้ภาษา พิจารณาจากการใช้ถ้อยคำ กลุ่มคำ และประโยค การเรียงคำเข้าประโยค การเขียนสะกดการันต์ การวางสระวรรณยุกต์ และการใช้เครื่องหมายต่าง ๆ
3. รูปแบบการเขียน พิจารณาจากการเขียนที่มีส่วนคานา เนื้อเรื่อง สรุป และ สักส่วนการย่อหน้า
4. ส่วนประกอบกรเขียน พิจารณาจากการใช้สำนวนโวหาร การวางวรรคตอน การไม่เขียนฉีกคำ หรือแยกคำ และความสมบูรณ์ของการเขียน (ไม่เขียนตกหล่น)

คู่มือการให้คะแนน

การพิจารณาให้คะแนนงานเขียนเรียงความ

ให้คะแนนด้วยการขีด ✓ ลงในช่องระดับคะแนนตามเกณฑ์การประเมินผลดังนี้

ข้อ.....เลขที่.....

ลำดับที่	เกณฑ์การพิจารณา	ระดับคะแนน			รวม
		3	2	1	
1	การเสนอเนื้อหาสาระ 21 คะแนน แบ่งเป็น 1.1 การเขียนเนื้อหาได้สอดคล้องกับชื่อเรื่อง (3 คะแนน) 1.2 การเรียบเรียงเนื้อหา (3 คะแนน) 1.3 ความมีเอกภาพของเนื้อหา (3 คะแนน) 1.4 การเน้นข้อคิดที่สำคัญ (3 คะแนน) 1.5 การใช้เหตุผลสนับสนุนความคิดเห็น (3 คะแนน) 1.6 การเสนอเนื้อหาที่แปลกใหม่ (3 คะแนน) 1.7 การเสนอความคิดเชิงสร้างสรรค์ (3 คะแนน)				
2	การใช้ภาษา 18 คะแนน แบ่งเป็น 2.1 การใช้ถ้อยคำ (3 คะแนน) 2.2 การเรียงคำเข้าประโยค (3 คะแนน) 2.3 การใช้กลุ่มคำและประโยค (3 คะแนน) 2.4 การเขียนสะกดการันต์ (3 คะแนน) 2.5 การวางสระวรรณยุกต์ (3 คะแนน) 2.6 การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ (3 คะแนน)				

(ต่อ)

ลำดับที่	เกณฑ์การพิจารณา	ระดับคะแนน			รวม
		3	2	1	
3	รูปแบบการเขียน 6 คะแนน แบ่งเป็น 3.1 การเขียนที่มีส่วนคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป (3 คะแนน) 3.2 สักส่วนของการย่อหน้า (3 คะแนน)				
4	ส่วนประกอบกรเขียน 15 คะแนน แบ่งเป็น 4.1 การใช้โวหาร (3 คะแนน) 4.2 การอ้างอิงต่าง ๆ เช่น สำนวน สุภาษิต คำพังเพย คำคม ข้อคิด บทกวี หรือบทธรรมะต่าง ๆ เป็นต้น (3 คะแนน) 4.3 การวางวรรคตอน (3 คะแนน) 4.4 การไม่เขียนจึกคำหรือแยกคำ (3 คะแนน) 4.5 ความสมบูรณ์ของการเขียน (3 คะแนน)				
	รวม				

รายละเอียดของการให้คะแนน

1. การเสนอเนื้อหาสาระ แต่ละส่วนพิจารณาดังนี้

1.1 การเขียนเนื้อหาได้สอดคล้องกับชื่อเรื่อง

3 คะแนน เมื่อ เขียนเนื้อหาได้สอดคล้องกับชื่อเรื่องอย่างชัดเจน

2 คะแนน เมื่อ เขียนเนื้อหาได้สอดคล้องกับชื่อเรื่องเป็นบางตอน

แต่อีกบางตอนจะเขียนนอกนอกเรื่อง หรือนอกประเด็น

1 คะแนน เมื่อ เขียนเนื้อหาไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่องเลย

1.2 การเรียบเรียงเนื้อหา

3 คะแนน เมื่อ เรียบเรียงเนื้อหาเป็นลำดับต่อเนื่องสัมพันธ์กันตลอด
ตั้งแต่ การเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการปิด
เรื่อง

2 คะแนน เมื่อ เรียบเรียงเนื้อหาเป็นลำดับต่อเนื่องกันเพียงบางตอน
แต่บางตอนยังเขียนสับสน หรือวุ่น

1 คะแนน เมื่อ เรียบเรียงเนื้อหาขาดความต่อเนื่องกันในแต่ละตอน
หรือเขียนสับสน หรือวุ่นตลอดทั้งเรื่อง

1.3 ความมีเอกภาพของเนื้อหา

3 คะแนน เมื่อ เนื้อหาของงานเขียนเรียงความตลอดทั้งเรื่องมีใจ
ความสำคัญเพียงอย่างเดียว

2 คะแนน เมื่อ เนื้อหาของงานเขียนเรียงความมีใจความสำคัญ
มากกว่า 1 อย่าง

1 คะแนน เมื่อ เนื้อหาของงานเขียนเรียงความขาดเอกภาพจนผู้อ่าน
ไม่สามารถจับใจความสำคัญได้เลย

1.4 การเน้นข้อคิดที่สำคัญ

- 3 คะแนน เมื่อ เนื้อหาของเรียงความมีการเน้นข้อคิดที่สำคัญให้เห็นอย่างเด่นชัด
- 2 คะแนน เมื่อ เนื้อหาของเรียงความที่ข้อคิดสำคัญไม่ปรากฏเด่นชัดเนื่องจากกล่าวถึงส่วนที่เป็นผลความมากเท่ากับส่วนที่เป็นข้อคิดสำคัญ
- 1 คะแนน เมื่อ เนื้อหาของงานเขียนเรียงความไม่มีการเน้นข้อคิดที่สำคัญเลย

1.5 การใช้เหตุผลสนับสนุนความคิดเห็น

- 3 คะแนน เมื่อ มีการให้เหตุผลสนับสนุนความคิดเห็นอย่างถูกต้อง
- 2 คะแนน เมื่อ มีการให้เหตุผลสนับสนุนความคิดเห็นอย่างถูกต้องและหนักแน่นเป็นบางตอน แต่บางตอนยังให้เหตุผลไม่หนักแน่นเพียงพอ
- 1 คะแนน เมื่อ ขาดการให้เหตุผลสนับสนุนความคิดเห็น

1.6 การเสนอเนื้อหาที่แปลกใหม่

- 3 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่เสนอเนื้อหาที่แปลกใหม่
- 2 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่เสนอเนื้อหาบางตอนมีความแปลกใหม่ แต่บางตอนเป็นลักษณะความคิดเดิมซ้ำ ๆ
- 1 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่เสนอเนื้อหาไม่แปลกใหม่

1.7 การเสนอความคิดเชิงสร้างสรรค์

- 3 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่เสนอความคิดสร้างสรรค์ตลอดทั้งเรื่อง
- 2 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่เสนอความคิดเชิงสร้างสรรค์เป็นบางตอน แต่บางตอนไม่สร้างสรรค์
- 1 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่เสนอความคิดที่ไม่สร้างสรรค์เลย

2. การใช้ภาษา แต่ละส่วนพิจารณาดังนี้

2.1 การใช้ถ้อยคำ

- 3 คะแนน เมื่อ เลือกใช้ถ้อยคำได้ตรงความหมาย ใช้คำสุภาพ
ไม่ใช้คำต่างประเทศ ใช้คำที่ไม่กำกวมมีความหมาย
ชัดเจนเข้าใจง่าย
- 2 คะแนน เมื่อ ใช้ถ้อยคำไม่ตรงความหมาย ใช้คำไม่สุภาพ ใช้คำ
ไม่สุภาพ ใช้คำที่เป็นภาษาต่างประเทศ ใช้คำที่กำกวม
มีความหมายไม่ชัดเจน เข้าใจยาก 1 - 3 แห่ง
- 1 คะแนน เมื่อ ใช้ถ้อยคำไม่ตรงความหมาย ใช้คำไม่สุภาพ
ใช้คำภาษาต่างประเทศ หรือใช้คำที่กำกวม
มีความหมายไม่ชัดเจนเข้าใจยาก ตั้งแต่
4 แห่งขึ้นไป

2.2 การเรียงคำเข้าประโยค

- 3 คะแนน เมื่อ เรียงคำเข้าประโยคได้ถูกต้อง
- 2 คะแนน เมื่อ เรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง 1 - 3 แห่ง
- 1 คะแนน เมื่อ เรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง ตั้งแต่ 4 แห่งขึ้นไป

2.3 การใช้กลุ่มคำ และประโยค

- 3 คะแนน เมื่อ ใช้กลุ่มคำและประโยคกระทัดรัดได้ใจความ ไม่กำกวม
เหมาะสมกับข้อความ กาลเทศะ และลักษณะของเรื่อง
- 2 คะแนน เมื่อ ใช้กลุ่มคำและประโยคไม่กระชับรัดกุม มีลักษณะกำกวม
ไม่เหมาะสมกับข้อความ กาลเทศะ และลักษณะของเรื่อง
1 - 3 แห่ง
- 1 คะแนน เมื่อ ใช้กลุ่มคำ และประโยคไม่กระชับรัดกุม มีลักษณะ
กำกวมไม่เหมาะสมกับข้อความ กาลเทศะ และลักษณะ
ของเรื่อง ตั้งแต่ 4 แห่งขึ้นไป

2.4 การเขียนสะกดการันต์

- 3 คะแนน เมื่อ เขียนสะกดการันต์ถูกต้องตามพจนานุกรมตลอดทั้งเรื่อง
- 2 คะแนน เมื่อ เขียนสะกดการันต์ผิด 1 - 3 แห่ง
- 1 คะแนน เมื่อ เขียนสะกดการันต์ผิด ตั้งแต่ 4 แห่งขึ้นไป

2.5 การวางสระวรรณยุกต์

- 3 คะแนน เมื่อ วางสระวรรณยุกต์ได้ถูกต้องตรงตามตำแหน่ง
- 2 คะแนน เมื่อ วางสระวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตรงตามตำแหน่ง 1 - 3 แห่ง
- 1 คะแนน เมื่อ วางสระวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตรงตามตำแหน่ง ตั้งแต่ 4 แห่งขึ้นไป

2.6 การไม่เขียนฉีกคำ หรือแยกคำ

- 3 คะแนน เมื่อ ไม่มีการเขียนฉีกคำ หรือแยกคำเลยตลอดทั้งเรื่อง
- 2 คะแนน เมื่อ มีการเขียนฉีกคำ หรือแยกคำ 1 - 3 แห่ง
- 1 คะแนน เมื่อ มีการเขียนฉีกคำ หรือแยกคำ ตั้งแต่ 4 แห่งขึ้นไป

3. รูปแบบการเขียน แต่ละส่วนพิจารณาดังนี้

3.1 มีส่วนคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุปครบถ้วน

- 3 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่มีการเขียนส่วนคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป
- 2 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่ไม่มีการเขียนส่วนคำนำ — แต่มีเนื้อเรื่อง และมีสรุป หรือมีการเขียนส่วนคำนำ มีเนื้อเรื่อง แต่ไม่มีสรุป
- 1 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่ไม่มีความนำ และ ไม่มีสรุป

3.2 สัดส่วนของการย่อหน้า

- 3 คะแนน เมื่อ เขียนย่อหน้า ได้สัดส่วนเหมาะสมสัมพันธ์กัน
- 2 คะแนน เมื่อ เขียนย่อหน้า ไม่ได้สัดส่วน และไม่เหมาะสม
1 - 3 แห่ง
- 1 คะแนน เมื่อ เขียนย่อหน้า ไม่ได้สัดส่วน และไม่เหมาะสม
ตั้งแต่ 4 แห่งขึ้นไป

4. ส่วนประกอบการเขียน แต่ละส่วนพิจารณาดังนี้

4.1 การใช้โวหาร

- 3 คะแนน เมื่อ ใช้โวหาร ได้เหมาะกับลักษณะของเรื่องที่นักเขียนเขียน
- 2 คะแนน เมื่อ ใช้โวหาร ได้เหมาะกับลักษณะของเรื่องที่เขียนได้เป็น
บางตอน แต่บางตอนใช้โวหารไม่เหมาะกับลักษณะของ
เรื่องที่เขียน
- 1 คะแนน เมื่อ เมื่อใช้โวหารไม่เหมาะกับลักษณะของเรื่องที่เขียนเลย

4.2 การอ้างอิงต่าง ๆ เช่น สำนวน สุภาษิต คำพังเพย คำคม ข้อคิด บทกวี หรือบทธรรมะต่าง ๆ เป็นต้น

- 3 คะแนน เมื่อ เขียนเรียงความโดยมีการอ้างอิงต่าง ๆ ได้เหมาะกับ
เนื้อเรื่องมากที่สุด และไม่พร่ำเพรื่อ
- 2 คะแนน เมื่อ เขียนเรียงความโดยมีการอ้างอิงต่าง ๆ ได้เหมาะกับ
เนื้อเรื่องได้บ้าง และไม่พร่ำเพรื่อจนเกินไป
- 1 คะแนน เมื่อ เขียนเรียงความโดยมีการอ้างอิงต่าง ๆ ไม่เหมาะกับ
เนื้อเรื่องหรือไม่มีการอ้างอิงใด ๆ เลย

4.3 การวางวรรคตอน

- 3 คะแนน เมื่อ เขียนเว้นวรรค คำ ประโยค ได้ถูกต้อง
- 2 คะแนน เมื่อ เขียนเว้นวรรค คำ ประโยค ไม่ถูกต้อง 1 - 3 แห่ง
- 1 คะแนน เมื่อ เขียนเว้นวรรค คำ ประโยค ไม่ถูกต้อง ตั้งแต่
4 แห่งขึ้นไป

4.4 การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ

- 3 คะแนน เมื่อ ใช้เครื่องหมายต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
- 2 คะแนน เมื่อ ใช้เครื่องหมายต่าง ๆ ไม่ถูกต้อง 1 - 3 แห่ง
- 1 คะแนน เมื่อ ใช้เครื่องหมายต่าง ๆ ไม่ถูกต้อง ตั้งแต่ 4 แห่งขึ้นไป

4.5 ความสมบูรณ์ของการเขียน

- 3 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่เขียนคำ ข้อความ หรือประโยคครบถ้วน ไม่มีตกหล่นเลย
- 2 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่เขียนคำ ข้อความ หรือประโยคตกหล่น 1 - 3 แห่ง
- 1 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่เขียนคำ ข้อความ หรือประโยคตกหล่น ตั้งแต่ 4 แห่งขึ้นไป

ภาคผนวก ข

ตารางแสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

ตารางแสดงค่าความเชื่อมั่นของการตรวจ (จำนวนที่ตรวจ 30 คน)

ตารางแสดงค่าความเชื่อมั่นของการตรวจ (จำนวนที่ตรวจ 251 คน)

ตาราง แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ (r_{tt})

เลขที่	คะแนนครั้งที่ 1 (X)	คะแนนครั้งที่ 2 (Y)	XY	X ²	Y ²
1	44	44	1936	1936	1936
2	48	47	2256	2304	2209
3	50	48	2400	2500	2304
4	52	51	2652	2704	2601
5	53	52	2756	2809	2704
6	46	46	2116	2116	2116
7	46	44	2024	2116	1936
8	43	42	1806	1849	1764
9	40	40	1600	1600	1600
10	37	36	1332	1369	1296
11	53	52	2756	2809	2704
12	51	49	2499	2601	2401
13	50	50	2500	2500	2500
14	56	54	3024	3136	2916
15	53	47	2491	2809	2209
16	46	46	2116	2116	2116
17	45	44	1980	2025	1936
18	48	48	2304	2304	2304
19	42	45	1890	1764	2025
20	48	46	2208	2304	2116
21	50	50	2500	2500	2500

ตาราง (ต่อ)

เลขที่	คะแนนครั้งที่ 1 (X)	คะแนนครั้งที่ 2 (Y)	XY	X ²	Y ²
22	47	46	2162	2209	2116
23	49	50	2450	2401	2500
24	47	47	2209	2209	2209
25	50	48	2400	2500	2304
26	52	52	2704	2704	2704
27	55	54	2970	3025	2916
28	46	46	2116	2116	2116
29	50	49	2450	2500	2401
30	51	50	2550	2601	2500
N=30	$\Sigma X=1448$	$\Sigma Y=1423$	$\Sigma XY=69157$	$\Sigma X^2=70436$	$\Sigma Y^2=67959$

จากสูตร

$$r_{tt} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

แทนค่า

$$r_{tt} = \frac{30(69157) - (1448)(1423)}{\sqrt{[30(70436) - (1448)^2][30(67959) - (1423)^2]}}$$

$$= \frac{2074710 - 2060504}{\sqrt{[2113080 - 2096704][2038770 - 2024929]}}$$

$$= \frac{14206}{\sqrt{226660216}}$$

$$= 0.943591806$$

ตาราง แสดงค่าความเชื่อมั่นของการตรวจ (จำนวนที่ตรวจ 30 คน)

เลขที่	คะแนนจากผู้ตรวจ	คะแนนจากผู้ตรวจ	XY	X ²	Y ²
	คนที่ 1 (X)	คนที่ 2 (Y)			
1	49	48	2352	2401	2304
2	49	49	2401	2401	2401
3	52	50	2600	2704	2500
4	53	52	2756	2809	2704
5	55	53	2915	3025	2809
6	46	45	2070	2116	2025
7	46	46	2116	2116	2116
8	41	44	1804	1681	1936
9	40	40	1600	1600	1600
10	38	37	1406	1444	1369
11	56	53	2968	3136	2809
12	54	52	2808	2916	2704
13	51	50	2550	2601	2500
14	57	56	3192	3249	3136
15	53	53	2809	2809	2809
16	47	46	2162	2209	2116
17	44	44	1936	1936	1936
18	49	48	2352	2401	2304
19	45	45	2025	2025	2025

ตาราง (ต่อ)

เลขที่	คะแนนจากผู้ตรวจ คนที่ 1 (X)	คะแนนจากผู้ตรวจ คนที่ 2 (Y)	XY	X ²	Y ²
20	49	48	2352	2401	2304
21	52	51	2651	2704	2601
22	48	47	2256	2304	2209
23	49	49	2401	2401	2401
24	47	47	2209	2209	2209
25	50	50	2500	2500	2500
26	56	53	2968	3136	2809
27	56	56	3136	3136	3136
28	46	46	2116	2116	2116
29	50	50	2500	2500	2500
30	51	51	2601	2601	2601
N=30	$\Sigma X=1479$	$\Sigma Y=1459$	$\Sigma XY=72513$	$\Sigma X^2=73587$	$\Sigma Y^2=71489$

จากสูตร

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

แทนค่า

$$r_{xy} = \frac{30(72513) - (1479)(1459)}{\sqrt{[30(73587) - (1479)^2][30(71489) - (1459)^2]}}$$

$$= \frac{2175390 - 2157861}{\sqrt{[2207610 - 2187441][2144670 - 2128681]}}$$

$$= \frac{17529}{\sqrt{322482141}}$$

$$= 0.976122462$$

ตาราง แสดงค่าความเชื่อมั่นของการตรวจ (จำนวนที่ตรวจ 251 คน)

เลขที่	คะแนนจากผู้ตรวจ คนที่ 1 (X)	คะแนนจากผู้ตรวจ คนที่ 2 (Y)	XY	X ²	Y ²
1	46	42	1932	2116	1764
2	46	44	2024	2116	1936
3	51	49	2499	2601	2401
4	48	44	2112	2304	1936
5	52	49	2548	2704	2401
6	57	54	3078	3249	2916
7	48	47	2256	2304	2209
8	55	53	2915	3025	2809
9	47	45	2115	2209	2025
10	50	48	2400	2500	2304
11	50	49	2450	2500	2401
12	53	52	2756	2809	2704
13	45	44	1980	2025	1936
14	40	38	1520	1600	1444
15	40	40	1600	1600	1600
16	51	50	2550	2601	2500
17	48	46	2208	2304	2116
18	50	49	2450	2500	2401
19	48	47	2256	2304	2209

ตาราง (ต่อ)

เลขที่	คะแนนจากผู้ตรวจ	คะแนนจากผู้ตรวจ	XY	X ²	Y ²
	คนที่ 1 (X)	คนที่ 2 (Y)			
20	52	51	2652	2704	2601
21	45	46	2070	2025	2116
22	41	40	1640	1681	1600
23	46	46	2116	2116	2116
24	49	42	2058	2401	1764
25	44	44	1936	1936	1936
26	57	55	2135	3249	3025
27	50	49	2450	2500	2401
28	46	45	2070	2116	2025
29	55	54	2950	3025	2916
30	54	52	2808	2916	2704
31	45	44	1980	2025	1936
32	44	42	1848	1936	1764
33	54	53	2862	2916	2809
34	44	40	1760	1936	1600
35	43	43	1849	1849	1849
36	57	56	3192	3249	3136
37	49	49	2401	2401	2401
38	49	46	2254	2401	2116

ตาราง (ต่อ)

เลขที่	คะแนนจากผู้ตรวจ	คะแนนจากผู้ตรวจ	XY	X ²	Y ²
	คนที่ 1 (X)	คนที่ 2 (Y)			
39	51	51	2601	2601	2601
40	50	49	2450	2500	2401
41	42	40	1680	1764	1600
42	47	46	2162	2209	2116
43	47	47	2209	2209	2209
44	51	50	2550	2601	2500
45	54	52	2808	2916	2704
46	49	47	2303	2401	2209
47	58	57	3306	3364	3249
48	49	47	2303	2401	2209
49	50	48	2400	2500	2304
50	49	49	2401	2401	2401
51	51	50	2550	2601	2500
52	46	46	2116	2116	2116
53	46	45	2070	2116	2304
54	53	53	2809	2809	2809
55	51	51	2601	2601	2601
56	52	50	2600	2704	2500
57	51	50	2550	2601	2500

ตาราง (ต่อ)

เลขที่	คะแนนจากผู้ตรวจ คนที่ 1 (X)	คะแนนจากผู้ตรวจ คนที่ 2 (Y)	XY	X ²	Y ²
58	55	55	3025	3025	3025
59	52	51	2652	2704	2601
60	44	43	1892	1936	1849
61	52	52	2704	2704	2704
62	42	42	1764	1764	1764
63	52	50	2600	2704	2500
64	38	38	1444	1444	1444
65	41	39	1599	1681	1521
66	44	41	1804	1936	1681
67	46	46	2116	2116	2116
68	48	46	2208	2304	2116
69	46	46	2116	2116	2116
70	51	50	2550	2601	2500
71	40	39	1560	1600	1521
72	55	53	2915	3025	2809
73	47	45	2115	2209	2304
74	51	51	2601	2601	2601
75	47	46	2162	2209	2116
76	47	45	2115	2209	2304

ตาราง (ต่อ)

เลขที่	คะแนนจากผู้ตรวจ	คะแนนจากผู้ตรวจ	XY	X ²	Y ²
	คนที่ 1	คนที่ 2			
	(X)	(Y)			
77	53	51	2703	2809	2601
78	41	41	1681	1681	1681
79	52	51	2652	2704	2601
80	50	50	2500	2500	2500
81	53	52	2756	2809	2704
82	48	47	2256	2304	2209
83	49	48	2352	2401	2304
84	54	53	2862	2916	2809
85	44	44	1936	1936	1936
86	52	51	2652	2704	2601
87	53	53	2809	2809	2809
88	46	45	2070	2116	2025
89	46	44	2024	2116	1936
90	56	56	3136	3136	3136
91	56	56	3136	3136	3136
92	56	56	3136	3136	3136
93	54	51	2754	2916	2601
94	47	46	2162	2209	2116
95	48	47	2256	2304	2209

ตาราง (ต่อ)

เลขที่	คะแนนจากผู้ตรวจ	คะแนนจากผู้ตรวจ	XY	X ²	Y ²
	คนที่ 1 (X)	คนที่ 2 (Y)			
96	57	57	3249	3249	3249
97	48	46	2208	2304	2116
98	47	47	2209	2209	2209
99	51	50	2550	2601	2500
100	52	51	2652	2704	2601
101	52	52	2704	2704	2704
102	48	48	2304	2304	2304
103	59	57	3363	3481	3249
104	48	45	2025	2025	2025
105	52	51	2652	2704	2601
106	48	47	2256	2304	2209
107	47	47	2209	2209	2209
108	48	48	2304	2304	2304
109	50	49	2450	2500	2401
110	50	50	2500	2500	2500
111	46	45	2070	2116	2025
112	46	46	2116	2116	2116
113	50	50	2500	2500	2500
114	55	51	2805	3025	2601

ตาราง (ต่อ)

เลขที่	คะแนนจากผู้ตรวจ คนที่ 1 (X)	คะแนนจากผู้ตรวจ คนที่ 2 (Y)	XY	X ²	Y ²
115	51	51	2601	2601	2601
116	49	46	2254	2401	2116
117	51	50	2550	2601	2500
118	45	45	2025	2025	2025
119	48	47	2256	2304	2209
120	55	54	2970	3025	2916
121	50	49	2450	2500	2401
122	41	41	1681	1681	1681
123	54	54	2916	2916	2916
124	47	46	2162	2209	2116
125	56	55	3080	3136	3025
126	54	54	2916	2916	2916
127	47	47	2209	2209	2209
128	51	49	2499	2601	2401
129	47	47	2209	2209	2209
130	54	54	2916	2916	2916
131	47	46	2162	2209	2116
132	48	48	2304	2304	2304
133	46	45	2070	2116	2025

ตาราง (ต่อ)

เลขที่	คะแนนจากผู้ตรวจ	คะแนนจากผู้ตรวจ	XY	X ²	Y ²
	คนที่ 1 (X)	คนที่ 2 (Y)			
134	48	48	2304	2304	2304
135	51	50	2550	2601	2500
136	39	39	1521	1521	1521
137	51	51	2601	2601	2601
138	54	51	2754	2916	2601
139	44	44	1936	1936	1936
140	49	49	2401	2401	2401
141	39	37	1443	1521	1369
142	46	46	2116	2116	2116
143	42	42	1764	1764	1764
144	45	44	1980	2025	1936
145	42	42	1764	1764	1764
146	38	38	1444	1444	1444
147	35	35	1125	1125	1225
148	42	40	1680	1764	1600
149	41	41	1681	1681	1681
150	46	46	2116	2116	2116
151	46	46	2116	2116	2116
152	46	46	2116	2116	2116

ตาราง (ต่อ)

เลขที่	คะแนนจากผู้ตรวจ	คะแนนจากผู้ตรวจ	XY	X ²	Y ²
	คนที่ 1	คนที่ 2			
	(X)	(Y)			
153	49	49	2401	2401	2401
154	45	45	2025	2025	2025
155	31	31	961	961	961
156	37	36	1332	1369	1296
157	34	34	1156	1156	1156
158	43	42	1806	1849	1764
159	49	49	2401	2401	2401
160	48	47	2256	2304	2209
161	47	47	2209	2209	2209
162	43	43	1849	1849	1849
163	47	47	2209	2209	2209
164	54	54	2916	2916	2916
165	43	43	1849	1849	1849
166	55	55	3025	3025	3025
167	46	46	2116	2116	2116
168	50	49	2450	2500	2401
169	42	42	1764	1764	1764
170	53	52	2756	2809	2704
171	58	56	3248	3364	3136

ตาราง (ต่อ)

เลขที่	คะแนนจากผู้ตรวจ	คะแนนจากผู้ตรวจ	XY	X ²	Y ²
	คนที่ 1 (X)	คนที่ 2 (Y)			
172	48	48	2304	2304	2304
173	52	50	2600	2704	2500
174	49	48	2352	2401	2304
175	40	40	1600	1600	1600
176	47	47	2209	2209	2209
177	51	49	2499	2601	2401
178	54	53	2862	2916	2809
179	52	51	2652	2704	2601
180	49	49	2401	2401	2401
181	46	45	2070	2116	2025
182	58	57	3306	3364	3249
183	44	43	1892	1936	1849
184	56	54	3024	3136	2916
185	44	44	1936	1936	1936
186	51	51	2601	2601	2601
187	37	37	1369	1369	1369
188	51	51	2601	2601	2601
189	54	49	2916	2916	2401
190	51	50	2601	2601	2500

ตาราง (ต่อ)

เลขที่	คะแนนจากผู้ตรวจ	คะแนนจากผู้ตรวจ	XY	X ²	Y ²
	คนที่ 1	คนที่ 2			
	(X)	(Y)			
191	54	54	2916	2916	2916
192	58	55	3364	3364	3025
193	47	47	2209	2209	2209
194	51	51	2601	2601	2601
195	47	44	2209	2209	1936
196	48	47	2304	2304	2209
197	48	47	2304	2304	2209
198	52	50	2704	2704	2500
199	54	51	2916	2916	2601
200	44	44	1936	1936	1936
201	46	46	2116	2116	2116
202	56	54	3136	3136	2916
203	55	55	3025	3025	3025
204	56	54	3136	3136	2916
205	54	53	2916	2916	2809
206	57	57	3249	3249	3249
207	51	51	2601	2601	2601
208	49	49	2401	2401	2401
209	56	55	3080	3136	3025

ตาราง (ต่อ)

เลขที่	คะแนนจากผู้ตรวจ	คะแนนจากผู้ตรวจ	XY	X ²	Y ²
	คนที่ 1	คนที่ 2			
	(X)	(Y)			
210	40	40	1600	1600	1600
211	48	49	2304	2304	2401
212	58	56	3364	3364	3136
213	56	55	3136	3136	3025
214	46	45	2116	2116	2025
215	49	50	2401	2401	2500
216	57	56	3249	3249	3136
217	60	57	3600	3600	3249
218	53	51	2809	2809	2601
219	53	52	2756	2809	2704
220	52	51	2652	2704	2601
221	44	44	1936	1936	1936
222	49	48	2352	2401	2304
223	58	56	3248	3364	3136
224	48	48	2304	2304	2304
225	50	50	2500	2500	2500
226	53	52	2756	2809	2704
227	48	47	2256	2304	2209
228	42	41	1722	1764	1681

ตาราง (ต่อ)

เลขที่	คะแนนจากผู้ตรวจ	คะแนนจากผู้ตรวจ	XY	X ²	Y ²
	คนที่ 1 (X)	คนที่ 2 (Y)			
229	39	39	1521	1521	1521
230	53	51	2703	2809	2601
231	54	52	2808	2916	2704
232	51	49	2499	2601	2401
233	40	40	1600	1600	1600
234	42	40	1680	1764	1600
235	57	55	3135	3249	3025
236	48	48	2304	2304	2304
237	52	50	2600	2704	2500
238	51	50	2550	2601	2500
239	53	52	2756	2809	2704
240	43	43	1849	1849	1849
241	50	48	2400	2500	2304
242	47	47	2209	2209	2209
243	47	46	2162	2209	2116
244	51	51	2601	2601	2601
245	54	52	2808	2916	2704
246	46	44	2024	2116	1936
247	54	54	2916	2916	2916

ตาราง (ต่อ)

เลขที่	คะแนนจากผู้ตรวจ คนที่ 1 (X)	คะแนนจากผู้ตรวจ คนที่ 2 (Y)	XY	X ²	Y ²
248	54	52	2808	2916	2704
249	52	51	2652	2704	2601
250	50	49	2450	2500	2401
251	50	49	2450	2500	2401
N = 251	$\Sigma X = 12230$	$\Sigma Y = 12042$	$\Sigma XY = 595765$	$\Sigma X^2 = 608127$	$\Sigma Y^2 = 584559$

จากสูตร

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

แทนค่า

$$r_{xy} = \frac{251(595765) - (12230)(12042)}{\sqrt{[251(608127) - (12230)^2][251(584559) - (12042)^2]}}$$

$$= \frac{149537015 - 147273660}{\sqrt{[152639877 - 149572900][146724309 - 145009764]}}$$

$$= \frac{2263355}{\sqrt{5.2584712}}$$

$$= \frac{2263355}{2293135.426}$$

$$= 0.987013228$$

ภาคผนวก ค

ตัวอย่างงานเขียนเรียงความของนักเรียน

— --

ฉันรักผ้าไหม

สิ่งมีชีวิตทุกชีวิตในโลกนี้ สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ จำเป็นจะต้องพึ่งพาอาศัยกัน
จากกระบวนการทางวิทยาศาสตร์พบว่า สิ่งมีชีวิตต่างใช้ก๊าซออกซิเจน ในการหายใจ
ส่วนหนึ่งจากก๊าซออกซิเจนมีอยู่แล้วในธรรมชาติ แต่ยังไม่เพียงพอสำหรับคนและสัตว์
ทั้งหมดในโลก จำเป็นต้องอาศัยสิ่งหนึ่งที่จะช่วยเพิ่มก๊าซออกซิเจน สิ่งนั้นคือ "ต้นไม้"

ต้นไม้ล้มตายประมาณ 10 ล้านตันต่อวัน ไม่นับต้นไม้ยืนต้น ไม่ล้มลุก หรืออื่นๆ เมื่อหัก
ค่าของต้นไม้ที่ตายใหม่ ขยายชนิด ขยายขนาด เรียกว่า "ผ้าไหม" ผ้าไหมช่วยเปลี่ยน
ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์เป็นก๊าซออกซิเจน ช่วยลดมลพิษเป็นพิษ ยึดหน้าดิน และ
ดูดซับน้ำ ในเขตฝนตก เมื่อก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์มากเกินไปจะส่งผลให้พืชไม่จากโลก
เมื่อแหล่งอาหารที่อุดมสมบูรณ์ของมนุษย์ โดยธรรมชาติแล้วต้นไม้ของไทยของเรา

ในอดีตเมืองไทยเคยมีผ้าไหมเป็นพื้นที่ 2 ใน 3 ของพื้นที่ทั้งหมด แต่พื้นที่นี้ลดลง
มีทอผ้าไหมเมืองไทยเหลือผ้าไหมเพียง 1 ใน 3 เท่านั้น เนื่องจากคนไทยที่นั่นแยกตัว
ช่วยกันทำลายผ้าไหม ฉันเคยได้ยินชื่อตำบลแห่ง ผ้าไหมเวด ผ้าไหมจันทบุรี ผ้าไหมอำเภอ
ตากแดดจนจำหน้าผ้าไหม ฉันคิดว่าทอจากไหมนั้นแหละ คือกำลังสำคัญของชาติ ที่จะช่วย
คุ้มครองผ้าไหมเมืองไทยของเราไว้ ถึงแม้ว่าจะเป็นอาชีพที่เสี่ยงอันตราย ทั้งจากธรรมชาติ
และมดคดผ้าไหมจากสัตว์ที่ขบกัด ฉันก็ยังได้ต้องการมีผ้าไหมนี้ในการดูแล รักษา
ผ้าไหม ผ้าไหมที่อยู่นานแสนปีของไทยของเรา

คนไทยทุกคนสามารถที่จะรักผ้าไหมของเราได้ โดยการช่วยกันปลูกผ้า
เพื่อทดแทนส่วนที่สูญหายไป บางคนไม่มีโอกาสปลูกผ้า ก็ควรช่วยในด้านการวิจัย
ประโยชน์ของผ้าไหมกับเกษตรกรรม และชุมชน เพื่อกระจายความรู้จากสู่ชนบทให้มากขึ้น
แล้วเมืองไทยของเรา ก็จะมีผ้าที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดแห่งหนึ่ง

ตัวอย่างงานเขียนเรียงความที่มีข้อบกพร่องในด้านต่างๆ

ตัวอย่างการใช้คำพ้องเพื่อย (การซ้ำคำที่เหมือนกัน)

ผู้เขียนได้จดบันทึกมาหลายปีแล้วว่าได้พบปะกับคนมากมาย เห็นผู้คนมากมาย
พลุกพล่าน เพราะต้องไปอยู่ในที่สาธารณะที่มีพวกกลุ่มคนจ้องมองฉันอยู่เสมอฉันก็
ต้องอดทนอดกลั้นไม่ยอมแสดง ฉันพอเข้าใจถึงสับสนหนึ่งของการเป็น
คนแปลกหน้า

คนแปลกหน้าเป็นสิ่งที่ฉันไม่ชอบเพราะฉันกลัวว่าฉันจะโดนมอง
การที่ฉันโดนกลุ่มคนจ้องมองฉันอยู่เสมอฉันก็อดทนอดกลั้นไม่ยอมแสดง
ฉันพอเข้าใจถึงสับสนหนึ่งของการเป็น
คนแปลกหน้า ฉันต้องอดทนอดกลั้นไม่ยอมแสดง ฉันพอเข้าใจถึงสับสน
หนึ่งของการเป็น
คนแปลกหน้า ฉันต้องอดทนอดกลั้นไม่ยอมแสดง ฉันพอเข้าใจถึงสับสน
หนึ่งของการเป็น
คนแปลกหน้า

คราวนี้ก็ต้องไปยืนแถวโคม และพี่นางคนก็ไปทำงานต่อสัปดาห์ที่ต่อไป แมกพายี่ห้า ซึ่งทำ
ให้แมกและนางทำงานมาก และนางคนก็ไปขายของที่โรงเรียนพาณิชย์แห่งหนึ่ง ซึ่งต้องตื่นตั้งแต่ตีสาม
ถัดมาวัน ๖ ที่มาจะได้เห็นก็เกือบ เห็นกัน เพราะต้องกลับเข้าไปขายในวันต่อไป ซึ่งก็มีความ
คาดเดา ยึดถือ และ ทอดกลาย แมกด้วย แต่พี่นางคนก็ทำงานไปยืนหน้าตึกเดิมแล้วด้วย
ซึ่งความอดทนนี้ทำให้ได้ทราบที่คิดว่า พี่นางคน ตัดเฉิมเส้นดำก็ไปทำงานต่อแถวแถว ตั้งแต่นั้น
เดือน เดือนละ ๖,๐๐๐ บาท ซึ่งฉันก็ทำงานด้วยก็ได้ เงินมากที่ซื้อของมา ขายแล้ว
ก็ได้ เงินมาก ก็งานนี้ฉันก็ทำได้ เงินน้อย จนได้ เป็นผู้คุมคนงานในโรงงานที่ทำงาน
ซึ่งโรงงานนี้ฉันทำงานในไทยและต่างประเทศมาก ซึ่งพี่นางคนก็ได้ซื้อของด้วย ซึ่งเป็นคนทำงาน

ตัวอย่างการใช้คำเชื่อมไม่เหมาะสม

..... ถึงแม้ฉันตั้งใจที่จะเป็นทนาย แต่ได้เข้าที่ เบสิค แต่ ภายหลังได้หันเหไป อยุ่แล้ว รู้สึกชอบ เบสิคใน
 เป็นที่สุด แต่ฉัน ก็ยังคิดถึง โสณนิไทย เราเป็นเพื่อนกันดี ที่บ้านของเธอนั้น ตามลำโพง ของ แวดวงฉัน ชอบ
 ฉันจึงมา และฉันก็ ไปกิน ของกิน เพื่อ ลืม แวดวงนั้น ของไทย เราในขณะนี้ หลังจากที่รู้สึกตัวว่าไปพบเธอ
 ตอน หลังจากที่ฉันได้บอกเธอว่า เธอเป็น เธอใจดี เธอ อยุ่แล้ว เธอ ชอบฉัน เธอก็ยังเห็น แต่ตัวเธอ

4
มาตลอด : มาตลอดที่จากลา มาตลอดที่จากลา มาตลอดที่จากลา มาตลอดที่จากลา มาตลอดที่จากลา
ที่จากลาตลอดที่จากลา มาตลอดที่จากลา มาตลอดที่จากลา มาตลอดที่จากลา มาตลอดที่จากลา

ในสถานที่ที่สวยงามมาก ทางด้านซ้าย ด้านขวา และด้านหลัง ในทุกที่ ในทุกที่ ในทุกที่ ในทุกที่ ในทุกที่
ในทุกที่ ในทุกที่ ในทุกที่ ในทุกที่ ในทุกที่ ในทุกที่ ในทุกที่ ในทุกที่ ในทุกที่ ในทุกที่

ทุกวันนี้เขาทำอะไร เขาก็ทำอะไร เขาก็ทำอะไร เขาก็ทำอะไร เขาก็ทำอะไร เขาก็ทำอะไร เขาก็ทำอะไร เขาก็ทำอะไร
เขาทำอะไร เขาก็ทำอะไร เขาก็ทำอะไร เขาก็ทำอะไร เขาก็ทำอะไร เขาก็ทำอะไร เขาก็ทำอะไร เขาก็ทำอะไร

เธอ ชอบไป ไปมาตามต่าง และ ไม่ชอบไป ไปมาตามต่าง และ ไม่ชอบไป ไปมาตามต่าง และ ไม่ชอบไป ไปมาตามต่าง
บ้าง ก็ชอบไป ไปมาตามต่าง และ ไม่ชอบไป ไปมาตามต่าง และ ไม่ชอบไป ไปมาตามต่าง และ ไม่ชอบไป ไปมาตามต่าง

ฉันว่าเธอได้ ตาม มาตลอดที่ได้ เห็นแล้ว ก็ไม่มีความ สะดวก เลย เห็น มา ก
แต่เธอได้ ตาม มาตลอดที่ได้ เห็นแล้ว ก็ไม่มีความ สะดวก เลย เห็น มา ก

ตอนที่เราเรียน มันก็เหนื่อยๆ ทำอะไรๆ และรู้สึกว่ามันเหนื่อยๆ ไม่เคยเห็นตามรักต่อลูกน้องของมาชิก
ในบ้านของเราด้วย เลย แต่ มันเหนื่อยๆ เป็นคนที่มีเหตุผล และ ทำทุกอย่างที่ถูกต้องในใน ประเด็นที่ถูกต้อง

ถ้าหากเธอได้ ได้ รับความไม่พอใจในสิ่งที่ฉันได้คิดหรือ ถ้าหากเธอได้ ได้ รับความไม่พอใจในสิ่งที่ฉันได้คิดหรือ
ในตอนที่ฉันได้ ได้ รับความไม่พอใจในสิ่งที่ฉันได้คิดหรือ ถ้าหากเธอได้ ได้ รับความไม่พอใจในสิ่งที่ฉันได้คิดหรือ

จะให้การเข้าถึงข้อมูลที่มีอยู่ภายในอินเทอร์เน็ตแก่ผู้ใช้บริการได้ คำนวณข้อมูลภายในเครือข่าย

ในการดำรงชีวิตของเรามาก เพื่อนั้นไม่ได้มีอย่างใด ๆ อย่างใด

กันการเรียงตัวของข้อมูล ที่มาจากกระบวนการของข้อมูลภายในระบบคอมพิวเตอร์

บันทึกตัวการันต์

ขณะนี้เราทุกคนจะสามารถจัดการข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงซึ่งก็คือการที่จะหา

เช่นการหาข้อมูลที่ต้องการได้โดยง่าย การจัดการข้อมูลที่ดีจะทำให้เราสามารถหาข้อมูลที่ต้องการได้โดยง่าย

ซึ่งทำให้เราหาข้อมูลที่ต้องการได้โดยง่าย การจัดการข้อมูลที่ดีจะทำให้เราสามารถหาข้อมูลที่ต้องการได้โดยง่าย

การจัดการข้อมูลที่ดีจะทำให้เราสามารถหาข้อมูลที่ต้องการได้โดยง่าย การจัดการข้อมูลที่ดีจะทำให้เราสามารถหาข้อมูลที่ต้องการได้โดยง่าย

การจัดการข้อมูลที่ดีจะทำให้เราสามารถหาข้อมูลที่ต้องการได้โดยง่าย การจัดการข้อมูลที่ดีจะทำให้เราสามารถหาข้อมูลที่ต้องการได้โดยง่าย

การจัดการข้อมูลที่ดีจะทำให้เราสามารถหาข้อมูลที่ต้องการได้โดยง่าย การจัดการข้อมูลที่ดีจะทำให้เราสามารถหาข้อมูลที่ต้องการได้โดยง่าย

ตัวอย่างงานเขียนเรียงความที่มีคำนำ แต่ไม่มีสรุป

สภาพสังคมไทยในปัจจุบัน

สังคมต้องการอยู่ร่วมกันของคนหมู่มาก การได้มีกิจกรรมต่างๆ ร่วมกัน รวมไปถึงวัฒนธรรม

และประเพณี ซึ่งสิ่งเหล่านี้สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงไปได้ตามกาลเวลา และเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพ
 ของกลุ่มชน ถ้าพูดถึงสังคมของไทยแล้วนั้นตามที่ข้าพเจ้าได้เรียนรู้มาจากต้นตอแต่แรก และ การ
 ได้ต่างจากประเทศต่างๆ ก็เพราะสังคมของเรามีสังคมที่เรียบง่าย ช่างๆ และเป็นสังคมที่ด้วยการ
 ความสงบ ไม่ชอบสงคราม ดังจะเห็นได้ว่าเมื่อครั้งแต่ก่อนนั้นมีคนกล่าวว่าไทยเราสัปดาห์หนึ่ง
 อยู่ในบริเวณประเทศจีน แต่ถูกคุกคามเขาไม่ต้องการให้สังคมเกิดความขัดแย้ง เขาจึงยอมเสีย
 เสียชีวิต ในอดีตสังคมไทยเป็นอย่างไรข้าพเจ้าไม่สามารถรู้โดยรู้เท่าได้ แต่ในปัจจุบันนี้
 ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าหากกล่าวถึงต้นตอที่ว่าคนไทยชอบความเรียบง่าย สงบ อ่อนโยน ผ่านจริงแล้ว
 ก็เพราะคนไทยได้เปลี่ยนแปลงสังคมของตนไปอย่างมากมายได้เอง สังคมที่คนไทยมีสังคม
 หนึ่งเพื่อมากขึ้น มีภาคแบ่งกัน มีสังคมกันแยกตัว และดูเหมือนว่าจิตใจที่ขุ่นมัว
 เพราะ ความที่สิ้นหน้าหนังสือพิมพ์แต่ละวันนั้นจะต้องมีการข่ากัน แบ่งชิงความเด่นใหญ่
 เพราะเหตุนี้คนไทยจึงเปลี่ยนแปลงสังคมของตนได้มากมายเช่นนี้ ข้าพเจ้าขอถามว่าทำไม
 ตอบคำถามนี้ได้ ข้าพเจ้าขอฝากกลับไปสัมผัสกับสังคมเก่าๆ ของไทย ถ้ามันเช่นนั้น
 จริงข้าพเจ้าคงจะมีสังคมสงบมาก เพราะไม่ต้องมาคอยระแวงว่าจะเกิดเหตุร้ายกับเราเมื่อไหร่ใน
 โลกอันที่รวดเร็วทันที่สภพของคนไทยทุกคน ต่างมาด้วยหัวใจดีแต่ใจดีแต่ใจดีคนไทย
 ในสมัยก่อนจะรักกันเป็นจริง สังคมที่ดีกลับเป็นที่ยึดถือยึดมั่นของพวกเราทุกคน เช่น
 การขอ ร้องขอ ทำนั้น การให้รักเป็นสิ่งที่น่าพอใจ และเมื่อเป็นอีกด้านของเรื่องนี้
 ที่ทำให้สังคมไทยมีวิวัฒนาการเกิดขึ้นมากมาย ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าจะแก้ไขสภาพสังคมในปัจจุบันนี้
 แล้วละก็ ต้องตั้งมั่นในด้านสภพจิตใจ ตั้งใจตัวเองเข้าไปแก้ไขจิตใจ อารมณ์ และ
 สอดส่องจิตใจที่ตัวเองมีกับคนไทยทุกคน แล้วเมื่อเห็นสภาพของสังคมไทยดีขึ้น
 น่าอยู่ขึ้น ข้าพเจ้าขอใจให้สิ่งนั้น เพราะคิดว่ามันคงจะไม่ใช้การรอคอยที่ยาวนานนัก

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นางอิงอร อมาตยกุล
เกิด	1 ธันวาคม 2506
สถานที่เกิด	อำเภอศรีเมืองใหม่ จังหวัดอุบลราชธานี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	2 หมู่ 1 ถนนภูมิเวท ตำบลบางตลาด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี 11120
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 3
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนคลองพระอุดมวิทยาฯ อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี 11120
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2520	ประถมศึกษาปีที่ 7 โรงเรียนบ้านศรีเมืองใหม่ อำเภอศรีเมืองใหม่ จังหวัดอุบลราชธานี
พ.ศ. 2525	มัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนารีกุล อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี
พ.ศ. 2529	ค.บ. (วิชาเอกภาษาไทย) จากวิทยาลัยครูอุบลราชธานี
พ.ศ. 2535	กศ.ม. (ภาษาไทย) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรียงความของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1

บทคัดย่อ

ของ

อิงอร อมาตยกุล

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย

กุมภาพันธ์ 2535

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถทางการเขียนเรียงความและศึกษา
ปัญหาการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา
เขตการศึกษา 1 ในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วน
ประกอบการเขียน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1
ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2534 จำนวน 251 คน ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือ
ที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรียงความ และเกณฑ์
การประเมินผลงานเขียนเรียงความ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ยและส่วน
เบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ สามารถเขียนเรียงความในด้านการเสนอเนื้อหา
สาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบการเขียน อยู่ในเกณฑ์ดี ได้คะแนน
เฉลี่ย 48.47 จากคะแนนเต็ม 60 คะแนน

นอกจากนี้ยังพบว่า มีนักเรียนบางคนที่ยื่นบกพร่อง ซึ่งเป็นปัญหาการเขียนเรียงความ
ดังนี้

ปัญหาด้านการเสนอเนื้อหาสาระ เรียงลำดับตามความมากน้อยคือ การเสนอเนื้อหาไม่
แปลกใหม่ การเขียนที่ขาดเหตุผลสนับสนุนความคิดเห็น การไม่นำข้อคิดสำคัญการเรียบเรียง
เนื้อหาไม่ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน เนื้อหาขาดเอกภาพ และการเขียนเนื้อหาบางตอนนอกนอกเรื่อง
หรือนอกประเด็น ไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง

ปัญหาด้านการใช้ภาษา เรียงลำดับตามความมากน้อย คือ การใช้คำที่เป็นภาษาพูด
การใช้คำ กลุ่มคำ ประโยคไม่กระชับรัดกุม และกำกวม การใช้คำย่อหรืออักษรย่อ การเรียงคำ
เข้าประโยคไม่ถูกต้อง การเขียนสะกดการันต์ผิด การวางสระวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตรงตาม
ตำแหน่ง และการใช้เครื่องหมายต่าง ๆ ไม่ถูกต้อง

ปัญหาด้านรูปแบบการเขียน เรียงลำดับตามความมากน้อยคือ การเขียนย่อหน้า ไม่ได้
สัดส่วน ไม่เหมาะสม และการเขียนที่ไม่มีส่วนคำนำ และสรุป

ปัญหาด้านส่วนประกอบการเขียน เรียงลำดับตามความมากน้อย คือ การอ้างอิงต่าง ๆ
ไม่เหมาะกับเรื่อง การวางวรรคตอนไม่ถูกต้อง การเขียนฉีกคำ หรือแยกคำ การใช้โวหาร
ไม่เหมาะสมกับลักษณะของเรื่อง และการเขียนคำตกหล่น

A STUDY OF ESSAY WRITING ABILITIES OF MATHAYOM
SUKSA SIX STUDENTS OF THE GENERAL EDUCATION
DEPARTMENT, EDUCATIONAL REGION I

AN ABSTRACT

BY

ENGORN AMATTAYAKUL

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Thai
at Srinakharinwirot University

February 1992

The purposes of this study were to study the abilities and the problems of essay writing of M.S. 6 Students of the General Education Department, Educational Region I. The study emphasized on the content presentation, the language usage, the essay form and the composition of writing.

The sample of this study came from the multi-stage sampling of 251 M.S. 6 students of the General Education Department, Educational Region I in the first semester of the educational year 1991. The instruments use were the essay writing capability testing forms and the standard evaluationized of essay writing. The statistics used to analyse these data were the average values and the standard deviation.

The results indicated that the most students were able to write good essays in accordance with the content presentation, the language usage, the essay form and the composition of writing. (Total 60, $\bar{X} = 48.47$)

Some students had the problems in essay writing. The problems were the lacks of interesting idea, of logical supporting detail, of emphasis, of coherence, of unity and of consistency.

The problems of language usage were long and ambiguous phrases and sentences, wrong abbreviation, the incorrect composition of sentences, misspelling and incorrect use of language sings.

The problems of the essay form were the disproportion and inappropriation of paragraphing and the lack of introduction and conclusion.

The problems of writing composition were the unsuitable references, the incorreced punctuation, the wrong seperation of words, the inappropriate using of rhetoric and the missing of words.